

Yıldızlar Geçidi
Cilt4
V. C. ANDREWS

HONEY

İngilizce aslından çeviren ASLI MERCAN

1.
Büyülü bir gece bir anda paramparça oldu...

CUMA akşamı, Chandler beni sinemaya götürmek için geldi. Koyu renk gözlerini ortaya çıkartan siyah renkli balıkçı yaka bir kazak giymişti. Çok seksi göründüğünü düşündüğüm için olmalı, hemen arabaya atlayıp yanına oturdum. Bundan daha mutlu olduğum bir zamanı hatırlayamıyordum.

Gitmeye hazırlandığımız sırada büyükbabam, Chandler'in arabasının farlarının aydınlattığı yerde beliriverdi. Kır saçları ateşin içindeymiş gibi parıl parıl parlıyordu ve gözlerini dikmiş bize bakıyordu. Chandler ani bir fren yaptı. Soluk soluğa kalmıştım. Büyükbabam sağ elini kaldırıncaya, elinde Kutsal Kitap'ı tuttuğunu fark ettim. Sanki korku filmlerinde, kurbanın vampire doğru tuttuğu gibi tutuyordu onu. Bir adım geri gitti ve karanlıkta gözden kayboldu.

V. C. ANDREWS

Chandler şaşkın bir ifadeyle bana dönerek, "Ne demek oluyor tüm bunlar?" diye sordu.

"Lütfen gidelim," dedim, göz yaşlarımı silerken. Chandler gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Gidelim, Chandler, lütfen."

GİRİŞ

ON YEDİ yaşımın ilk baharında, ailem hakkında korkunç bir gerçeği öğrendim. Kanım donmuştu sanki, İncil'de Lut'un karısına olduğu gibi.

Annem ve babam ailemizin derinliklerinde gizli tutulan bu karanlık gerçekleri öğrenmemi istememişlerdi ve bunları sonsuza kadar gizlemeye çalışmışlardı.

Bir gün babam, "Doğduğumuz zaman üzerimize kaldıramayacağımız kadar bazı ağır yükler biner, bize miras kalan yükler. Bunları senden başka hiç kimse taşıyamaz. Seni çok seven, üzerine titreyen biri bile, Honey.

"Bazen, sevdiğin ve korumak istediğin kişinin bazı karanlık gerçekleri öğrenmesini istememen, sana en doğru çözüm gibi görünür," dedi.

"Neden baba?" diye sordum.

V. C. ANDREWS

Gülümsedi.

"Sevdiklerimiz için mükemmel olmak ve öyle görünmek isteriz de ondan," diye yanıt verdi.

Mükemmel insan, yaşamında kötülük yapmamış ve kinden arınmış biri demektir, insanı utandıracak hiçbir şey yapmamış olmaktır. Bunu biliyordum.

Daha sonra bunun neden imkânsız olduğunu da öğrenecektim.

1
ASLA ELVEDA DEME

LİSEDEKİ son yılımın ilkbaharında Peter Amcam, uçağının bir dağa çarparak parçalanması sonucu öldü. Tanıklar uçağın sesinin bir anda kesildiğini söylediler. Öldüğünde sadece otuz beş yaşındaydı ve benim ilk erkek arkadaşım. Uçağı ile beni en az bir düzine kere uçurmuştu. O, havada akrobatik hareketler yaparken ben de arkasındaki yolcu koltuğunda oturur ve avazım çıktığı kadar çığlık atardım. Tıpkı, Colum-bus'un birkaç kilometre batısındaki Taş Kale Lu-naparkı'ndaki insanların bir gondoidayken ya da kamikazedeyken attığı korku ile karışık kahkahalar gibi. Peter Amcam beni oraya da birkaç kere götürmüştü.

O, babamın küçük erkek kardeşiydi, aralarındaki beş yıl, kişiliklerini kıyaslamaya gelince büyük uçurumlar yaratıyordu. Babam, Büyükbabam For-

V. C. ANDREWS

man kadar ciddi ve dinine bağılı bir insandı. İki de mısır tarlalarında sürekli çalışırlardı, özellikle büyükbabamın beş yüz dönümlük mısır tarlasında. Bir de inekler ve tavuklar vardı. Onlar daha çok, bizim süt ve yumurta tüketimimiz içindi. Geri kalanını büyükbabam kasabadaki bazı market sahiplerine satardı.

Büyükbabam tarlanın kendisine ait olduğunu hiç kimsenin unutmamasına izin vermezdi, özellikle de ahırın yanında küçük bir odada yaşayan amcam Simon'ın. Simon Amca'mın inekleri sağmak, yemleyip samanlamak ve onların bakımını yapmak gibi günlük işleri vardı. O, büyükbabamın ikinci karısından olan çocuğuydu. Tess, kocası Clayton'ı bir traktör kazasında kaybetmişti. Kamyon yolda devrilmiş ve bir traktör römorkunu ezmişti. Tabii içindeki adam da. Bu Clayton'du ve Clayton o sıralar, büyükbabam için çalışıyormuş.

Simon, büyükbabam Tess ile evlendiği sırada doğmuştu. Fakat ona hiçbir zaman ailedenmiş gibi davranmadı. Bütün gün nefes aldırmasızın çalıştırıyordu, ona köyün delisiymiş gibi davranıyordu.

Annem, babam, Peter Amcam ve üvey amcam Simon'la birlikte bütün aile, büyükbabamın masasında akşam yemeği yediğimiz günler çok nadirdi. Ama yine de nadir yaşanan bu zamanlarda herkesin yüzünden farklılıklar kolayca okunabiliyordu.

Annemin uzun biçimli vücudu bol elbiselerinden bile olsa kendini belli ediyordu. Makyaj yap-

HONEY

mazdı, hayatı boyunca hiçbir zaman güzellik salonuna gitmemişti. Dolgun, koyu kahverengi saçlarını her zaman topuz yapardı. Önemli günlerde, saçına Fransız düğümü yapması için ona yardım ederdim. Annem burada doğmamıştı. Genç bir kızken Ethel Teyzesi ile birlikte Rusya'dan gelmiş. Et-hel, yapılan bir evlilikten dolayı büyükbabamın akrabası oluyordu.

Simon ailemizdeki erkeklerin en irisiydi. Babası da çok iri bir adammış, neredeyse iki metre boyundaydı ve yüz elli kiloya yakındı. Simon çok fazla gelişmiş, hatta büyükbabama göre vücudu beyninden hızlı gelişmiş. Yaşlılarına göre çok uzun boyluydu, sırik gibi. Hantal bir görüntüsü vardı, ama bedeni amelelik işlerine uygundu. Ben küçük bir kızken onun omuzlarında gezer, saçlarını atın yeşellerini tutar gibi tutardım.

Simon okulda hiç başarılı olamamış. Büyükbabam, öğretmenlerinin, onun yaşlılarına göre geri olduğunu söylediklerini sık sık tekrarları. Bunun doğru olduğuna hiçbir zaman inanmadım. Bana göre o, sınıfta otururken dışarıda rüzgârda uçmaya çalışan bir kuşa ya da güçlükle ilerlemeye çabalayan bir böceğe dalıyordu.

Büyükbabam onun inek ahırının yanındaki barakaya taşınmasını istediğinde ve okuldan ayrılmaya zorladığında on üç yaşındaymış. Simon'ın tarla işlerinden başka ilgilendiği tek konu elleriyle yetiştirdiği çiçekleriydi. Büyükbabam, onun sihirli bir ye-

V. C. ANDREWS

şil parmağı olduğunu itiraf ediyordu. Toprağa ne ekirse karşılığını görüyor ve çok güzel çiçekler yetiştiriyordu. Bu mis kokulu güzel çiçeklerden en çok anneme ve bana verirdi. Onları odalarımıza ya da evin çeşitli yerlerindeki vazolara koyardık. Bu kadar hantal ve kaba görünüşlü birinden böyle nazik davranışlar görmek annemi ve beni her zaman şaşırtırdı.

Herkes Simon'ın yanında ufak gözükürdü, ama Peter Amca'mın ne kadar ince olduğu Simon'la yan yana geldiklerinde daha bir belli olurdu. O da, babam ve Simon gibi çok yemek yedi, ama her zaman hoplayıp zıplar, etrafındakilere şakalar yapar, dans eder, şarkılar söylerdi. Vücudu şişmanlatan yiyecekleri, sandalını batmaktan kurtarmak için içindeki eşyaları fırlatan bir kürekçi gibi yok ederdi. Uzun sarı saçları vardı ve dudaklarında her zaman, büyük mısır tarlamızı aydınlatabilecek kadar büyük ve parlak bir gülümsemeyle dolaşırdı. Karşılaştığı herkese samimi davranırdı. Büyükbaba hariç. Çünkü o bir tebessümün ya da kahkahanın, şeytanı bizden uzak tutan o ruhani duvarda bir çatlak oluşturacağını düşünürdü.

Akşam yemeklerinde bazen eğlenmek için Simon Amca'ma da bizimle yemek yeme izni verildiği zaman Peter Amca, nazik parmakları ile Simon Amca'ya güreş yapmak için meydan okurdu. Simon Amca, onun harcadiği enerjiye gülerdi. Bir keresinde, ellerini Simon Amca'nın ellerinin üzeri-

HONEY

ne koydu ve tüm bedeniyle yüklenerek onu diğer tarafa fırlatmaya çalıştı. Simon Amca olduğu yerde dev bir kaya parçası gibi duruyordu ve bir fil kendisini yere yıkmaya çalışan küçük bir fareye nasıl bakarsa öyle bakıyordu ona. Annem ve babam da gülüyordu, ama büyükbabam çok sinirlendi. Bu aptalca davranışları onun yemek masasında yapmamalarını söyleyerek onları azarladı. Bu tıpkı bana, babama hatta anneme bir şeyi yapmamız konusunda ya da uymamız gereken kurallar konusunda emir vermesi kadar katı ve sevimsizdi.

Her zaman büyükbabamın, Peter Amca'ma söz geçiremediğini düşünmüşümdür. Eğer büyükbabamın içinde birazcık insaf varsa, tümünü Peter Amca'ma gösteriyordu. Resimlerinden, Peter Amca'mın büyükbabamdan çok annesine benzediği anlaşılıyordu. Belki de ona her baktığında karısını görüyordu. Onun ve babamın annesi, Tess'in kardeşiydi. Büyükbabam onunla, Tess'in göğüs kanserinden ölmesinden bir yıl sonra evlenmişti. Üçü arasında anne şefkatine en çok ihtiyacı olan çocuk, Simon'dı, ama evlendiklerinden sekiz yıl sonra Jennie de ölmüştü.

Anlatılanlardan büyükannem Jennie'nin çok iyi, şefkatli ve nazik bir kadın olduğunu biliyordum. Simon'a kendi çocuğu gibi davranmış. Simon'ın inek ahırının yanına atılması, büyükannemin ölümünden kısa bir süre önce olmuş. Peter Amca'

V. C. ANDREWS

mın söylediğine göre, Jennie bunu hiçbir zaman istememiş. Onun bir kalp krizinden ölmesinin sebebi, büyükbabamın sert kişiliği ve etrafına verdiği üzüntülerdi, onlara göre. Bütün gün yaptığı rutin temizlik ve yemek işlerine rağmen tarlada da büyükbabamın yanında çalışmaya gayret edermiş.

Büyükbabam dinine bağlı, tüm işlerini buna göre yapan, konuşacağı insanları bile buna göre seçen, ailesine karşı tüm tavırlarını buna bağlayan biriydi. Başına kötü şeyler gelen insanların bunları kendilerinin yarattığını düşünürdü. Onun inandığı Tanrı, insanları dünyada ödüllendirir ya da dünyada cezalandırırdı. Hepimizin iyi insan olarak bildiği birinin başına bir şey gelirse, bu onun kalbinde kötülüklerin yattığı anlamına gelirdi ya da daha önce kötülükler yaptığı anlamına gelirdi. Tanrı her şeyi görürdü. Bu düşünceye öyle şiddetle bağlıydı ki, bana da her zaman Tann'nın beni izlediğini söylerdi. Söylediğine göre, Tann'nın kitabında yazan emirlerin asla dışına çıkmamalıydım.

Büyükbaba Forman cenazelerde hiç ağlamazdı. Peter Amca'mın ölüm haberi geldiği zaman, başını öne eğdi ve her gün yaptığı gibi yine tarlada çalışmaya gitti.

Annemi ise avutmak mümkün değildi. Bana göre annem, Peter Amca'mı babamı sevdiği kadar seviyordu, ben de onu babamı sevdiğim kadar çok severdim. Ağladık ve birbirimize sarıldık. Babam-sa üzüldüğünü kimseye belli etmemek için tek ba-

HONEY

şına dışarı çıktı. Simon Amca vahşi bir hayvan gibi inleyip durdu ahırın yanındaki odasında. Duvarlara çarpan metal aletlerin seslerini duyabiliyorduk. Sonra da dışarı çıkıp yedi yıl önce elleriyle ektiği fidanları, ancak bir devin yapabileceği bir kuvvetle yerlerinden söktü.

"Delil!" dedi büyükbabam, yaptıklarını gördüğü zaman, "Tanrı onu bu yaptıkları yüzünden cezalandıracak!"

O gece, verandanın merdivenlerinde oturdum ve gökyüzündeki yıldızları seyrettim. Akşam yemeğinde ne bir şey yiyebildim, ne de tek bir kelime konuştum. Büyükbabamın, yemekleri ziyan etmenin günah olduğunu söylemesi ve bizi de bu yüzden yemek için zorlamasıyla lokmalarımı çiğnemenen yutmaya çalıştım, Tanrı'ya hiçbir şey için şükretmek istemiyordum. Yemek masasını kuran ve kaldıran annem oldu. Büyükbabamın olmadığı zamanlarda bir anda gözyaşlarına boğuluyordu. Hepimiz aynı durumdaydık. Kendini tutamayıp, onun yanında ağladığında ise, büyükbabam onu okkalı bir tokat ile cezalandırarak, "Bu Tann'nın isteği. Yemek masasında mızızlanıp durma!" dedi.

Bir karşılık verecek mi, diye babama baktım, hiçbir şey söylemeden kederini içine attı. Babam sessiz bir adamdı. Peter Amca gibi, büyükbabama karşı gelmeye cesaret edemezdi. Her zaman büyükbabamın gölgesinde yaşamaya mahkûmdu, o. Büyükbaba Forman, yetmişli yaşlarının başında ol-

V. C. ANDREWS

masına rağmen hâlâ güçlü kuvvetli bir adamdı. Görüntüsü yaşını belli etmiyordu, her zaman omuzları dik yürürdü. Bana yüzüme yakın bir yumruğu hatırlatırdı. Sıkı ve güçlü, kalın enseli, geniş omuzlu, uzun ve adaleli kollar ve yaşlılıktan ibaret ufak bir göbeği vardı. Her zaman dışarıda çalıştığı için teni koyu renkti. Tıraş bıçaklarını boş yere harcamayı istemediği için iki üç günde bir tıraş olurdu.

Babam biçimli bir burnu olan, koyu renk tenli, derin gözleri ve biçimli dudakları olan bir adamdı, ama babamın ince bir yapısı ve orantılı omuzları vardı. Bunlar ona ailesinden mirastı. Resimlerden Büyükanne Jennie'ye baktığım zaman onun da en iyi yanlarını almış olduğunu görebiliyordum. Sakin görüntüsüne ve işine bağlılığına karşın, hiçbir zaman büyükbabam gibi düşünemezdi.

"Hayat devam etmeli," dedi büyükbabam annemi azarlarken. "Bu Tanrı'nın bir lütfü ve biz arkamızı dönemeyiz."

Sadece nispet yapmak için bize vaaz verir, çok yemek yer, bizim de aynısını yapmamızı beklerdi.

Ondan uzak olduğum zamanlar kendimi iyi hissedirdim.

Onuncu yaş günümde, Peter Amcam bana bir keman hediye etmişti. Bu çok pahalı bir hediyeydi. Büyükbabam günlerce, "Bu kadar para israf edilir mi?" diye konuşmuştu. Ama ben okulda

HONEY

keman dersleri aldım ve bundan ne kadar zevk aldığımı her fırsatta söyledim.

"Bu bizim ihtiyacımız olan şey/" derdi Peter Amcam. "Biraz dinlendirici müzik. Honey bunu bizim için yapabilecek tek kişi."

Benim özel derslerimi de hep o ödedi. Öğretmenim, Clarence Wengrow benim doğuştan yetenekli olduğumu ve bu yeteneğimi geliştirmem gerektiğini sık sık söylerdi. Bir sanat okuluna gitmemi tavsiye etmişti. Yemek masasında müzikten konuştuğumuz zaman, büyükbabam sinirlenir ve masaya öyle sıkı bir yumruk atardı ki, tabaklar bir kalkıp bir inerdi. Peter Amcam ise, müziği sevmesi için onu ikna etmeye çalışırdı. Ama o, kurallara öyle sıkı sıkıya ve bağınazca tutkundu ki, hepimizin kalbini şeytani düşüncelerle doldururdu. Ailedeki herkesi dua etmekten ve çok çalışmaktan nefret ettirmişti.

Büyükbabam sonsuza kadar vaaz verebilirdi. Babam başı önünde, bir acıya dayanmaya çalışır gibi gözlen neredeyse kapalı dinlerdi onu. Annem çoğu zaman büyükbabama aldırılmazdı. Peter Amca ise her zaman dudaklarında yumuşak bir gülümseme ile dinlerdi onu, çünkü babasını antika ve komik bulurdu.

Öldüğü gece, onun gülümsemesi gözlerimin önünden gitmedi bir türlü. Kahkahası ve adımı söylemesi her an kulaklarımda çınladı durdu. Bana sataşmaya bayılırdı. Annem bana bu ismi, açık

V. C. ANDREWS

kahverengi tenim, saçlarım ve gözlerimden dolayı vermişti. Daha sonra büyükbabamın bunu da uygun bulmadığını ve tepkisini hemen ortaya koyduğunu öğrenmişim. Ama annem, bu sözlerin önüne duygusal kocaman bir duvar örmüş, tehditleri ve emirleri görmezden gelmiş.

"Balımız var. Şekerimiz var. Ama benim en sevdiğim şeker baldır," diye şarkı söylerdi bana.

Güler, kollarını omuzlarıma dolar ve saçlarımı öperdi, dünya üzerindeki tek bal kavanozunun dibini yalıyormuş gibi davranırdı.

Onun gibi hayat dolu biri nasıl bir anda yok olup gidebilirdi? Tanrı bunun olmasına nasıl izin vermişti? Büyükbaba Forman bu konuda haklı olabilir miydi? Bunu kabul edemezdim. Peter Am-ca'mın hayatı boyunca en ufak kötü bir davranışta bulunduğunu düşünemezdim. Kalbinde gizli bir kötülük olamazdı. Bu bir yanlışlıktı. Tanrı yanlış kişiyi almıştı. Böyle düşünülürse, büyükbabamın gazap dolu bir hortumun içinde oradan oraya savrulması gerekirdi.

"Aziz Tanrım," diye dua ettim, "Sen yanlışlıkları düzeltebilirsin, bu yanlışlığı da düzelt. Bizi bir gün önceye gönder ve-bugünü yaşamamış say," diye yalvardım.

Sonra kemanımı elime aidim ve çalmaya başladım. Müzik gecenin içinde ahenkle dalgalanıyordu. Normalden daha sıcak bir bahar akşamıydı. Yazın geldiğini haber veren bu sıcak gece, bize huzur veriyordu.

HONEY

Bu sırada Simon Amca'nın kulübesinin yanında büyük bir gölge gördüm, sonra o gölgenin Simon Amca'ya ait olduğunu anladım. Keman çalmayı bıraktım ve hemen onun yanına gittim. Yerde Hintli bir konsey üyesi gibi oturuyordu, bacakları ile yeni dikilmiş bir çiçeği sarmıştı. Kokusunu alabiliyordum.

"Bu ne Simon Amca?" diye sordum.

"Peter için," diye cevap verdi. "O bunları çok severdi."

"Bu çok güzel, Simon Amca," dedim.

Başını salladı ve çiçeğin kenarındaki toprakları büyük bir güçle, ama aynı zamanda büyük bir şefkatle ve nezaketle bastırdı. Çiçeklerini çocukları gibi görür ve onlara çok nazik davranırdı.

"Kemanını çal," dedi bana. "Çiçekler de müzik dinlemeyi severler."

Çiçekleriyle çoğu zaman konuştuğuna da tanık olmuşum. Büyükbabanı bunun aptalların yaptığı delice bir davranış olduğunu düşünürdü. O Simon Amca değildi, sadece bir deliydi.

Gülümsedim, yanına oturdum ve çalmaya başladım.

Peter Amca her zaman benim müziğimin bir parçası olacak, sanırım. Gülümsemesini her zaman göreceğim.

Ben müzikle uğraştıkça o da yaşayacak.

Sonsuza kadar müzikle iç içe olabilirdim.

V. C. ANDREWS

Ve o da hiçbir zaman elveda demeyecekti. Belki de, bu, Tanrı'nın üzgün olduğunu belirtme şekliydi.

2

SIMON AMCA

İki farklı hikâyesi ve yüzyıl kadar yaşı olan, etrafı veranda ile çevrili ve on beş odalı olan tipik bir çiftlik evinde yaşıyoruz. Ohio' daki bütün çiftlik evleri, ailelerin büyüyebileceği ve ihtiyaçlarının artabileceği düşünülerek yapılmıştır. Yer döşemeleri sert tahtadandır. Bazı odaların döşemeleri

hissedilir biçimde yüzeyi pütürlü tahtalardan yapılır. Büyükbabam eşyaların tamamen kullanılmaz hale gelene kadar kullanılmaları gerektiğine inanırdı. Bir eşyayı zevk için değiştirmek ya da eşyaları farklı renge boyamak boşa para harcamak ve günahkârlıktı. Mal mülk konusundaki bu özveriyi aile sakinlerinden de beklerdi.

Evde sanat diye nitelendirilebilecek eşyaların tümü basit ve ucuzdu. Evin duvarlarında asılı duran aile tablolarındaki kişiler bile mutsuzdu ve suratlarında gülümsemeden eser yoktu. Babam bu-

V. C. ANDREWS

nu bana bir keresinde ailenin fotoğraflarda gülümsemeye inanmadıklarını söyleyerek açıklamıştı. Resimlerde gülümsemek ciddiyetsizlik olurmuş ve bu da onları komik göstermişti.

Büyükbaba Forman'ın bir tane bile gülümseyen resmi yoktu. Hemoroit olmuşlar gibi görünüyorlardı. Bunu babama söylediğimde kocaman bir kahkaha atarak karşılık verdi ve bunu asla büyükbabamın yanında söylememem konusunda beni uyardı.

Duvarlarımızı süsleyen eşyalar, kuru çimlerin içine yerleştirilmiş kuru çiçekler, bazı basit doğa manzarası yağlıboya ve büyükbabamın annesi ve kardeşleri yani artık bizimle yaşamayan insanlar tarafından yapılmış dantel işlemlerdi.

Evdeki tüm aletler, buzdolabı da dahil en az yirmi yıllıktı. Her şeyin tamire ihtiyacı vardı ve tamir etmek, yerine yenisini koymaktan daha pahalıya gelecekti. Büyükbabam becerikli bir adamdı ve elinden makine tamiri de gelirdi. "Başkasına bağımlı olmamak bir insanın yapması gereken en önemli şeydir ve doğru yaşamının kuralıdır," derdi. "İnsanlarla uzlaşmanın yolu onları memnun etmektir."

Annem evde yaptığı işlerden utanmıyordu. Evi her zaman çok temiz ve düzenli tutardı, utandığı tek şey evdeki eşyaların eski olmasıydı. Bu yüzden eve birilerini davet etmek istemezdi. Annemin ya da babamın arkadaşlarını eve akşam yemeği için

HONEY

davet ettiklerini hiç hatırlamıyorum, evimizde bir ev partisi bile olmadı daha önce.

Müzik öğretmenim Bay Wengrow'a, akşam yemeğine kalması için ısrar etmiştik bir kere. Annemin güzel yemeklerinden keyif almıştı, ama uzmanlık alanı hakkında olumsuz konuşmalar yapan büyükbabamla oturmaktan hiç hoşlanmamıştı. Büyükbabam öğretmenime müzikle uğraşmanın gereksiz ve boş işlere kapılmak olduğunu, zaman harcamaktan başka hiçbir şeye yaramadığını söylemişti.

Öğretmenim, "Müzik kalbi ve aklı okşar, ruhlarımıza dokunur, elbette eğer seviyorsanız," diye küçük bir öğüt verdi nazikçe. Söylediklerinin bir kişiyi ikna etmek için en uygun laflar olduğunu düşündüm. Gelen cevap ise sade ve sertti: "Zırva, kesinlikle zırva!"

Büyükbabamın değer verdiği tüm varlığı; tarla-sındakiler, ahırlar, kümesler, otlaklar ve araç gereçler her zaman parlayacak derecede temiz tutulurdu. Kir, pas, toz, yağ, bulaşıcı hastalık gibi şeyler buradan uzak tutulurdu. Sorumluluk alabilecek kadar büyüdüğüm ve evdeki rutin işlerimi bitirdiğim zaman bana iş verilmeye başlandı. Annemle evin tüm işlerini üstlenmiştik, ama büyükbabam benim tarlada da çalışmamı istiyordu. Saman balyalarını dizmek, çiçek dikilmesine yardımcı olmak, hasat zamanı ürünleri toplamak, araç gereci temizlemek, yumurta toplamak, tavukları beslemek ve kümesi temizlemek. İşler çok, yoğun ve ağır oldu-

V. C. ANDREWS

ğu zaman Simon Amca işi çabuk bitirmem için bana yardım ederdi. Beni her zaman izlediği ve kolladığı hissine kapılırdım hep.

Bu zor sorumlulukların sonucu diğer çocuklarla birlikte okul sonrası etkinliklere hiçbir zaman katılamazdım. Annem bu konuda yakındığında, büyükbabamın keman derslerimin acısını bundan çıkardığını anlayabiliyordum. Peter Amca'ya bu yüzden her zaman teşekkür borçluyum. Hiçbir zaman babamın yapamadığı kadar, büyükbabamın karşısında durmuş ve onunla benim için tartışmıştı.

Ama babamın, babasını her zaman gururlandıran bir çocuk olduğunu düşünmedim. Yaşım ilerledikçe, babamın, Büyükbaba Forman ile olan ilişkisini daha da çok irdelemeye başladım. Kutsal Kitap'ta büyüklere saygı emrinden daha fazla bir şeyler olduğunu düşünmeye başladım. Bir aile sırrı, büyükbabam ona, anneme ya da bana ne yapsa babamın gözleri öfke ile dolar, ama olanlara hiç karşı çıkmazdı. Büyükbabam bizlerden birine bağırdığı zaman yalnızca başını öne eğer ve susardı. Büyükbabamın sesini yükseltmesi dilinden çok gözlerinden anlaşılırdı ve babam hiçbir direnme, karşı çıkma ya da yakınma göstermeden beklerdi.

İşine giderken içindeki mutsuzluğu büyükbabamı memnun edecek şekilde belli ettiği için kendisine kızdığını anlardım. Böyle zamanlarda onun bu suskunluğu, aydınlık gökyüzümüzü karartır, pen-

HONEY

ceremizdeki kara gölgelerin her zaman orada kalmasını sağlar ve bizi fısıltı şeklinde konuşmak zorunda bırakırdı.

Akşamları, rutin işlerimi ve ev ödevlerimi bitirdikten sonra keman çalardım. Odanın pencereleri ahıra bakan cephedeydi, çoğunlukla Simon Amca'nın oradan beni izlediğini ve müziğimi dinlediğini görürdüm. Bir televizyonu ya da radyosu yoktu. Simon Amca için televizyon, benim kasabaya sinemaya gitmemdi. Annem onu da davet ederdi, ama o geldiği zaman temkinli adımlarla önce büyükbabamın yanına giderdi. Büyükbabam onu, sabaha yetiştirmesi gereken işler hakkında azarlardı. Bazen onu dışarı çıkartırdı, ama annem buna karşı gelince Simon Amca eve girer piposunu tütür-meye devam ederdi.

Babam, Simon Amca ile sohbet etmeyi severdi, konu sadece tarla, ürünler ve Simon Amca'nın çiçekleri olsa bile. Hayvanlar ve kuşların göç etmeleri hakkında da konuşurlardı. Babam, Simon Amca'nın Peter Amca'ya ne kadar bağlı olduğunu biliyordu. Peter Amca'nın ölümünden sonra babam, onunla daha fazla vakit geçirmeye çalışıyordu. _

Simon Amca'nın bizimle yemek yemesine izin verilmiyordu, ona yemeğini götürün bendim.

Annem onun bizimle yemek yemesi için ısrar ederdi, ama büyükbabam onun kötü koktuğunu ve yemek yerken rahatsız olduğunu söylerdi.

V. C. ANDREWS

"Ne bekliyorsun, baba?" diye karşı çıkardı annem. Senelerdir burada yaşamasına rağmen Rus aksanı telaffuzunda fark edilirdi. "Banyo yapmak ya da duş almak için uygun bir yeri yok. Dışarıda senin gösterdiğin duş yeterli değil ve suyu çok soğuk!"

"Suyu saatlerce boşa harcamamalıyız. Soğuk su onun daha az su harcamasını sağlar!" derdi büyükbabam.

"Sizin sıcak suyunuz var, değil mi?" diye çıkışırdı annem. Annem böyle üzerine gittiği zaman büyükbabam bu tartışmadan kurtulmak için yollar arar ve kısa cümlelerle konuyu kapatmaya çalışırdı.

"Ben çok fazla su kullanmıyorum."

"Ama sizin böyle bir seçeneğiniz var," diye devam ettirirdi annem.

Büyükbabam, "Bu zıvalar hakkında daha fazla konuşarak zaman kaybetmeyeceğim!" diye sonucu ilan eder ve odayı terk ederdi. Sonuçta Simon Amca'nın yaşantısında hiçbir değişiklik olmaz ve ben yemeğini ona götürmeye devam ederdim.

Özellikle, Peter Amca öldükten sonra bunu yapmayı hiç istemedim. Ben de, babam gibi yalnızlığı Simon Amca'nın kapısından uzak tutmaya çalışıyordum. Yaşadığımız en ufak mutluluğu onu daha fazla mutlu edebilmek için kullanmalıydık bana göre.

Çoğu zaman beni ahır kapısında bekliyor olurdu. Bazen yemeğini, eski açık renkli akçaağaç ma-

HONEY

sası ve iki sandalyesi, bir yatağı ve bir giysi dolabı olan köhne barınağa götürürdüm. Barınakta, annemin ona verdiği bir halı ve kol yerleri aşınmış bir koltuk da vardı.

Yemek getirmem onu rahatsız ediyordu, biliyordum. Bu yüzden beni kapıda karşılardı. Yemeğini yerken onunla oturmayı teklif ederdim, ama o her zaman bunu reddederdi. Eve geri döndüğümde bazen anneme yardım eder, bazen de keman çalardım.

"Çocuğu oraya neden gönderdiğini anlayamıyorum," derdi büyükbabam anneme. "Tepsiyi verandada bırak ve ona gelip almasını söyle. Kızın midesi bozulacak o domuz ahırında!"

"Yemeği dışarıya, bir köpeğe yemek verir gibi mi koyayım, büyükbaba? Ağır şartlarda çalışan bir adama bir Hıristiyanın böyle mi davranması gerekir?" dedim, bir gün.

Büyükbabam bunları duymamış gibi davrandı.

Simon Amca'nın kokusu beni hiç rahatsız etmiyordu. Tarladaki her şeyin kokusu birbirine benziyordu. Babamla alışverişe gidecekleri zaman, annem kendi kolonyasını sürerdi, büyükbabamın su harcanmasına tepki gösterdiğini umursamadan günde iki kez banyo yapardı.

"Bu tarladaki zenginlik geçici," diye azarlardı büyükbaba. "Bir gün üzerimize yıkılabilir. Harcamak yok, istemek yok."

"Temizlik Tanrı'ya yakın olmaktır," diye şiddetle

V. C. ANDREWS

Karşılık verirdi annem. Kutsal Kitap'a özgü düşünceleri içeren tartışmaları çoğu zaman izlenemeyecek kadar can sıkıcı olurdu. Annemin, onu kendi oyununda böyle didikleylebilmesi, onu çok mutlu ediyordu. Annem her zaman diğer insanlara kendisine davranılmasını istediği gibi davranması gerektiği öğüdünü verirdi.

Büyükbabam da, "Ben herkese bana davranmaları gerektiği kadar saygı göstererek davranıyorum. Unutma, bir göz diğer göz içindir!" derdi.

Annemin karşılığı ise, "Kısa zamanda kör olacağız!" olurdu.

Elini sinek kovar gibi sallar, başını öne eğer ve uzun kollarını hantal vücuduna eşlik edecek şekilde sallayarak yürürdü.

Ne zaman gülümsemişti? Ne zaman kendisini mutlu hissetmişti? Neden günah işlemekten ve cehenneme gitmekten bu kadar çok korkuyordu?

Belki de zaten cehennemde yaşadığını düşünüyordu. Bunu anlamam fazla uzun sürmeyecekti.

3

YASTIĞIMDAKİ GÖZYAŞLARI

PETER Amca'nın ölümü, kaldıramayacağım kadar ağır ve keyifsiz bir yük yüklemiştir omuzlanma. Çoğu zaman ödevimi yarıda kesip birden ağlamaya başlamıştım. Bazen gecenin bir yarısı uyanıyor, gözyaşlarımı dindirebil-mek için başımı yastığa gömüyordum. Bu büyük üzüntüyü yutabilmek için çoğu zaman boğazıma ağrılar giriyordu. Gün ne kadar aydınlık olursa olsun, hava ne kadar güneşli olursa olsun, benim için hava hep bulutlu ve gri oluyordu. Boş zamanlarımın çoğunu, ellerim pantolonumun ceplerinde, başım öne eğik tek başıma yürüyerek geçiriyordum. Kemanımı çalmakta bile güçlük çekiyordum, çünkü bana onu hatırlatıyor ve hata yapmama sebep oluyordu. Bay Wengrow, Peter Amca'nın ölümünden sonraki ilk dersi bir anda kesip, bana günlük hayata uyum sağlamaya henüz hazır olma-

V. C. ANDREWS

diğimi söylemişti. Anlayışlı biriydi, acımı anlıyordu, insanın hayatında büyük yer tutan, bir parçası gibi olan birini kaybetmesi çok zordu.

"Kendine biraz daha zaman ver," diye tavsiyede bulunmuştu bana.

Dersleri bırakmak istemedim. Bıraksam Peter Amca'yı ve onun hatırasını boşa çıkardığım düşüncesiyle yaşadığım acı ve suçluluk arasında kalırdım. Annem ve babam da bu konuda endişeleniyorlardı. İkisi de görüyordu, büyükbabamla ne zaman yemek yesem, yemeğime güç bela dokunabiliyordum. Tarla işlerinin en kolayı bile bana çok ağır gelmeye başlamıştı. Peter Amca her yerdeydi, büyükbabam bu konuda şikâyet edemiyordu. Çoğu zaman, işimi yapmaya gittiğimde onun zaten yapılmış olduğunu görüyordum. Bunun adil olmadığını biliyordum. Çünkü Simon Amca'nın işçilerden bile daha fazla işi vardı.

Okuldaki zaten birkaç tane olan arkadaşlarım benden uzaklaşmaya başlamışlardı. Onlara dengesiz davrandığımı ve olanları bastırmak için çok fazla zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum. Onlar flörtleri, müzik ya da televizyon programları hakkında konuşmak istiyorlardı, ama ben onları dinlemiyordum ya da konuştuklarını umursamıyordum.

Televizyon izlemiyordum, müzik dinlemiyordum, sinemaya ya da dolaşmaya gitmek istemiyordum, benimle dolaşmak isteyenleri her zaman reddediyordum, onlar da bu isteklerinden vazgeç-

HONEY

tiler sonunda. Kendimi rüzgâra kapılmış bir balon gibi hissediyordum, oradan oraya savruluyor ve karanlıkta gözden kayboluyordum.

Bir gece akşam yemeğinden sonra, dışarıda yürümeye çıktım, babam da arkamdan dışarı çıkmış. Göle gitmiştim. İskeleye oturdum, ayaklarımı suya doğru sallandırdım. Etrafımda ateşböcekleri koro halinde cıvıldaşıyordu, ayağımla su sıçrattığım zaman dans ediyorlardı etrafımda. Yıldızların suya yansıyan güzel görüntüsü ve burada yalnız kalabilmemiz nedeniyle burası Peter Amca ve benim en sevdiğimiz yeri.

"Hey!" dediğini duydum babamın. Arkamdan buraya gelmesi beni şaşırtmıştı. "Neden ödevlerini yapmıyorsun ya da keman çalmıyorsun?" dedi tam arkamda durduğunda.

"Çalışma saatinde hepsini bitirdim, baba."

"Pekâlâ, ama senin her akşam keman çalmaya alışmıştım," dedi.

Karanlık suya baktım.

"Peter Amca seni bu konuda bu kadar destekledikten sonra, bırakman onu çok üzerti," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Sana derslerinin tutarını ödemek konusunda söz vermiştim."

"Biliyorum," dedim gözyaşlarımı silerken.

Babam daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Yanıma oturdu ve o da ayaklarını suya uzattı. Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Sessizlik ikimizi de

V. C. ANDREWS

sıcak bir battaniye gibi sarmıştı. Kollarını omuzlarımda hayal ettim, Peter Amca'nın beni gülümset-mek için yaptığı gibi.

"Ben de onu çok özledim/" dedi. "Ne zaman birinin kahkaha attığını duysam, arkamı dönüp Pe-ter'in bir kapıdan girdiğini görüyorum. Ona ürünleri-düzenlemesini söylüyorum, ama o hayatındaki her şey konusunda pervasızdı. Nerede olursa olsun kötülüğü ve tehlikeyi görmezden gelirdi. Ruhu tertemiz biriydi."

"Biliyorum," dedim. Belli belirsiz gözyaşlarını sol yanağıma düşmeye başladı. Elimle bir sineği kovuyormuşum gibi sildim gözyaşlarımı çabucak.

"Yine de Peter'ın bizden isteyeceği son şey yaşamayı reddetmemiz olurdu, Honey. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ve, "Bu çok acı, baba. Asla büyükbabamın hoşlanabileceği biri olamayacağım ve olmak da istemiyorum," dedim meydan okuyan bir ses tonuyla.

Babam sessizdi. O da başını sallayıp, "Hayır, ben de böyle istemiyorum," diyerek beni onayladı.

"Bizlerden birini gerçekten sevdiğini hiç sanmıyorum," diye devam ettim.

"Ben kendi yöntemleriyle sevdiğine inanmak istiyorum, Honey."

Başımı sallayarak, "Onun ve bizim sevdiğimiz insanların başlarına kötü şeyler gelmesini kabul edemiyorum."

HONEY

"Onun ne zaman yas tuttuğunu bilmiyorsun, üzülüyor, kendisine göre," diye ısrar etti babam. "Bu onu sevmememizi gerektirmez. Peter'ı da geri getirmez. Peter'ın onun hakkında konuştuğunu duydun mu hiç?"

"Hayır, çok fazla değil," diye itiraf ettim. "Ama onu onaylamazdı," diyerek ısrar ettim.

"Onun adına üzülüyor. Bu babamın isteyebileceği en son şeydi," dedi babam, "Kim olsa onun için üzülürdü."

Neden olmasın, diye düşündüm. İnsanların birisinden hoşlanmasında ne gibi bir kötülük olabilirdi?

İkimiz de sustuk yeniden. Sonra babam uzandı ve bana sarıldı.

"Seni bu kadar uzun süre üzgün görmek istemiyorum, annen de senin için endişeleniyor, Honey," dedi.

"Seni buraya o mu gönderdi?"

"Hayır. Buradayım, çünkü ben de endişeleniyorum,"

Rahatladım ve başımı omuzlarına yasladım.

"Bu olanlar nedir baba? Birini sevmek beni korkutuyor. Bayan Kasey'yi kaybettiğimizde de böyle olmuştu."

Güzel golden retriever cinsi köpeğimizden söz ediyordum. Büyükbabamın kümesteki kemirgenler için koyduğu zehirli ilacı yemişti.

"Hmm," dedi babam. O da köpeği çok severdi.

V. C. ANDREWS

"Onu gömdükten sonra, annem sana başka bir hayvan istemediğini söylemişti. Kaybetmenin acısını bir daha yaşamak istemiyordu."

"Yeni, küçük, şirin bir yavru gördüğünde fikri değişecektir."

"İnsanlar, insanları çoğu zaman kaybederler, Honey, bunu unutma. Bunu engelleyemezsin ve kimseyi sevmeden de duramazsın. Bu elektriği açıp kapatmak gibidir. Onun kendi hayatı, kendi gücü var, üzerinden geçer gider."

"Sana olan da bu mu, baba? Annemle bu yüzden mi evlendiniz?" diye sordum.

Durdu. Ardından sessiz, küçük bir kahkaha atarak, "Hayır," dedi. "Kesinlikle hayır!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bizim ilişkimizde işler biraz ters gitmişti. Biz önce evlendik, sonra birbirimize âşık olduk!" diye açıkladı.

Başımı kaldırdım ve ona bakarak, "Anlayamadım. Bunu nasıl yaptınız?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"Pekâlâ, büyükannen Jenny öldükten sonra, babam tarlada bir kadına ihtiyacımız olduğunu düşündü. Yeniden evlenemezdi. Yaşlıydı ve Tann'nın evlenmesini onaylamayacağını düşünüyordu. Ben gençtim ve ama ilişkiler hakkında hiçbir bilgim yoktu. Onuncu sınıfa kadar hiç kız arkadaşım olmamıştı ve ilki de mezuniyetten hemen sonra başka biriyle evlenmişti."

HONEY

"Çıktığım kızlar oldu; sinemaya, dansa gittiğimde birileri ile tanışıyordum, ama hiçbiri ciddi olamıyordu. Peter'ın da pek çok kız arkadaşı oluyordu, ancak o bir kadına hayatını adayamayacak kadar özgür bir ruha sahipti."

"Birçok gece babam ve Peter'ın bu konuda tartıştıklarını biliyorum. Babam Peter'ın yaşam tarzını eleştirirdi. Yaptıklarının günahkârlık olduğunu ve Tanrı'nın ona iyi gözle bakmayacağını söylerdi."

"Eminim onun ölümünü buna bağlıyordur, değil mi?" diye sordum.

Uzaklara bakarak, "Belki de," dedi ve sustu. Kısa bir süre sonra bana dönerek, "Sonunda bir kadına bakma sorumluluğu benim omuzlarıma yüklendi." dedi.

Durakladı ve göle bir çakıl taşı fırlatırken, "Biliyorsun, annen buraya geldiğinde sadece on dokuz yaşındaydı." diye devam etti.

"Evet, teyzesiyle birlikte," dedim.

"Büyükbaban, Ethel ile konuştu, o da anneni' Amerika'ya benimle evlenmesi için getirdi."

"Ne demek istiyorsun, baba? Seni hiç görmediği halde, buraya seninle evlenmek için geldiğini mi söylüyorsun?"

Başını salladı.

"Ve büyükbabam bunu kabul etti?"

"Evet."

"Ama annem bunu neden yapmış?"

V. C. ANDREWS

"Rusya'da yaşadığı yerde işler kötü gidiyormuş, şartlar zormuş. Buraya gelerek onlardan uzaklaşabileceğini düşünmüş."

Gülümsedi.

"Tanıştırılmamızı hiçbir zaman unutmayacağım. Büyükbaban, 'İşte karın. Düşün yarın!' dedi."

"Ama sen bunu neden yaptın? Demek istediğim, elbette annem güzel bir kadın, ama her şeye rağmen o senin için bir yabancıydı. Hakkında hiçbir şey bilmediğin biriyle nasıl evlenebildin?"

"Onu ilk gördüğümde kendi düşüştüğüm durumdan çok onun durumuna üzülmüştüm. Kimse bir sonraki gün için bu kadar korkmuş, yardıma ihtiyaç duyacak şekilde duramazdı. Olumsuz bir şey söyleyemezdim.

"Onun gözlerine baktığımda, korkunun, dehşetin arkasında kalbimi ısıtan bir şeyler gördüm. Ona âşık olabilir miydim bilemiyordum, ama onun mutlu olması için elimden geleni yapabiliyordum, onun da benim için aynı şeyleri düşündüğünü hissettim.

"Zamanla yakınlaştık. Filmlerdeki kadar romantizm yaşayamadık, ama herkesin bağlandığı kadar bağlandık birbirimize. Hatta belki de bizimki hepsinden daha güçlüydü. Birbirimize derin duygularla bağlandık. Beni sevmekten vazgeçebileceğini düşünmüyorum, ben de onu sevmekten vazgeçemem.

"Bu bana olduysa sana da olabilir, Honey. Bu

HONEY

konuda endişelenme. Sevgi kalbini bulacak ve orada rahat edecektir, Peter Amca'nın sana verdiği ve öğrettiği gibi."

"Umarım, baba."

"Biliyorum," dedi ve gülümseyerek ayağa kalktı. "Eve gelip keman, çalmayı düşünmüyor musun?"

"Peki, baba," dedim ve kalktım. Elimi tuttu.

"Şuna bak," dedi, "Tarla işlerinden ellerinde nasırlar çıkmış. Bugün bütün erkek çocuklarını kaçır-mışsındır yanından. Onlara karşı çok sertsin."

Kahkaha atarak, "Kimsenin elini tutmadım daha," dedim.

"Düşünme, bu da olacak," dedi.

Babamla daha önce böyle sıcak bir konuşma yaptığımızı hatırlamıyorum. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmamı sağlamıştı ve o gece kemanımı daha iyi çalmıştım.-Camdan dışarı baktığımda Si-mon Amca'nın beni dinlemeye geldiğini gördüm. Yüz ifadesini göremiyordum, sadece koca gövdesi ve gölgesini görüyordum, ama yüzünde bir gülümseme olduğunu hissettim. Bunu avlunun karşısından hissedebiliyordum.

* * *

Peter Amca için yas tutmayı hiçbir zaman bırakamazdım, ama o gece babamla yaptığımız o sıcak konuşmadan sonra, karanlığın içinden çıkıp aydınlığı görmeye başlamıştım. Okulda daha çok konuşmaya, görüntüme özen göstermeye ve ke-

V. C. ANDREWS

manımla daha fazla vakit geçirmeye başladım. Bay Wengrow buna memnun oldu ve başarı kaydettiğimi söyledi.

Bay Wengrow bir gün bana ilginç bir teklif yaptı.

"Başka bir öğrencim var. O bir piyanist ve birlikte alıştırma yapmanız, ikiniz için de çok faydalı olabilir. Bu senin için uygun olur mu bilmiyorum, ama benim evime gelmeni öneriyorum. Bir piyanom var. Ne dersin?"

Cevabımı almadan önce, "Aslında," dedi, "Her ikiniz de heyecan verici ve umut vaat eden öğrencilersiniz. Size daha fazla zaman ayırmak istiyorum. Tabi bu konuda seni zorlamayacağım. İçimden bir ses bana bu işe hırsıyla bağlanmamı söylemeseydi hiç girişmezdim. Sen ve Chandler gibi öğrencilere ders vermekten aldığım keyfi başka hiçbir şeyden alamam."

"Chandler? Chandler Maxwell'den mi söz ediyorsunuz?"

Chandler sınıftaki en varlıklı çocuktuktu, herkes onun burnu havada biri olduğunu düşünürdü. Okulda hiç arkadaşı yoktu. Okula takım elbise ile gelirdi. Saçlar asker tıraşı ve ayakkabı bağlan simsıkı bağlı olurdu. İlgilendiği bir tek okul aktivitesi bile yoktu. Hiçbir gruba, takıma ya da kulübe üye değildi. Herkes onun diğerlerinin yeteneklerini izlediğini ve eleştirdiğini düşünür ve neden özel bir okula gitmediğini merak ederdi.

Görünüşe bakılırsa, özel bir bankanın müdürü

HONEY

olan babası onu özel bir okula göndermek istemiyordu. O bir devlet okulundan mezun olmuştu ve oğlunun da aynı başarıyı gösterebileceğini anlatıyordu bunu ona her sorana.

Çoğumuz Chandler'in piyano çaldığını biliyorduk. Okulda çaldığı zamanlar olmuştu. Koro öğretmeni ve asistanı onu gösterilerin bir parçası yapmak için ısrar ederlerdi, ama o bu teklifleri saçma bir şeymiş gibi sırtarak reddederdi.

Doğal olarak, diğer çocuklar onunla alay ederler, çoğu zaman onunla kavga etmek için sataşırlandı, ama o hiçbir zaman kavga etmezdi. Onun adına söyleyebileceğim bir tek şey varsa o da, aşırı bir kontrol mekanizması olduğu ve onu mutsuz edecek her şeyden uzak durabilmesiydi.

Kötü görünüşlü biri değildi. Birçok kez onunla göz göze gelmiştik, ama o her zaman ondan, bir an çaldığım için kendimi kötü ve suçlu hissetmemi sağlardı. Gözlerimi suçlu bir şekilde çeker ve ona baktığım için kendimi cezalandırırdım. Çoğu arkadaşım gibi ondan nefret etmek istiyordum, ama bir şey buna engel oluyordu ve ona sık sık bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Evet," dedi Bay Wengrow. "Chandler Maxwell. Onunla konuştum, özellikle senin yeteneklerini anlattıktan sonra teklifimle daha çok ilgilendi."

"Yetenekli olduğumu düşünmeden önce belki beni bir kez dinlemeli," dedim.

V. C. ANDREWS

"Bu tip konularda Chandler benim görüşlerime değer verir, Honey. Böyle olmazsa benimle çalışmaya devam edemez. O çok inatçı ve aşırı kendine güvenen genç bir adam. Bana göre o bir müzik dehası."

Kaşlarımı kaldırdım. Onun iyi bir öğrenci olduğunu biliyordum, ama sınıftaki en iyi öğrenci değildi. Girdiğim bütün dersler de vardı, dil sınıfım dahil. İspanyolca ile hiç ilgilenmediği açıkça görünüyordu. Her zaman derse karşı ilgisiz dururdu, ama yine de o dersi alıyordu, çünkü yabancı dile ihtiyaç vardı. Bayan Howard ona ne zaman bir soru sorsa kısık sesle cevap verirdi ve öğretmen ondan tekrar etmesini istemek zorunda kalırdı. Sonunda onunla uğraşmaktan vazgeçti.

"Bilemiyorum," dedim.

Bu teklif ilgi çekici olduğu kadar korkutucuydu da. Ya benimle dalga geçerse? Ne kadar alaycı olabileceğini tahmin edebiliyordum. Onunla dalga geçen çocuklara verdiği yerinde cevapları ve onlara yerlerini bilmeleri gerektiğini gösteren lafları çok aşağılayıcı ve küçük düşürücüydü. Hemen sonrasında yaşadığı memnuniyeti gözlerinde görebiliyordum. Beni ona bakarken gördüğünde dudaklarını gerer, gözlerini kısar ve sanki beni herkese teşhir edecekmiş gibi bakardı bana.

"Pekâlâ, annenle bu konuda konuşmamı ister misin?" diye sordu Bay Wengrow. "O, güzel müzikten anlayabilecek biri."

HONEY

"Bilemiyorum," diye tekrar ettim.

"Peki, bunu iletmemeye izin ver, daha sonra bunu ailenle konuşursun. Sanırım seni getirmek ve götürmek biraz sorun olabilir."

"Benim ehliyetim var," dedim heyecanla. "On yaşımdan beri araba kullanıyorum. Tarlada yani. Babamın kamyonetini kullanabileceğimden eminim."

Sorunları gayretle çözdüğümü fark ettim. Bunu yapmak istemiyordum.

"Güzel. Detayları bir sonraki gelişimde konuşuruz," dedi.

Gitmeden önce annemle ve babamla konuştum. Büyükbabam da oradaydı. Hiçbir tepki göstermedi, ama homurdanışını duyabiliyorduk.

"Güzel bir fırsat gibi görünüyor," dedi annem bana o gece. "Bay Wengrow bu konuda çok heyecanlı görünüyor ve zaman kaybetmek istemiyor gibi, sen ne dersin, Honey?"

"Sanırım deneyeceğim," dedim.

Babam memnun gibi görünüyordu ve başını salladı.

Her ikisi de son günlerde benim ruh halim için • endişeleniyorlardı ve beni mutlu edecek en küçük olay onlar için umut vericiydi.

"O zaman ona bizim için sorun olmadığını iletelim," dedi annem.

"Kamyonete ihtiyacım olacak," dedim babama.

V. C. ANDREWS

"Beni oraya bırakmak zorunda kalmanı istemiyorum."

"Kullanabilirsin, ama önce temizlesen iyi olur," dedi annem. "Başka birinin evine tarla işçisi gibi kokarak gidemezsin."

"Bunda yanlış olan ne?" diyen sesini duyduk büyükbabamın, oturma odasından. Meğer duvardan bizi dinliyormuş.

"Hiçbir şey. İyi bir şampuan ve banyo, hiç kimseye zarar vermez," diye karşılık verdi annem.

Babam, büyükbabamın da duyabileceği bir şekilde kahkaha attı.

Bu beni de gülümsetti.

Peter Amca da bundan daha fazla gülemezdi, diye düşündüm. O hâlâ bizimleydi.

4

DERS

SÖYLEMEYE gerek yok, Bay Wengrow'un evine gideceğim ilk gece çok heyecanlı ve biraz da sinirliydim. Akşam yemeğimi aceleyle yedim. Büyükbabamın delip geçen, beni azarlayan gözlerindeki öfke dolu bakışları görmezden geldim. Sonra odama çıktım ve ne giyeceğime karar vermeye çalıştım.

Şık eteklerimden ya da elbiselerimden birini mi giymeliydim yoksa okula gittiğim gibi mi giyinmeliydim? Bu durumu çok mu abartıyordum? Bunu abartmamın nedeni, Chandler'in zaten havalarda uçuşan egosu muydu? Ben çok şık giyinirsem ve o da bu buluşmayı önemsemediğini göstermek için sadece kot pantolon ile gelirse kendimi zavallı gibi hisseder miydim?

Ve saçlarım nasıl olmalıydı? Yıkamalı mıydım? Sadece taramak ve sprey sıkamak yeterli olur muy-

V. C. ANDREWS

du? Ne kadar makyaj yapmalıyım? Sadece ruj ya da biraz allık yeterli olur muydu? Her dakika kendimi kokluyordum, tarla kokulan üzerime sinmiş olabilirdi. Chandler bunun hakkında mutlaka moralimi bozacak bir şey söylerdi. Güzel kokmalıy-dim, parfüm sıktım.

Sonunda, pastel tonlarda bir ruj sürdüm, ama allık sürmedim, koyu mavi eteğimi ve kısa kollu açık mavi bluzumu giydim. Ayağıma sandaletlerimi giydim ve kendime aynada son bir kez baktıktan sonra hızla merdivenleri indim. Tam son basamağa gelmişim ki kemanımı unuttuğumu hatırladım.

Kendi kendime söylenerek yukarı çıktım tekrar, kemanımı aldım ve derin bir nefes alıp sakinleştikten sonra merdivenleri yavaş yavaş inmeye başladım. Annem kamyoneti dikkatli kullanmam konusunda beni uyarmak için dışarı geldi.

"İşin bitince hemen eve dön, Honey," dedi babam annemin arkasından.

Eviden dışarı çıktığım zaman Simon Amca'nın kamyoneti yıkamış olduğunu gördüm. Silecekleri kuruluyordu, beni görünce geri çekildi.

"Babana temizleyeceğimi söylemişim," dedi, benim bir şey söylememe fırsat vermeden.

"Teşekkür ederim, Simon Amca."

"Lastiklerin havasını ve yağı da kontrol ettim," diye ekledi. "Her şey gayet iyi."

HONEY

"Sadece birkaç kilometre öteye gideceğim, Si-mon Amca," dedim, gülümseyerek. "On dakikadan fazla değil."

"Kazaların çoğu eve yakın yerlerde olur," dedi. Peter Amca'nın kazasından sonra herkesin sinirlerinin hassas olduğunu biliyordum.

Dikkatli olacağıma dair söz verdim ve kapıyı açıp kemanımı içeri koydum. Simon Amca'ya döndüm. Başını sallayarak orada duruyordu.

"Teşekkür ederim, Simon Amca," dedim tekrar ve parmaklarımın ucunda yükselerek yanağına bir öpücük kondurdum. Karanlıkta bile olsa yüzünün yetiştirdiği kırmızı güller gibi kızardığını gördüm. Gözleri parladı.

Kamyonete binip el salladım ve büyükbabamın bir türlü tamir ettirmediği tümsekten zıplayarak yola devam ettim. Hayat dayanmayı ya da kaçmayı gerektiren tümseklerle dolu, diye düşündüm.

Saniyeler sonra otoyoldaydım. Bay Wengrow'un evine yaklaştığım zaman kalbim daha hızlı atmaya başladı. Garaj yoluna girdiğim zaman, kamyoneti, Chandler'in son model Mercedes'inin yanına park etmek zorunda olduğumu gördüm. Yapabildiğim kadar uzağa koymaya çalıştım.

Bay Wengrow gösterişsiz, ama şirin Kraliçe Anne tarzı bir evde oturuyordu. Ailesi ile oturan bekâr bir adammış. İlk önce annesi ölmüş bir yıl önce de babasını kaybetmiş. Gündüzleri özel bir okulda müzik öğretmenliği yapıyordu.

V. C. ANDREWS

Bay Wengrow beni kahverengi spor ceketini, açık renk tişörtü, kahverengi pantolonu ve aynı renkteki ayakkabılarıyla karşıladı. Her zamankinden daha resmi giyinmemiş olduğu için rahatladım. Sağ tarafta aynalı bir antre vardı. Aynanın kenarları elbise askılığı şeklindeydi, altında, üzerinde bir vazoda olan meşeden yapılmış bir masa vardı. Vazonun içinde hiçbir şey yoktu, Simon Amca'dan taze çiçekler istemediğime pişman oldum.

Bay Wengrow, "Tam zamanında," dedi gülümseyerek. "Chandler biraz erken geldi. Isınmak için daha fazla zaman yaratmayı seviyor," diye açıkladı, yükselen piyano sesini bastırmaya çalışarak.

Beni sol taraftaki oturma odasına aldı. Gösterişsiz bir yerd, mobilyalar sıradandı, ortada koyu kahverengi bir halı vardı. Büyük piyano göze çarpıyordu, odaya büyük gelmişti belli ki. Oda bir avize, iki ayaklı bir lamba ve piyanonun küçük ışığı ile iyi aydınlatılmıştı. Bay Wengrow nota ayaklığını sağ tarafa yerleştirmişti, üzerinde notalarını aydınlatan küçük bir lamba ve notaları vardı.

Chandler okulda giyindiği gibi giyinmişti, kravat ve pantolon. Piyano çalmayı kesmedi, bana da hiç bakmadı. Birkaç dakika Bay Wengrow ve ben onu dinledik, sonra Bay Wengrow nota masasını işaret etti bana. Kemanımı kutusundan çıkardım ve yerimi aldım. Chandler sonunda parmaklarını piyanodan çekti ve bana dönerek, "Senin özel ders aldığını bilmiyordum," dedi.

HONEY

nasıl bilebilirsin? Bana okulda iki kelime bile söylemedin daha önce, demek isterdim, ama başımı sallamakla yetinerek, "Bay Wengrow da senden kısa bir süre önce söz etti," dedim.

"Öyle mi?" diyerek Bay Wengrow'a baktı.

Bay Wengrow, "Siz ikiniz birbirinizi okulda hiç görmüyor musunuz?" dedi saf saf. "Sanmıştım ki..." Chandler'e baktım.

"Birbirimizi görüyoruz," dedi. Bakışları daha yumuşaktı. "Ama bu konuda hiç konuşmamıştık."

"Pekâlâ, şimdi ikiniz de biliyorsunuz. Başlayabilir miyiz?" dedi Bay Wengrow ve çalışmayı tasarladığı parçaların taslağını çizdi.

Arka arkaya hatalar yapıyordum, birinci sınıf öğrencisi gibi. Heyecandan şaşırduğım için kesinlikle yapmayacağım hatalar yapıyordum.

"Zamanını bekle," deyip duruyordu Bay Wengrow.

Her durduğumuzda Chandler çalmayı kesiyor, elleri tuşlarda başını yukarı kaldırıyor. Yüreklendirici hiçbir şey söylemedi. Sonunda, ayağa kalkarak, "Neden birkaç dakika onunla, solo çalışmıyorsunuz Bay Wengrow? Benim bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi ve cevap beklemeden odadan çıktı. Ağlamak üzereydim.

V. C. ANDREWS

"Üzgünüm," dedim.

Bay Wengrow, "Önemli değil. Yaptığın her farklı şeyde kelebekler alırsın. Zaman içinde bunun üstesinden geleceksin. Şimdi bir kez daha tekrarlayalım," dedi sabırla.

Biraz sonra kendimi çok daha iyi hissediyordum. Chandler geri döndüğünde bana bir bakış attı ve yerine oturarak, Bay Wengrow'un komutunu bekledi. Birlikte çalmaya başladık, çok daha iyi oluyordu, Chandler bana gülümsemeye başlamıştı, gözlerinden beni takdir ettiği okunuyordu.

"Çok iyi!" dedi Bay Wengrow mırıldanarak ve başını sallayarak. "Çok iyi! İşte bu! Çok iyi, Chandler! Bayan Lester konusunda haklı mıymışım?"

"Evet, çok haklıymışsınız!" dedi Chandler, bana gülümsedi ve ayağa kalktı.

"Haftaya aynı saatte yeniden görüşecek miyiz?" diye sordu Bay Wengrow.

"Bana uygun," dedi Chandler.

"Honey?"

"Ne? Oh elbette!" dedim.

"İyi geceler, Bay Wengrow," dedi Chandler ve dışarı yöneldi. Kemanımı hızla topladım.

"Siz ikiniz umut vaat eden müzisyenlersiniz, Honey," dedi Bay Wengrow. "Sizin için büyük hayallerim var."

"Teşekkür ederim," dedim. O sırada ön kapının açılıp kapandığını duydum.

HONEY

Ölü bir salyangoz kadar insanlık var içinde, diye düşündüm. Giysilerime ve görünüşüme bu kadar özen gösterdiğim için aptal gibi hissettim kendimi. Geldiğimde bir inek gibi koktuğumu düşündüm. Burnundaki kötü kokuyu gidermek için bir şeyler yapmaya gitti, diye düşündüm son olarak. Bir çocuğun benden bu kadar hızla uzaklaşabile-ceğini düşünmezdim.

Bay Wengrow beni kapıdan uğurladı. Teşekkür ettim ve yürümeye başladım, başım öne eğilmişti. "Adımlarını izle!"

Bu Chandler'in sesiydi! Arabasına dayanmış bekliyordu.

"Bu kamyonu mi kullanıyorsun?" dedi, başıyla göstererek.

"O beni kullanamaz, değil mi?" diye cevap verdim.

Gülümsedi ve başını salladı.

"Çiftliğinizi biliyorum. Babamın bankasıyla çalışıyor."

Babasının banka müdürü olduğunu biliyordum, ama büyükbabamın tasarruflarını nereye yatırdığından haberim yoktu. Cevap vermedim. Kamyonetin yanına gittim, kapıyı açtım ve kemanımı yan koltuğa koydum. "Çok iyisin," dedi bana doğru yaklaşarak. "Bay Wengrow'a zamanımı boş yere harcamamasını söylemiştim. O aileleri mutlu etmek için çocuklarının deha olduğunu söyleyerek abartır."

V. C. ANDREWS

"Ailem benim bir deha olduğumu düşünmüyor. Seninkiler böyle mi düşünüyor?" dedim ve ona bir bakış attım. "Piyano çalma sebebin bu mu?"

Omuz silkerek, "Bilemiyorum," dedi. "Belki de. Çalışıyorum, çünkü beni ve beni dinleyenleri mutlu ediyor. Sen neden keman çalıyorsun?"

Bir an düşündüm.

"Amcalarımdan biri bana, 'Sen onu çalmıyorsun,' demişti bir keresinde."

"Hı?"

"O seni çalıyor!" demişti."

"O mu seni çalıyor?"

"Kesinlikle," dedim, kamyonete binip ona içerden bakarken. "Eğer, bunu anlamak için bir yol bulabilirsen, kendini anlamak için de bir yol bulabilirsin."

"Kim benim kendimi anlamadığımı söylüyor?"

"Kimse. Sen bunu yapmazsan kim bilebilir?"

Kamyoneti çalıştırdım. Daha yakına geldi.

"Ne bu? Bilmece mi?"

"Kimseden daha çok ya da kimseden daha az, bence. Seninle keman çalmaktan hoşlandım, Chandler. Sen piyanoyu çalmıyorsun. O seni çalıyor," dedim, geri giderken.

Garaj yolundan çıktım ve ona son bir bakış attım. Hâlâ orada durmuş beni izliyordu. El salladım ve yola koyuldum. Kalbim hızla atıyordu, kanım beynime kadar çıkmış sonra inmişti.

HONEY

Güzel gözleri var, diye itiraf ettim kendime. İstedğim gibi bakmamıştı bana, ama eğer baksaydı konsantre olmam daha uzun zaman alırdı. Hâlâ bunları düşünmek güzeldi. Bu düşünceler yüzüme bir gülümseme getirmişti, yeni düşen bir kar tanesi gibi.

"İyi vakit geçirmiş gibi görünüyorsun," dedi babam eve girdiğim zaman. O ve annem mutfakta konuşuyorlardı. Büyükbabam da televizyonun karşısındaki koltuğunda uyuyakalmıştı. Televizyondaki programın sesini bastırarak şekilde horluyordu.

"Ne? Oh evet, çok iyiydi.baba."

"Buna sevindim," dedi. "Belki de kariyer olarak müziği düşünmelisin."

"Belki," dedim ve odama çıktım.

Komodininim önüne oturdum ve aynada kendime bakmaya başladım. Acaba yeterince çekici miydim? Burnum çok mu küçüktü, dudaklarım çok mu inceydi, gözlerim birbirine çok mu yakındı?

Ayağa kalktım, soyunmaya başladım, çırılçıplak kalana kadar aynada kendimi izlemeye devam ettim. İnsanların şirin diyebilecekleri bir tiptim. Hiç güzel olamayacak mıyım? Bana göre, çocuklar şirin kızlar yerine güzel kızları tercih ederlerdi. Bu yakınmayı anneme yaptığım zaman, "Yirmi sene bekle!" demişti; her zaman diğerlerinden daha genç görünecektim. Kim mutlu olmak için bu kadar beklemek ister? Ben değil. Ben şimdi mutlu olmak istiyorum!

V. C. ANDREWS

Aynanın önünde çıplak durduğumu, göğüslerimi, kalçamı eleştirdiğimi fark ettim. Bu günahkârca bir davranış mıydı? Bu yüzden cezalandırılacak mıyım? Büyükbabam olsa böyle derdi eminim, diye geçirdim içimden. Bu sırada kocaman bir gürültü ile camların açılacağını ve Tann'nın geleceğini de düşündüm.

Telefon zilini duydum, annem açtı ve beni çağırdı.

"Sana bir telefon var, Honey."

"Bana?" Sabahlığımı geçirdim ve hızla aşağı indim. Annem aşağıda duruyordu. "Kim?"

"Chandler Maxwell. Resmi bir ses tonu var."

Annem başını alaycı bir tavırla salladı ve kahkaha atarak, "Sınıf arkadaşından çok öğretmen sesi gibi!" dedi.

"Evet, öyledir," dedim, kendi kendime gülerken. Ne isteyebilirdi? Onunla dalga geçtiğim için bana sinirlenmiş miydi? Bir daha birlikte ders almak istemediğini mi söyleyecekti?

Holde bir tane telefonumuz vardı. Büyükbabam başka bir telefonun gereksiz olduğunu düşünmüştü, zaten benim özel telefonum olması gibi bir şey söz konusu olamazdı. Çünkü bu evde kimsenin özel bir telefon görüşmesi yapması mümkün değildi. Herhalde bu yüzden çok az telefon geliyordu bana.

"Merhaba," dedim, annemin mutfağa gidişini izlerken.

HONEY

"Seni bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Çok geç değil."

"Pekâlâ, birçok insan için öyle olabilir," diye ısrar etti.

"Pekâlâ."

"Kongre salonunda, Porgy ve Bess için iki biletim var. Bir opera."

"Biliyorum," dedim.

"İlgini çeker mi bilmiyorum, babam bu biletleri banka dolayısıyla alıyor. Belki benimle gelmek istersin. Cumartesi akşamı. Biliyorum, bu sana çok az zaman veriyor." Ben cevap vermeden ekledi, "Gelemezsen kırılmayacağım. Sadece müzikten hoşlanabileceğini düşünmüştüm. Önümüzde az zaman var ve..."

"Evet," dedim, konuşmayı uzatmasını kesmek için.

"Evet?"

"Evet, gelmek isterim. Teşekkür ederim."

"Oh, harika! Okulda sana daha ayrıntılı anlatırım."

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Belki de..."

Duraksadı. Bir süre bekledim, sonunda, "Evet?" dedim.

"Belki, sana uygunsa, öncesinde bir şeyler yemeye gidebiliriz."

V. C. ANDREWS

"Oh, elbette, olur," dedim.

"Güzel. Okulda sana ayrıntılı anlatacağım," diye tekrar etti.

"Pekâlâ."

"Peki, iyi geceler. En yakın zamanda görüşürüz."

"Seni yarın okulda göreceğim, Chandler," diye hatırlattım, kendime gülerek. Hiç kimsenin benden daha heyecanlı ve çekingen olabileceğini düşünemezdim. İnsanlara verdiği küstah ve kibirli cevapların altında bu çekingenlik yatıyormuş demek.

"Doğru. Görüşürüz o zaman," dedi ve kapattı.

"Ne hakkında?" diye sordu annem mutfak kapısından.

"Chandler Maxwell'in babası şehre gelen şovlara bilet alıyormuş, cumartesi akşamı, Porgy ve Bess'e birlikte gidip gidemeyeceğimizi sordu. Kabul ettim. Sizin için sorun olur mu?"

"Bu çok hoş," dedi annem. Babam geldi arkasından.

"Önce beni yemeğe götürmek istiyor," diye ekledim.

"Sanırım yoğun bir gece olacak. Burada özel bir gece kokusu alıyorum," diye takıldı babam bana.

"Giymek için yeni bir kıyafete ihtiyacı var," dedi annem. Babam da başını salladı.

"Yeni bir şey almak zorunda değilim," dedim.

HONEY

"Annen öyle yapmanı istiyor, seçmen için sana yardım edebilir!" dedi babam, ona gülümserken.

"Ama..."

"Baban haklı," dedi annem, elimi tutup bana gülümseyerek. "Bir annenin hayatında önemli dönemler vardır, çocuğunu hayata hazırlamak için, özellikle kız çocuklarını."

Gülümsedim. Bu annemle sık yaptığımız bir şey değildi.

"Peki," dedim ve hızla merdivenleri çıkmaya başladım. Ayak seslerim büyükbabamı uyandırmıştı, evinde neler olduğuna bakmak için kalktı. Daha sakın yürüyemez miyiz?

Bu gece değil, diye düşündüm. Bu gece değil, büyükbaba. Çok heyecanlıydım, bir türlü uykuya dalamıyordum. Geceliğimi giydim, yorganın içinde heyecanla gecenin bitmesini ve beni okula götürecek sabahın gelmesini diledim.

Uzandım, gece lambasını kapattım ve odam kapkaranlık oldu.

Dışarıda, ay tam evin batısındaydı. Çiftliği ve Simon Amca'nın kulübesini aydınlatan bir spot ışığı gibi. O, orada oturmuş benim pencereye bakıyordu.

Bir anda vücudumu incelerken camı açık unuttuğumu fark ettim. Bütün gece orada olabilirdi? Artık pencereyi açık bırakmak için çok büyümüştüm. Gittim ve panjuru indirdim.

V. C. ANDREWS

Kendi kendime, tüm bunlardan sonra, Chand-ler Maxwell'in benimle çıkmak istediğini düşündüm. Yeni bir kıyafet almalıydım, saçlarımı yapmalıydım ve magazin dergilerindeki güzel kadınlar gibi makyaj yapmaya çalışmalıydım. Duruşuma, yürüyüşüme ve masaya oturuşuma da dikkat etmeliydim.

"Bu kim?" diye düşünmeliydi herkes. Her gülümseme, her bakış bir alkışlama olmalıydı.

Çocukluktan çıktığı zaman bir kadın yeniden doğmalı. Bu spot ışıklarının yanması ve perdenin açılması gibi. Bu olduğunda, bir şekilde, hepimiz alkış almalıydık.

5

YENİ BİR ŞARKI BAŞLIYOR

HER zaman çekingen olduğumu düşünmüşümdür. Bir erkek benimle konuşmak istediğinde ya da bana özel bir ilgi gösterdiğinde, yüzümün kızardığını hissederdim. Gözlerimi kaçırırdım ya da hızla cevap verip oradan olabildiğince hızlı ayrılmak isterdim. Amacım bu değildi aslında, ama başka birinin neden böyle davrandığını anlayabiliyorum.

Bir gün sonra okula gittiğimde, gözlerim Chand-ler'i aradı. Dolabı benimkinin biraz aşağısındaydı, sonunda geldiğini gördüm. Benim olduğum tarafa baktı, ama bir anda dolabına döndü, içinden kitaplarını aldı ve sanki hiç tanışmamışız gibi yoluna devam etti. Bir an için sersemlediğimi hissettim ve hafızamı gözden geçirdim. Gerçekten telefonda konuşmuş muyduk? Beni yemeğe ve şova davet etmemiş miydi? Yoksa rüya mı görmüştüm?

V. C. ANDREWS

Sınıfa doğru yürüdüm, bu defa onunla konuşmak için daha hevesli ve istekliydim. Soldan iki sıra arkamda oturuyordu. Sınıfa girdiğimde, ona baktım, ama o kitaplarından birinin içine gömülmüştü her zamanki gibi. Zaten bir öğretmen sınıfa girdiğinde ya da bir anons yapıldığında bile kafasını kaldırma zahmetinde bulunmazdı.

İlk dersin zili çaldı. Öğretmen herkese yerlerine geçmesini söyledi. Temkinli bir şekilde yavaşça yerimden kalktım, Chandler de aynı şekilde yaptı. Ona adım adım yaklaştım.

"Merhaba," dedim, tam arkasına geldiğim sırada.

"Merhaba," dedi, sinirli bir şekilde baktı ve elinde bir avukatın dosyasını andıran dosyayla yürüyüp gitti.

Diğer öğrenciler yanımdan geçip giderken orada arkasından bakakaldım. Bazıları bana çarpıyordu, ayaklarım yere saplanıp kalmıştı sanki.

"İyi misin?" dedi Karen Jacobs.

"Ne? Oh, evet," dedim ve sınıfa doğru yürüdüm. O da arkamdan yürüdü.

Karen'in fareye benzeyen, kocaman kahverengi donuk bakan gözleri vardı. Hayatının çok sıkıcı olduğu açıkça anlaşılıyordu. Başka birisinin mutsuzluğu ona mutluluk veriyormuş gibi görünüyordu. Birine söylediği cümlelerin neredeyse hepsi soru biçimindeydi. Bazen onu bir sincaba benzetirdim. Etraftan diğer insanlar hakkında bilgi, birini ilgilendirecek bir haber, hikâye topladığını düşünürdüm.

HONEY

sincapların meşe palamudu topladıkları gibi. Bazen de, onu bir parazite benzetirdim, hayatını sürdürmek için başka yerler keşfetmek isteyen bir parazit.

"Seni Chandler Maxwell'e bir şeyler söylerken gördüm, ne söyledin?"

"Ben merhaba dedim."

"Neden?"

"Neden demeyeyim?" diye çıktım. Şaşırılmış gibi görünüyordu, bir ya da iki adım geri çekildi.

İlk ders boyunca, bakışlarımı ve el kol hareketlerimi izlediği dikkatimi çekmişti. Belki de bu tip şeyler için bir radarı vardı. Bu radarla ben ve Chandler'i günün konusu yapmıştı. Dedikodu yapmak için çok istekli olduğu görünüyordu. Sınıftaki diğer kızların saklama gereği duymadıkları özel ilişkilerinin dedikodusunu yeterince yapıyordu da zaten.

Aslında Chandler'in kaçınmaya çalıştığı da buydu. Birinci ve ikinci derslerin arasındaki boşlukta, koridorda, önümde durdu ve, "Burada," dedi.

Elinde bir parça kâğıt vardı. Bir an ne istediğim anlayamadım. Tekrar etti, "Burada." Kâğıdı aldım. Aldığım anda, yanımdan uzaklaşverdi. Notu okumak için durduğumda, Karen yanıma yaklaştı. Onun ilgilendiğini görünce, kâğıdı matematik defterimin içine koydum.

V. C. ANDREWS

"Biraz önce Chandler Maxwell sana bir şey vermedi mi?" diye sordu. "Evet,"

"Nedir o, ikiniz arasında gizli bir şey mi?" Sinirlendim, yalan söylemeye karar verdim.

"İngiliz edebiyatı ile ilgili notlan düşünmüştüm, yerden alıp bana verdi. Sen neden bu konuda bir şey söylemedin?"

"Senin bir şey düşürdüğünü görmedim," diye ısrar etti.

"Bunu nasıl kaçırdın?" diye cevapladım. "Beni bir atmaca gibi izliyorsun."

"Hayır," dedi ısrarla, suratına söylediğim sözlerle o an için geri adım attı.

Bir sonraki ders nota bakabileceğimi tahmin ediyordum, bu yüzden ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştım. Buna neden bu kadar özen gösterdiğimi ve her şeyi sakladığımı anlayamamıştım, ama bunun Chandler için önemli olduğu belliydi.

Kızların odasına gittim. Kimse gelmeden notu okudum. Cumartesi akşamı ile ilgili açıklamaları yazmıştı: Beni kaçta alacağını, yemeğe nereye gideceğimizi, şovun kaçta başladığını ve bittiğini ve ne zaman evde olmam gerektiğini. Bu bilgiler dışında hiçbir şey söylemiyordu. Bu yaptığına kırdım ve sinirlendim. Nasıl bu kadar insanlıktan uzak ve duygusuz olabilirdi? Çıktığı ilk kız ben miydim? Belki de nasıl davranacağını bilmiyordu.

HONEY

Bu, bana tepki vermem gerektiğini hatırlattı. Belki de gerçekten ilk çıktığı kız bendim. Neden başka kızlarla da çıktığını varsaymıştım ki? Kimse bu konuda daha önce hiçbir şey söylememişti. Eğer biri bunu bilseydi, bu mutlaka Karen Jacobs olurdu ve daha önce onun hakkında hiç dedikodu yaptığını görmedim.

Öğle yemeğinde daha sıcak olacağını umdum. Chandler genellikle kantinin arkasında bazı bilgisayar kafalarla otururdu. Beni görebileceği bir yere oturdum, özellikle etrafımın boş olmasına dikkat ettim, ama o yanıma oturmadı. Karen da dahil olmak üzere sınıftaki tüm kızlar masama geldikten sonra, her zamanki yerine gitti. Kızların yüzlerinden Karen'ın onlara bir şeyler anlatmaya başladığını anlayabiliyordum. National Enquirer adlı magazin dergisine bir gün mutlaka editör olabilirdi bu kız.

"Chandler Maxwell ile aranda bir şey mi oluyor?" diye sordu Susie Weaver hemen. Susie kızıl saçlı, çekici bir kızdı. Kolejli çocuklarla çıktığı ve bir standardı olduğu için diğer kızların kıskançlık konusunda hedefi oluyordu. Hepimiz, ben de dahil, bir ilişki dedikodusu olduğunda onun komutlarına ve deneyim hikâyelerine katlanmak zorunda kalırdık. Birinin hoşlandığı, aradığı ya da çıktığı çocuğu eleştirmek için zaman bulması gerekmiyordu, eğer biri ona karşı çıkarsa tüm kızlar ona katılır ve diğerinin yanlışlarını ortaya çıkartırlardı.

V. C. ANDREWS

"Neden?" diye cevap verdim. Yanlış olan neydi? Bunu şiddetle inkâr etmem gerekirdi, inkâr etmek isteseydim ya da kabullenseydim...

Dudakları bir anda yumuşadı ve tavanın üzerindeki tereyağı gibi iki çizgi haline geldi.

"Ne zamandan beri gizli bir ilişki sürdürüyorsunuz?" diye ısrarla sordu.

Diğer kızlar sinsice gülümsediler, Karen kendine güvenli bir şekilde gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Elimdeki bir dilim pizzayı onun bodur, can sıkıcı suratına sürdürdüğümü hayal ettim.

"Ben kimseyle gizli bir ilişki yürütmüyorum!" dedim.

Susie, "Gerçekten mi?" diyerek diğerlerine baktı. Bir suçu ortaya çıkarmış dedektif gibi başarılı bir ifade takındı. Diğerleri onaylayan şekilde başlarını salladılar. "Utanman gerekmez. Tabi, Chandler ve sen karışık bir şeyler yapıyorsanız!" diye ekledi ve yemek yemeye başladı.

"Ben utanmıyorum! Sözü ettiğiniz gibi bir şey yok!"

"Ya da çekmiyorsan..."

"Hayır!" Neredeyse çığlık atacaktım.

"Onun evine gittin mi ya da o senin inek çiftliğine geldi mi?"

"Kesin şunu!"

"Çok alıngan, değil mi?" diye sordu Susie diğerlerine. Tüm gözler üzerimdeydi.

HONEY

Kendimi rahatlatmak için derin bir nefes aldım.

"Chandler ve ben birlikte özel müzik dersi alıyoruz, eğer öğrenmeniz gerekiyorsa," diye itiraf ettim sonunda. "Aynı öğretmenden ders alıyoruz, bize haftada bir düet dersleri veriyor. O piyano çalıyor, ben de keman."

"Yani, birlikte müzik yaptığınızı söylemeye çalışıyorsun," dedi Susie. Tüm masa kıkırdamaya başladı. "İnanıyorum ki bir uyum içindesinizdir."

Kızlar daha yüksek sesle gülmeye başladılar.

"Sana, lütfen siz başlayın deyip sonra da teşekkür ediyor mu?" sordu Janice Handley. Janice, Su-sie'nin ayak işlerini yapardı.

Gülmeye devam ettiler.

Yüzüm kıpkırmızı olmadan önce bembeyaz oldu. Chandler'e baktım. Benim oturduğum tarafa bakıyordu, yüzünde ilgili, ama şaşırılmış bir ifade vardı.

"Hadi," dedi Susie, arkadaşça, ama dalga geçen bir tavırla, "Bize anlat. Bize güvenebilirsin. Senin arkadaşlarınız biz."

"Bazı arkadaşlarım," dedim ve Karen'e bakarak devam ettim. "Memnun oldun mu? Bugün seni öncekinden daha çok sevdiğini düşünüyor musun?"

Ayağa kalktım, tepsimi aldım ve masayı terk ettim. Kahkahaları arkamdan gümbür gümbür gelen bir su kütlesini andırıyordu. Öğle tatilinin geri ka-

V. C. ANDREWS

larımı kızlar tuvaletinde geçirdim. Masada oturan iki kızın oraya gelip, ben ve Chandler hakkında konuşup gülüşüklerini duydum. Beni ilgilendiren ben ve Chandler'in birbirimiz için gerçekleştireceğimiz sonuçtu. Okul sonrası aktivitelerine katılmadığım ve onlarla çok az zaman geçirdiğim için onlar benim soğuk ve uyumsuz biri olduğumu düşünüyorlardı.

İspanyolca dersinde Chandler ve ben aynı sınıftaydık.

Sınıfa girerken, "Okul servisine binme," dedi. "Seni eve ben götüreceğim."

Bunu bana çok gizli bir sır veriyormuş gibi söyledi ve hızla yerine gitti, tüm ders boyunca da benimle ilgilenmedi. Sınıftakilerin bana bakıp aralarında bir şeyler konuştuğunu ve kıkırdadıklarını gördüm birçok kere.

Tüm bu olanlar birçok gerçeği anlamama yardımcı oldu. Susie Weaver benim sandığım kadar hayat hakkında çok şey bilen biri değildi. Hiçbiri değildi. Belki benim daha önce hiç yapmadığım şeyleri yapıyorlardı birlikte: İçki ve sigara içmek, geç saatlere kadar dışarıda bir yerlerde gezmek, cinsellik... Ama bu onların hayat hakkında çok şey bildikleri anlamına gelmiyordu. Yetişkin giysileri içinde toy insanlar olarak göründüler gözüme. Hiçbiri benden daha fazla gelişmiş değildi, eğer öyleyseler, neden başkalarıyla ilgili olaylarda üzerlerine kendilerinin kapladığı doğrulan dalga konusu

HONEY

yapıyorlardı. Bir sürü arkadaşım olmadığı için, partilere davet edilmediğim için, diğerleri gibi Bayan Popüler olmadığım için, çok fazla kişi ile çıkmadığım için her zaman kendimi kötü hissedirdim. Bu kadar dindar ve içine kapanık bir aile olduğumuz için bunların beni rahatsız ettiğini düşünürdüm, ama şimdi tüm bu grupların içinde olmadığım için kendimi şanslı sayıyorum. Diğerlerine ilginç gelmediğimi, basit bir görüntüm olduğunu düşünürdüm. Belki de benim içimde daha büyük bir büyükbaba vardı. Şimdi bunun için üzülüyorum.

Ben gerçekten dışlanmış biriydim, hepsinden daha yalnızdım. Chandler ve ben birbirimiz için ortaya çıkmıştık. Dersten sonra dolabımın yanında büyük bir heyecanla onu beklemeye başladım. Okul tamamen boşalmadan gelmedi. Zil çaldığı zaman okulun boşalması bir hayvan sürüsünün ahırdan boşalması gibi olurdu. Dışardan izleyen biri bizim kötü zamanlar geçirdiğimiz hapishaneden çıkmamıza izin verilmiş zannedirdi.

"Öğle yemeği teneffüsünde ne oldu?" diye sordu yanıma geldiğinde.

Karen'in, onun bana bir not verdiğini gördüğünü ve bunu diğerlerine abartarak anlattığını, onların da benimle dalga geçmekten zevk aldıklarını anlattım.

"Ne söylediler?"

"Aptalca şeyler!" diye cevap verdim. "Söylenenleri tekrar edip onları onurlandırmak istemiyorum."

V. C. ANDREWS

Başını salladı.

"Bu yüzden bütün gün seni rahatsız etmek istemedim. Böyle bir şeyin olmasından korkmuştum. Bu 'yarroo'ların hepsi için bir eğlence kaynağı olduğumu biliyorum."

İngiliz edebiyatı dersinde incelediğimiz, Gülü-ver'in Gezileri'den alıntı yapması çok hoşuma gitti ve bir kahkaha attım. Yahoo, konuşan bir attan bile daha kirli ve daha aptal olan insani bir yaratıktı.

"Aramızda geçenler hiç kimseyi ilgilendirmez," diye devam etti. "Eminim benimle yapacağın herhangi bir şeyi eleştirmekten çekinmemişlerdir."

"Bunun için endişelenmene gerek yok," dedim. Gözlerimden sinirlenmeye başladığım anlaşılıyordu. "Beni rahatsız edemezler. Kendimi müdafaa edebilirim."

Yeniden başını salladı.

"Ben bu konuda endişelenmiyorum. Endişelendiğim, senin..."

"Ne?"

"Senin beynini yıkamaya çalıştılar ve seni etkilediler," diye itiraf etti sonunda. Gözlerimdeki anlamı görmemek için başka bir yere baktı.

"Ben kimseden o kadar çabuk etkilenecek biri değilim, Chandler. Ben kimse ile dışarı çıkıp çıkmayacağımı onların düşüncelerine göre belirlemi-yorum. Benim kendi aklım var," diyerek söylediğinin üzerine gittim. "Bunu sen de bilmek zorundasın."

HONEY

Bana baktı ve başını iki yana sallayarak, "Şimdi biliyorum!" dedi. Bu söz üzerine ikimiz de gülmeye başladık. Bu ikimize de iyi gelmişti. Bu, tüm gün elimde sakladığım mutluluğun bir anda ortaya çıkması gibi bir şeydi.

"Seni eve götüreceğim," dedi ve okulu terk ettik.

Arabasına çok iyi bakıyordu, yeni gibi görünüyordu. Döşemelerin deri kaplamaları çok güzel kokuyordu, yumuşacık ve çok rahattı. Arabasında CD çalar ve telefon da vardı. Çok etkilenmişim, ama çiftlikten dışarı hiç çıkmayan biri gibi davranmak istemedim.

"Bu bana bir kez daha oldu," dedi birkaç dakika sonra.

"Ne?"

"Bunun gibi bir şey. Onuncu sınıftaydım. Büyük ihtimalle sen bunu hatırlamazsın, ben Audra Loth-rop ile çıkıyordum. Bir hafta kadar sürdü. Arkadaşları benimle dalga geçtiler ve onun bana karşı tavrı almasına sebep oldular. Okuldaki bütün kızların lolipop olduğuna karar verdim."

"Lolipop?"

"Parlak, tatlı, hayali," diye sayıp döktü. "Sen, benim tanıştığım, saçlarından başka bir şeye ilgi duyan ilk kızsın."

"Bu doğru değil, Chandler. Onlar tamamen öyle değiller."

V. C. ANDREWS

Omuz silkti.

"Onlarla arkadaş olmak benim için hiçbir zaman önemli olmadı," dedi. Ama aslında kalbinden bunların geçmediği anlaşılıyordu ses tonundan. "Güvenebileceğin kimse olmaması seni etkiliyor mu?"

"Ailem ve işimle bağlantılı sanırım. Peter Amcam her zaman benim kavaliyemdi. Beni her yere o götürürdü."

"Bir süre önce ölen amcan değil mi?"

"Evet."

Başını salladı.

"Evden çıkmak istememene sebep olan ve aklına bir sürü soru işareti bıraktıran," diye fısıltı ile söyledi.

"Evet, kesinlikle."

"Müzik seni dışarı çıkarıyor. Beni de öyle," dedi. "Diğer lolipoplardan farklı olduğunu düşünmeme sebep olan da bu. Bunu itiraf etmeliyim," dedi açıklama yapar gibi.

"Ne?"

"Bay Wengrow'un birlikte çalışmamızı teklif etmesinden daha önce senin varlığından haberdardım. Değilmişim gibi davrandım, ama öyleydi."

Sessizdi, ben de öyle. Onun gibi birinden beklemeyeceğim kadar açıktı.

"Belki daha fazla ortak yanlarımız vardır," dedim.

HONEY

Bana dönerek gülümsedi.

Garaj yolundan içeri girerken, büyükbabamın düzelttirmediği tümsek konusunda onu uyarmakta gecikmişim. İkimizin de başı neredeyse arabanın tavanına çarpacaktı.

"Üzgünüm," dedim. "Unuttum."

"Önemli değil. Sanırım gözlerim manevrayı yapmadan önceki yerindeydi?"

"Evet!"

İkimiz de güldük. İçeri girdiğimizde Simon Amca dışarı çıktı.

"Vouv, ne kadar da büyük!"

"O çok nazik bir adamdır, Chandler. Tüm bu güzel çiçekleri o yetiştiriyor."

"Umarım onu dışarı çıkartan bunlardır."

"Kesinlikle. Hepimizin bir görevi var."

"Senin daha fazla," dedi. "Cumartesi akşamı için sabırsızlanıyorum."

"Eve getirdiğin için teşekkür ederim. Hoşça kal," dedim, kapıyı kapatırken.

Kapıdan çıkana kadar onu izledim. Simon Amca içeri girmişti. Verandada bana sinirli bir ifade-ile bakan büyükbabam vardı.

"Ne?" diye sordum.

"Kümeste olmalıydın."

"Hemen değil, büyükbaba. Okul otobüsü ile gelseydim bu kadar erken evde olamazdım."

V. C. ANDREWS

"Kendini korumalısın," dedi. Chandler'in gittiği yöne bakarak, "Şeytanın yüzü meleğe benzeri"

Şeytanın yaptığı sana olanlardır, demek istedim, ama susmayı tercih ettim.

Bunun yerine, hiçbir şey söylemeden başımı öne eğip eve girdim, onun öfkesinden ve gözlerinden taşan suçlayıcı bakışlardan uzaklaşarak.

Onun sorununun ne olduğunu tahmin edebiliyordum.

Büyükbabamı içinde bulunduğu karanlıktan çıkarabilecek hiçbir şeyi yoktu. Onun tek arkadaşları, evimizin köşelerinde dolaşan gölgelerdi.

Ben de onun gibiydim. Yine de onun gibi olmamak için dua ediyordum. Onun kanı benim ve babamın damarlarında dolaşıyordu, ama Büyükanne Jennie ve annemin gücü bunu engellemişti.

Daha hoşgörülü ve anlayışlı olmamın sebebi onlar olmalıydı.

Sadece yatağına yattığı zaman o karanlığın içinden çıkabilirdi, ama o da başka bir karanlığın içine girmek içindi. Onun için ileride beliren buydu.

Babamın bana Peter Amca konusunda söylediklerini düşündüm, Peter Amca'nın ona sinirlendiği zaman aynı zamanda nasıl acıdığını hatırladım.

Büyük ihtimalle bundan hoşlanmıyordu, ama ben de ona acımıştım. Bunu babam söylemeden önce de, ona hissettirmemem gerektiğini biliyordum.

6

DEĞİŞİM

SAATİN ilerlemesi için cumartesi akşamını beklediğim kadar sabırsızlandığımı hatırlamıyorum. Çiftlik işlerini yaparken, ödevlerimi hazırlarken, keman çalışırken hiç bu kadar hızlı hareket ettiğimi de hatırlamıyorum. Chandler artık okulda benden kaçmıyordu. Tavukların gıdıklamak için bir sebepleri vardı, ama biz her zaman bunu yapmaktan kaçardık. Gözlerimi her zaman bir tüneldemiş gibi bakmaya alıştırdım, Chand-ler'in yapmakta ustalaştığı gibi.

"Neden sen ve Chandler hakkında yalan söyledin?" dedi Karen, ilk fırsatta. "Bundan utanmıştın, değil mi?"

"Ben sadece senden utanıyorum, Karen. Sen her zaman hüsrana uğrayan birisin, acınası birisin," dedim sorduğu soruya cevap olarak. Ağzı sinek kaçacak kadar açık kaldı.

V. C. ANDREWS

Daha sonra, Chandler'e bizim hakkımızda söylenenleri anlattığımda, kahkahalara boğuldu. Yaptığımız yorumlara gülmeye başlamıştık artık.

Cuma günü okuldan sonra, babam, beni ve annemi, söz verdiği elbiseyi ve ayakkabıyı almak üzere alışveriş merkezine götürdü. Oraya gittiğimizde, Simon Amca'ya da doğum günü hediyesi aldım. Pazar günü, kırk beş yaşına girecekti. Annem ona özel bir yemek ve bir doğum günü pastası yapmayı düşünüyordu, bunu büyükbabamın ortaya karşı bir fikir atmasına fırsat vermeden tasarlamıştı. Perşembe günü akşam yemeğinde söyledi.

"Yaşı ilerlemiş bir adam için doğum gününde büyük bir şey yapmak, kâfirliktir!" dedi büyükbabam.

"Yine de çok hoş bir parti olacağına eminim." dedi annem kendinden emin bir şekilde.

Onu daha önce hiç, babamın mizahi bir şekilde sözünü ettiği, Ruslara özgü öfkesini bu kadar hızla ortaya çıkartırken görmemiştik. Boynundaki damarlar neredeyse derisinin üzerine çıkacaktı, omuzlarını kaldırdı, gözleri hedefe kilitlenmiş birer bomba olmuştu.

Böyle öfkelenildiğinde onun önünde kimse duramazdı. Sözlerini çok dikkatli seçer, dil alıştırmayı yapan biri gibi dikkatle konuşurdu. Annemin yüzünde fikrini değiştirecek ne gördüğünü bilemiyorum, ama o gece büyükbaba başını eğdi ve yemeğini yemeye devam etti.

HONEY

Annemin vücudu gevşedi, omuzlan indi ve damarları yeniden içeri girdi. Bana hoş bir gülücük attı ve yapacağı pastadan söz etmeye başladı. Si-mon Amca'nın en sevdiği pastayı yapacaktı: Çilekli pasta.

Alışveriş merkezinde ona harika bir bahçe malzemeleri seti ve tam amcalar için yapılmış bir kart buldum. Ona hiçbir zaman ikinci amca gözüyle bakmamıştım, olanları anlayabilecek kadar büyüdüğüm zaman bile. O bana göre Peter Amca kadar ailenin bir parçasıydı. Sevgi, aramızda kan bağından daha güçlü bir bağıdı.

Annem ve benim alışverişe çıkmamızın üzerinden fazla zaman geçmemişti. Modadaki değişiklikleri televizyondan takip ediyordu, ama yine değişim ona hızlı gelmişti. Kolsuz üzerinde çiçek şekilleri olan siyah bir bluz seçtim. Onun altına da diz altında kenarları hafif kıvrık bir etek aldım. Ayakkabı olarak da yüksek topuklu bilekten bantlı sandaletler aldım. Babam aldıklarımı denerken yanımıza geldi, giyindiğimde bakışlarındaki gurur, görmeye değerdi.

"Harika görünüyorsun," dedi babam. "Seni çok olgun göstermiş."

"Yaşında görünüyor," diye düzeltti annem. "O artık bir çiftlik kızı değil! Benim kızım artık, genç bir bayan." "Benim de," dedi babam.

"Büyükbabam bunu beğenmeyecek. Bugünlerde kadınların çıplak dolaştığını söylüyor," dedim.

V. C. ANDREWS

"Ondan korkmuyorsun ya," dedi annem, gözlerine yine o aynı öfke oturmuştu. "O buna karışamaz!"

Babama bir bakış attı, ama babam, gözlerini başka bir tarafa çevirdi, arabayı alışveriş merkezinin kapısına getireceğini söyledi ve gitti.

Kalbim heyecan ve mutlulukla doluydu, annemin de öyle. Ellerimde paketlerle dışarı doğru yürüdük. Chandler'in beni ilk gördüğünde ne diyeceğini düşünmekten alamıyordum kendimi. Tüm kıyafetlerim, özellikle de okula giderken giydiklerim soluk ve gösterişsizdi.

"Saçını da çok güzel yapacağız," dedi annem.

Mutlu oldum, anneleri bu tip şeyler söylediğinde, benim yaşımdaki kızların ne söyleyebileceklerini düşündüm. Annemin saçımı çok güzel keseceğine ve çok gösterişli bir model yapacağına emindim. Hiçbir eğitim almamış olmasına rağmen, annemin bu tip konularda büyük yeteneği vardı. Büyükannesi ve annesi ona, yemek pişirmeyi, dikme, her türlü yüzeyi ve kumaşı temizlemeyi ve bizim bilmediğimiz birçok şeyi öğretmişlerdi. Tüm bunları ona on yaşına gelmeden öğretmişler.

Daha fazlası, büyükbabamın, annemin omuzları üzerinden onun, yiyecekleri ziyan edip etmediğine bakmasına gerek yoktu. O artıklardan nasıl taze yemekler yapacağını gayet iyi bilirdi. Sınıf arkadaşlarımdan annelerinin, onun evde bir köle gibi çalıştığını düşündüklerini biliyordum, bu yüzden her

HONEY

zaman onun yeteneklerinden övünerek söz ederim.

Bir keresinde, bize yakın, kahramanlık gösteren biri hakkında bir kompozisyon yazmam gerekiyordu, ben de annemi yazmıştım. Bu, onu babamı tanımadan buraya onunla evlenmeye geldiğini öğrenmemden önceydi. Hâlâ birisinin, tamamen farklı kültürü olan, hiç bilmediği bir dilin konuşulduğu, yaşam tarzının bile çok farklı olduğu bir yere gelmesini aklım almıyordu. Buraya geldiğinde yanında getirecek fazla bir serveti bile yokmuş. Bu talebi, içinde bulunduğu nasıl bir inanç yaptırmış olabilirdi?

Sınıf arkadaşlarımda ve onların anneleri bir saat ya da daha fazla, bir havaalanında, trafikte ya da bir otoyolda beklediklerinde hemen söylenir, mız-mızlanırlar. Benim yaşımdaki kızlar, annemin buraya geldiği zamanki yaşından birkaç yıl küçük olanlar, CD çalarları bozulduğu zaman dünyanın sonunun geldiğini düşünürler. Büyükannelelerinden ya da büyük büyükannelerinden dinledikleri hikâyeler, onlara masal ya da bilimkurgu gibi geliyordur. Onlara annemi anlatsam, beni daha fazla dışlarlar ve benim tuhaf biri olduğumu düşünürler.

Onlara hiçbir şey anlatamam.

Cuma akşamı, annem benim saçımla uğraştı. Babama birkaç tane magazin dergisi almasını söylemişti, daha yeni bir saç modeli araştırabilmek için. Bu, beni şaşırtmıştı.

V. C. ANDREWS

"Annemin saç modelini yapmaya alışmışım," dedi, ben saçlarımı yıkayıp, omuzlarımda bir havlu ile onun aynalı komodininin önüne oturdüğüm zaman. "Beş yaşından daha fazla değildim, bana bir tarak verirdi, o şarkı söylerken ya da bazı dişlerini yaparken ben de onun saçlarını tarardım. Saçları koyu badem rengiydi, gözleri elaydı ve içinde yeşil benekler vardı. Onun kadar güzel olabilecek miyim, diye haya! ederdim.

"Her zaman olduğumuz gibi kalacağımızı zannedirdim. Ben hep beş yaşında, o da her zaman tüm erkeklerin ilgisini toplayabilecek kadar güzel bir halde evin içinde her zaman o sevecen gülümseme ile dolaşacak, kaç yaşında olursa olsun. Kadınlar eşlerinin gözünde parlak yıldızlar gibidir. Bunu görmüştüm, onun yanında gezerken, elini tutarken. Kraliçenin yanındaki prenses gibi."

Güldü.

"Neden güldün, anne?"

"Ben, bir prenses olduğumu hayal ederdim. Biz çok fakirdik. Babam bir ayakkabı tamircisiydi. Masaya yemek koyabilmek için çok çalışırdı. Gelen her kırıntı için ter dökerdi, inan bana."

"Neden Rusya'yı terk ettin, anne?" diye sordum.

"Yıllarca babam hasta bir kalple yaşadı. Bir kapakçık sorunu vardı, Amerika'da tedavi edilebilirdi, ama onu buraya getirecek paramız yoktu. O öldüğünde, annem, diğer insanların ev işlerini görerek, çamaşır yıkayarak para kazanmaya çalıştı.

HONEY

Ben de zaman zaman onunla çalışıyordum. Çok çabuk yaşlandı, bu beni çok-üzdü."

Saçlarımı yapmayı bıraktı ve. aynada kendisine baktı. Eski günlere daldığını biliyordum.

"On altı yaşındaydım, bir gün rahatsızlandı ve hastaneye kaldırıldı. Safra kesesinin alınması gerektiğini söylediler. Bu, hastanenin kötü koşullarında zor bir ameliyattı. Bir enfeksiyon onun hayatını kaybetmesine sebep oldu. Sağlığının ve güzelliğinin yok oluşunu her gün anbean gördüm. Bu tam... gözlerimin önünde eriyip... yok olup gitme-siydi.

Bana söylediği son şey, 'Buradan uzaklaş, nereye gidebilersen oraya git!' olmuştu. "Teyzemle yaşamaya başladım."

Sözünün burasında derin bir nefes aldı. Sonra da, "Geri kalanını biliyorsun," dedi.

"Hayır, bilmiyorum anne. Babamı hiç tanımadan onunla evlenmek için nasıl buraya geldiğini bilmiyorum. Buna nasıl cesaret ettin?"

Gülümsedi.

"Pekâlâ, onun bir resmini görmüştüm, ama bi- çare bir resimdi, bir traktörün yanında çekilmiş. Toprakla uğraşan, bir şeyler yetiştiren birinin hayata da değer vereceğini düşündüm. Onu ilk gördüğümde gözlerinde sevgiyi ve iyimserliği gördüm, inan bana sevgili kızım, o benim geldiğim yere göre bir mücevherdi.

V. C. ANDREWS

"Duygusal bir şeyler paylaşabileceğini düşündüğün birine baktığında bunları ararsın. Yaşayan şeyleri seven bir aşk. Güçlü birini istiyordum, ama güçlü olmak, zalim, merhametsiz olmak demek değildir. Sen bir fatih istemiyorsun. Sen seni saracak güçlü kollar istiyorsun, ama aynı zamanda sevgiyle bakan tatlı gözler. Sen seni çılgın gibi sevecek birini istemiyorsun, kendisine sahip olabilecek birini istiyorsun."

"Nasıl bu kadar akıllı davrandın, anne?" diye sordum ona aynadan bakarken.

"Acı," diye cevap verdi. "Ne yazık ki acı en iyi öğretmendir. Bu bilgeliği sana da aşlamak isterim, sevgili kızım. Senin arkadaşlarının ailelerine aldırmadıklarını, büyükanne ve büyükbabalarıyla alay ettiklerini biliyorum. Her yeni gelen nesil bir öncekinin yanlışlarını devam ettiriyor ve üzerine ekliyor, ben böyle olmayanların hepsinden bir adım önde olacaklarını düşünüyorum."

"Pekâlâ bu kadar hayat dersi yeter, şimdi seni güzel bir genç kız yapalım."

"Ben güzel olabilir miyim anne?"

"Elbette olabilirsin. Melekleri kıskandıracak kadar güzel bir yüzün var ve bu saçlar... Cimri bir adamı kıskançlığa boğabilir. Bu kestiklerimizi satabilirim!" Şaka yapıyordu. "Bunları küçük plastik kaplara koyup yol boyunca dizebilirim!"

Güldüm ve hayretle kendime baktım. Annemin bir sanatçı olduğunu düşündüm. Saçlarımı kesip

HONEY

Kuruttuktan sonraki hali nefes kesiciydi. Tüm görünüşüm değişmişti. Susie Weaver gibi zevkli göründüğümü düşündüm. Annem benim gibi bir çiftlik kızından, prensle baloya gidecek bir Sinderella yaratmıştı.

Kötü bir cin gece yarısı beni eski halime dönüştürebilir miydi? Büyükbabamın dediği gibi her zaman etrafımızda kötü melekler mi dolaşırdı?

Büyükbabam akşam yemeğinden önce beni hiç görmedi. Önce Simon Amca'nın yemeğini götürdüm. Amcam kapının önünde beni bekliyordu, ona doğru koştum. Bir bonzai ağacını yontuyordu. Suda beklettiklerinden biriydi. Annem bu yaptıklarından çok hoşlanıyordu, bu yaptığı üçüncüydü. Büyükbabam bunların da aptalca şeyler olduğunu söylardı, ama ben Simon Amca'nın anneme verdiklerine nasıl ilgiyle baktığını görmüştüm. Kimsenin görmediğini sandığı kaçamak bakışlar atıyordu, ama ben gördüm ve bana çok komik geldiği için kendimi tutamayıp gülümsedim. Beni ona bakarken yakalasa, bu şekiller hakkında yine anlamsız yorumlar yapardı.

"Bu çok güzel, Simon Amca," dedim.

Dalmıştı, beni duyunca oturduğu yerden sıçradı. -

Bana baktığında, ağızı açık kaldı ve öylece baka-kaldı. Tepsiyi masasına koyarken, "Bu nedir?" diye sordum.

"Ne? Ah! Bu bir tütsü sediri. Çok güzel kokar. Burada," dedi bana uzatırken. Kokladım.

V. C. ANDREWS

"Evet," dedim nefis kokuyu burnuma çekince.

"Farklı görünüyorsun," dedi.

"Saçlarımı annem yaptı. Yarın akşam arkadaşım Chandler'le bir şova gidiyorum."

"Oh!" dedi ve bonzai ağacına baktıktan sonra bana dönerek, "Bu şenin olacak," dedi. "Bittiğinde."

"Teşekkür ederim!"

"Müziğe ihtiyacı var!" diye beni uyardı.

Gülümsedim.

"Pekâlâ, Simon Amca."

"Seni büyürken izlemek bir çiçeği izlemek gibi," dedi. Yüzünde gülümseme belirtisi yoktu, bazı adamların bu tip şeyler söylerken yaptıkları gibi. Bu onun kalbinden çıkan bir ifadeydi.

Gözlerimden yaşlar boşanırken, "Teşekkür ederim," dedim.

Yemeğine baktı.

"Eve gitsem iyi olacak. Büyükbabam yemek hazır olduğu zaman bekletilmekten hoşlanmaz."

Simon Amca başını salladı. Ona bir kez daha baktım basamakları inerken. O da bana bakıyordu, sanki bir hayal görüyormuş gibi, bakıyormuş gibi değildi, farklı bir ifade vardı yüzünde.

Sadece benim Simon Amca, diye düşündüm. Gerçekten sadece ben.

Büyükbabamın tepkisi benim düşündüğüm gibi

HONEY

oldu. Bana baktıktan sonra anneme, bu saç stili ile sokak kızlarına benzediğimi anlatmak ister bir bakış attı ve, "Sokak kadınlarına benzemiş!" dedi.

"Bu tip kadınlar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu annem.

Büyükbabamın yüzü daha koyu bir kırmızı oldu ve, "Ne bildiğimi biliyorum!" diye kekeledi.

"Pekâlâ, neyin moda olduğunu neyin olmadığını bilmiyorsun," dedi annem omuz silkererek.

Büyükbabam herkese teker baktıktan sonra yeniden bana baktı. Sağ işaret parmağını kaldırarak, "Unutma! 'Barış yok!' derdi Tanrı, günahkârlara!" dedi.

"Dikkat et, yaşlı adam!" dedi annem, hemen ardından, gözleri parlamaya başlamıştı. "O günahsız!"

Annemin ve büyükbabamın gözleri bir kilit gibi birleşmişti. Saat gelmişti ve elimde kaygan bir buz kütlesi hissettim.

Sonra büyükbabam yemeğine bakmaya başladı ve annem yemekleri servis yaptı.

Bu hatırladığım en sakin yemektir. Kulaklarım, kalp atışlarımla çınılıyordu.

Çocukluktan kadın olmaya adım atarken macera dolu yeni bir kapı açtığımı düşündüm. Herkesin gözleri önünde değişime uğramıştım.

Ve onların da değiştiğini görmüştüm.

7

GÜNAHIN BEDELİ

KAPIDA bir çanımız ya da kapı zilimiz yoktu, sadece metalden yapılmış ve içine yine bir metal kaynak yapılmış çana benzer bir kalıp vardı. Büyükbabam yapmıştı. Evimize çok fazla ziyaretçi gelmediği için kimse bunu düzeltmeyi akıl etmemişti. Chandler'i beklerken heyecandan ölecektim, sanki bir karınca ordusu midemden kalbime gidip geliyordu. Aşağı inip Chandler'in gelmesini beklemek için camın kenarına oturmayı çok düşündüm, sonra bunun beni aceleci ve yapışkan biri gibi göstereceğini düşündüm.

Bunun yerine odamda kalmayı tercih ettim. Aynada kendime baktım, durmadan saçımla, üzerimdeki kıyafetlerle oynuyordum, derin nefesler alıp veriyordum. Metal tokmak sesleri geliyordu kulağıma. Büyükbabam, babam ve Simon Amca hâlâ di-

V. C. ANDREWS

şanda çalışıyorlardı. Annem onlar için akşam yemeği hazırlıyordu mutfakta. Saate baktım, annemin önemli bir sözünü hatırladım: "Sadece bakarak bir tencereyi kaynatamazsın." Son baktığımdan beri saat hiç ilerlemiyormuş gibi geldi.

"Saçmalıyorsun, Honey," dedim kendi kendime. "Çocuk gibi davranıyorsun. Bu sadece basit bir randevu, bir yemek ve bir şov."

Sadece yemek ve şov!

Okuldan hiçbir çocuk tarafından yemeğe ve şova götürülmediğimi düşündüm. Acaba beni götüreceği restoran nasıl bir yerdi? Orası, tüm zengin işadamlarının yemeğe gittiği lüks bir yer olabilir miydi? Hepsi bana bakıp daha önce oraya hiç gitmediğimi anlarlar mıydı? Fısıldaşıp, benim hakkımda, "Sadece bir çiftlik kızı!" derler miydi? Hangi çatalı kullanacağımı görmek için gözlerini dikip bana bakarlar mıydı? Konuşurken dirseklerimi masaya dayayıp dayamadığıma dikkat ederler miydi? Çok mu yemeliydim, yoksa az mı? Giysilerime, saçıma ya da makyajıma gülerler miydi? Chandler'in ailesini tanıyorlar mıydı? Benim gibi bir kızla ne yapıyor burada, diye düşünürler miydi? Bu alayları yüzlerinde görüp gözyaşlarına boğulur muydum sonra da masadan kalkıp oradan kaçarmıydım?

İnekleri sağmak ve tavukları yemlemek daha kolay, diye düşündüm. Metal çınlama sesini duyduğum zaman kalbim durdu ve yeniden atmaya başladı sanki. Sesi yine duydum, annem beni çağırırdı.

HONEY

"Kapıyı açmamı ister misin, Honey?"

"Geliyorum!" diye bağırdım aşağı ve hemen kalktım. Merdivenleri indim. Annem mutfaktan çıkmış, koridorda durmuş, ön kapıya bakıyordu. Kapıyı açtım ve bekledim.

Chandler, lacivert bir takım giymiş ve kravat takmıştı. Benden daha sinirli görünüyordu, bir süre ikimiz de konuşmadık. Sadece birbirimizi seyrettik.

"Oh!" dedi ve elindeki yaka çiçeğini uzattı. "Bu senin için."
Çiçeği nazikçe aldım, bir yumurtayı kırmak iste-mezmiş gibi.
"Teşekkür ederim," dedim.
Annem yanımıza geldi.
"Merhaba," dedi. "Çok yakışıklı görünüyorsun."
"Teşekkür ederim. Honey de, müthiş görünüyor!" dedi Chandler.
"Oh, bu benim annem," diye tanıştırdım annemi.
Annemin dudaklarında bir gülümseme belirdi ve Chandler'e elini uzatarak, "Nasılsın?" dedi.
"Chandler Maxwell. Sizinle tanıştığıma sevindim, Bayan Forman," dedi Chandler.
"Ne kadar güzel bir çiçek!" dedi annem.
Çiçeği yakama takmaya çalıştım.
"Gel, sana yardım edeyim," dedi annem ve çiçeği yakama taktı. Sonra bir adım geri çekilerek.

V. C. ANDREWS

"Çok güzel! Eğlenceli bir gece geçireceğinizden eminimi" dedi.
"Teşekkür ederim/" dedi Chandler. Bana baktı ve dışarı çıktık.
Bana kapıyı açmak için biraz hızlı yürüdü. "Teşekkür ederim/" dedim ve arabaya bindim.
Arabaya bindiğimde evime baktım. Annem oturma odasının penceresinden perdelerin arkasından bize bakıyordu. Yüzündeki tatlı gülümsemeyi görebiliyordum. Chandler kendi kapısını açtı, arabaya bindi ve kontağı çalıştırdı.
"Gerçekten müthiş görünüyorsun," dedi tekrar.
"Teşekkür ederim, tümseği unutma!" diyerek onu uyardım. Frene bastı ve tümsekten yavaşça geçti.
Gülüşü aramızdaki resmiyeti kaldırmıştı. Artık kendimi daha rahat hissediyordum.
"Christopher's'ı seveceğini umuyorum. Tiyatroya çok yakın, bu yüzden hoş olabileceğini düşündüm. Hiç gittin mi oraya?" diye sordu.
"Hayır," dedim. Aslında adını bile duymamıştım. Bildiğim restoranlar sadece Peter Amca'nın beni götürdüğü restoran zincirleriydi ve orada seçkin ve pahalı yemekler olmazdı. Büyükbabama göre dışarıda yemek yemek büyük bir günahtı, çünkü pahalıya gelirdi.
"Çok hoş bir yer. Fransız bir aşçısı var, aynı zamanda restorana yarı yarıya ortak. Annemin ve babamın en sevdikleri restoranlardan biri."

HONEY

"Oh, bu akşam orada olacaklar mı?" diye sordum hemen. İçim bir arıda soğumuştur.
"Hayır. Bu akşam Kongre Üyesi Bay Lynch'in evinde bir akşam yemeğine davetliler. Bu yüzden biletleri bana verdi. Kongre üyeleri yeni seçim çalışmalarının tam ortasındalar, bu yüzden, yardım yemekleri devam ediyor." Gülümsedi, "Annem bu parıldan hoşlanıyor. Babam bu iletişimi sürdürmek zorunda. Bankanın da politika ile ilgisi var. Kısacası, ailemin yaptığı tüm işlerde politika var."
Onun yaşadığı dünya, diye düşündüm, benimkinden çok daha farklı. Onunla tanıştırılmış olsaydım, annemin Rusya'dan geldiği zaman davrandığı gibi davranırdım.
"Babam sizin çiftliğin, bizim bankadaki en başarılı aile çiftliği olduğunu söylüyor," dedi. "Etrafa çok dikkatli bakamadım, ama sanırım çok büyük. Çok zor bir iş olduğunu biliyorum."
"Çok," dedim.
"Bir çiftçinin karısı olmak istemiyorsundur o zaman, değil mi?"
"Hayır!" dedim. Öyle tepkili söylemişim ki, bir kahkaha attı.
"Öyleyse keman çalışmalarını hızlandırıp daha iyi bir okula gitmen gerek. Ya da zengin biri ile evlenmelisin," diye ekledi.
"Eğer birisi ile evlenirsem, bunun sebebi onun bankadaki hesabı olmayacak" diye cevap verdim.

V. C. ANDREWS

Bana şüphyle baktı. "Demek istedim ki..." dedim. "Pekâlâ, tamam," dedi.
Restoranın önüne geldiğimizde, önünde Chand-ler'in arabasını park etmek için bekleyen üniformalı görevliler vardı. Bir tanesi kapımı açtı, restoranın kapısındaki görevlilerden bir tanesi de bizim için restoranın kapısını açtı. Derin bir nefes aldım ve Chandler'in yanında yürüdüm. Yer gösteren görevli kıza baktı, görevli hemen onu fark etti ve, "Bay Maxwell," diye karşılayarak bize masamıza kadar eşlik etti. Masamız köşede bir yerdedi.
"Bu diğerlerinden biraz daha. uzak ve özel," diye açıkladı Chandler, masaya oturduğumuzda. "Orta masalarda balık kâsesi gibi oturmaktan hoşlanmıyorum, ya sen?"
"Oh, hayır," dedim. Daha az insanın bizi görebileceği bir yerde oturduğum için ne kadar memnun olduğumu bilemezdi.

"Şarap sipariş edemeyeceğim," dedi özür dileyerek.

"Pekâlâ," dedim.

İçtiğim tek şarap Şükran Gününde içtiğim ev yapımı şaraptı, ama bunu ona söylemeyecektim.

Garson bize yeniden, "Hoş geldiniz," dedi. Mönüleri uzattı, her şey Fransızca yazılmıştı. Okumaya çalıştım, Chandler diğer sayfayı çevirince hepsinin orada tercüme edilmiş olduğunu gördüm.

HONEY

"Ben ördeği tercih ediyorum," dedi.

Fiyatlara bir göz attım. Her şey çok pahalıydı. Alabileceğimiz tek şey ekmekti.

"Bu çok pahalı!" dedim.

Chandler fısıldamak için bana doğru eğilerek, "Annemin kredi kartını aldım. Sorun değil. Ne istersen onu sipariş et, eğer istersen havyar bile söyleyebilirsin." dedi.

"Oh, hayır," dedim. Havyar yüz dolardan daha pahalıydı. "Ben de ördek alacağım."

"Güzel, ben de," dedi ve garsona siparişimizi verdi. Biraz salata ve büyük bir şişe Fransız suyu da ekledi. Garsona bir şova gideceğimizi ve siparişlerimizin çabuk olması gerektiğini söyledi.

Etrafta oturan diğer insanlara bir göz attım. Restoranın dörtte biri bile dolu değildi. Chandler saatin daha çok erken olduğunu söyledi. Burada bulunanların da çoğu şova gideceklerdi, büyük ihtimalle. Kadınlar gece elbiselerini, erkekler de smokinlerini giymişlerdi. Kıyafetimin diğerlerine uymadığını düşündüm. Diğer kadınlardaki mücevherlerin hiçbiri bende yoktu. Chandler etrafa büyük bir ilgi ile bakmamı yanlış anlamıştı.

"Endişelenme," dedi beni telkin etmeye çalışarak. Sonra öne doğru eğildi ve, "O lolipoplardan herhangi biri burada değil," dedi gülümseyerek. "Bu kötü bir havada uçmaya çalışmak gibi. İşte bu, paranın senin için yaptığı şeydir."

V. C. ANDREWS

"Az parası olan herkes için hava kötü değildir, Chandler," dedim. Omuz silkti.

"Hayır, hepsi değil ama yeterli bir kısmı." "Benim de o kadar çok param yok!" dedim.

"Evet," dedi, başını sallayarak ve gözlerini her zaman olduğu gibi kararlı ve sabit bir şekilde bana dikerek devam etti. "Ama olacak, Honey, olacak."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum gülümseyerek.

"Biliyorum. İçimde bir servet algılayıcısı var."

Gülmeye başladım.

"Ben yapacağım!" dedi ısrarla.

Salatalarımız gelmişti, müzik ve çalışmalarımızdan söz ettik.

"Bay Wengrow biraz acayip bir adam," dedi Chandler, "Ama onun müzik yeteneğine inanıyorum. Onunla çalışmaya başladığımdan beri çok şey öğrendim. O beni ve şimdi de seni yükseklere taşıyabilecek bir öğretmen. Ailem, benim, dostları olan başka bir öğretmenden ders almamı istemişlerdi, ama ben kabul etmedim. Çünkü onlar, Bay Wengrow'un anlattığı kadar iyi olmadığını düşünüyorlardı."

"O şimdiye kadar bana ders veren tek öğretmen."

"Ve bak, senin üzerinde ne hayaller gerçekleştirdi," dedi benim ardından.

HONEY

"Buna gerçekten inanıyor musun, Chandler?"

"İnanmadığım şeyleri söylemem!"

Gülümsedim, bu kez o küstahça kibrini takınmamıştı.

Garson ana yemeklerimizi getirdi ve yemeğe başladık.

Ördek bana acayip gelmişti. İtiraf etmeliyim ki annemin yaptığı yaban ördeğinden çok farklıydı.

"Tatlı için hâlâ vaktimiz var," dedi Chandler, saatine bakarak ve, "Creme Brulee'ye ne dersin?" diye önerdi.

"Burada çok güzel yapıyorlar."

Daha önce bu tatlı ismini hiç duymamıştım. Ve neye benzediğini merak etmiştim.

"Umarım," dedim.

Önüme geldiğinde ve tadına baktığımda heyecanımı ve beğenimi gizleyemedim.

"İlk defa mı tadıyorsun?" diye sordu.

"Evet. Çok lezzetli," dedim. Bana gülmeye başladı.

"Seninle birlikte olmanın eğlenceli olacağını biliyordum," dedi. "Bana evet dediğin için çok memnun oldum."

"Ben de."

Masaya gelen hesaba bir baktım. Büyükbaba Forman burada olsa nefessiz kalırdı. Bu paraya yeni bir öküzlü alınabilirdi çünkü!

Tiyatronun önüne geldiğimizde, burada da ara-

V. C. ANDREWS

bayı park etmek için bekleyen görevliler vardı. O-turacağımız yeri görünce şaşırdım ve aynı zamanda çok memnun oldum. Chandler'in tam tersine şov bana göre harikaydı. Daha sonra ikimiz de müzik kalitesini çok beğendik.

Çiftliğe dönüş yolunda hiç durmadan konuştuk, ikimizin aynı anda konuşmaya başladığı bile oluyordu. Garaj yoluna yakınlaştığımız zaman, Chandler bir kenarda durdu.

"Özür dilerim," dedi. "Sana daha önce bir yere gitmek isteyip istemediğini sormam gerekirdi."

"Hayır, teşekkür ederim. Başka bir şey yiyecek durumda değilim," dedim.

"Büyük amcan kapıda seni bekliyor olacak mı?" diye sordu.

"Büyük ihtimalle," dedim, gülerek.

Arabayı durdurdu.

"Öyleyse seni burada öpsem daha iyi olur," dedi ve beni öpmek için eğildi. Çok hızlı bir öpücüktü, sadece dudaklarımız birbirine değdi, o kadar. Ben bir karşılık vermediğim için hayal kırıklığıyla başını kaldırdı. Bir şey söylememe fırsat vermeden, "Çok iyi değil, sanırım?" dedi.

"Piyanoda daha iyisin diyelim."

Güldü, duraksadı ve bana tekrar yaklaştı. Bu kez, öpmesi kalbimin hızla atmasına ve tüm vücudumun ısınmasına sebep olacak kadar uzun ve sertti. Hemen ardından bana yakınlaşarak, "Sen

HONEY

okuldaki en hoş, en tatlı kızsın, Honey. Bay Weng-rovv'a bir teşekkür borçluyum!" dedi.

"Büyük ihtimalle ne için olduğunu anlamayacaktır," dedim, gülmeye başladı yeniden.

"Hayır, anlamayacaktır," dedi arkasına yaslanarak. "Başka bir yere gitmek istemediğinden emin misin?"

Garaj yoluna baktım. Annemin ve babamın beni beklediğinden emindim, Simon Amca da büyük ihtimalle penceresinde oturmuş beni bekliyordu.

"Bu gece değil," dedim. "Ama çok güzel zaman geçirdim. Gerçekten. Teşekkür ederim."

"Pekâlâ," dedi. Sesinde hayal kırıklığı vardı.

Garaj yoluna girdi. "Tümsekten kaç!" diye bağırdım. Büyükbabanın tümseğinin üzerinden geçerken ikimiz de güldük.

İçeri girdiğimizde Simon Amca'yı hiçbir yerde göremedim. Oturma odasında bir perdenin oynadığını gördüm.

"Sessiz görünüyor," dedi Chandler. "İyi geceler öpücüğümü almıştım, zaten."

"Çok geç değil," dedim.

Gülümsedi, verandanın ışığının yansımından yüzünü görebiliyordum. Yaklaştı, kollarını omuzlarıma doladı, dudaklarını benimkine yapıştırdı, bu öncekilerden daha uzun ve daha güçlüydü.

"Sadece alıştırmaya için," dedim. "Piyano gibi."

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Honey. Sen

V. C. ANDREWS

olduğun gibi birisin. Yanında gerçekten eğlenilecek birisin, demek istedim."

"Buna sevindim," dedim ve arabanın kapısını açmak için eğildim. Hemen arabadan indi ve kapımı açtı.

"Bayan Forman," diyerek eğildi. "Umarım bu gece eğlenmişsinizdir."

"Kesinlikle öyle, bayım."

Merdivenlere kadar benimle yürüdü ve sonra arabaya geri döndü. Binerken onu izledim, arabaya binince el salladım, o da aynı şekilde karşılık verdi ve sonra gitti.

"O çocuğun sana dokunmasına izin verdin!"

Büyükbabamın sesini duydum, verandanın sağ tarafındaki karanlıktan bir anda belirmişti.

"Büyükbaba! Beni korkuttun!"

"Unutma, günahın bedeli ölümdür, unutma!"

"Ben günah işlemedim!" dedim öfkeyle. "Yanlış bir şey yapmadım!"

"Seni gördüm," dedi, ışığın altına gelerek. "Seni arabanın içinde gördüm."

"Birine iyi geceler demek için öpmek, günah değildir, büyükbaba!"

"Biri diğerini doğurur," dedi. Parmağıyla beni işaret ediyordu. "Tanrı senin kalbinde hangi şehvetin yattığını bilir. Onun gazabını üzerimize çekeceksin!"

HONEY

"Bu doğru değil" dedim. "Bu çok saçma!" "Sen Peter ile çok yakındın!" deyiverdi. Bu söz nefesimi kesmişti. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

"İkinizi izlemiştim. Tanrı da bunları gördü ve onu aldı!"

"Bu korkunç! Bunu nasıl söyleyebilirsin? Sen çok kötüsün! Bu kadar kötü şeyler söylediğin için senden nefret ediyorum!"

"Küstah olma!" diye beni azarladı ve basamağı çıktı.

O sırada, "Bırak olsun," diyen bir ses duyduk. Simon Amca'ydı.

"Git işine!" dedi büyükbabam, elini sallayarak.

Ön kapı açıldı ve annem dışarı çıktı. Önce büyükbabama baktı, sonra bana ve daha sonra Simon Amca'ya. Ardından, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

Cevap vermeden başımı öne eğdim ve merdivenleri çıkıp eve girdim. Babam girişte, suratında şaşkın bir ifadeyle bekliyordu.

"Honey?"

Başımı kaldırdım, gözyaşlarını yanaklarımdan akıyordu, merdivenleri hızla çıktım, odama gittim ve kapıyı çarparak kapattım.

Tanrım, teşekkür ederim, Chandler tüm bunları görmedi!

V. C. ANDREWS

Odamdaki ışığı yakmadım. Kendimi yatağıma attım ve yastığıma gömülüp ağlamaya devam ettim. Büyükbabamın korkunç sözleri beni ısırın ve sokan böcekler gibi etrafımda dolanıyordu. Aklında bu kadar korkunç düşünceleri nasıl barındırıyordu? Bu kadar tatlı, nazik ve güzel bir şeyi nasıl olur da korkunç, çirkin, iğrenç bir hale dönüştürebilirdi? Kendimi kirli hissetmeme sebep olmuştu. Vücudum lekelenmiş gibiydi.

Ben büyürken, Peter Amca'yla dışarı çıkarken, eğlenirken, doğayı tanırken, beni öperken, bana hediyeler alırken neredeydi bu adam? Karanlıkta saklanıp bizi mi izliyordu? Onun öldürüldüğü gün bana bakıp, "Sorumlu bu!" mu demişti?

Hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlamıştım, kapım açılıp kapandığında. Durdum, bir nefes aldım ve döndüm. Annem oradaydı, kapıya dayanmıştı. Ay ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Bir an onun bir maske olduğunu düşündüm, gözleri o kadar siyah ve derindi ki.

"Sana ne söyledi, Honey?" diye sordu nazikçe.

Gözlerimdeki yaşları sildim, doğruldum ve konuşmadan önce bir nefes aldım. Kelimeleri toparlayıp toparlayamayacağımı bilemiyordum.

"Peter'a çok yakın olduğum için Tanrı onu almış, öyle söyledi."

Annem, Rusça bir şey söyledi. Ardından, "O, hasta yaşlı bir adam. Onun söylediklerine aldırma-malısın."

HONEY

"Ona bakamam!" dedim.

Annem yanıma geldi ve yatağa oturdu. Başımı okşadı ve saçlarımla oynamaya başladı.

"Chandler ile güzel vakit geçirdin mi?" "Evet, harikaydı. Akşam yemeği için çok para harcadı."

Annem güldü.

"Ben genç bir kızken annem bana tutumlu bir adamla evlenmemi tembih ederdi. 'Senin için bir rubleyi bile boşa harcayan bir adamdan kaç, daha sonra bu senin güvencen olur,' derdi."

"Chandler'in ailesi çok zengin, anne. Onlar çok fazla para harcayabilir ve hâlâ güvenceleri olur."

Yine güldü.

"Büyükbaba Forman neden bana böyle bir şey söyledi?"

"Hayatının sonuna geliyor ve kendi günahlarını hatırlıyor," dedi annem. "Yeniden Tanrı'nın sevgisini kazanmaya çalışıyor. Kitapta yeri olduğunu zannediyor. İstirap çekmeyi seviyor, çünkü bunun ona bir şans getireceğini sanıyor."

"Ne günah işledi? Bir keşiş ya da onun gibi bir şey gibi yaşıyor," dedim.

"Hiç kimse mükemmel değildir, özellikle de senin büyükbaban. Ne söylediğini unut. Bir daha sana böyle bir şey söylemesine izin vermeyeceğim," diye yemin etti annem.

"Onu nasıl durdurabilirsin, anne? Her şeyin sa-

V. C. ANDREWS

hibi o. Bize böyle şeyler söylemekten hiçbir zaman vazgeçmeyecek!"

Annem, "Onun hiçbir şeyi yok," dedi ve ayağa kalktı. "Bu gece yaşadığın harika şeyleri düşünerek uykuya dal. Büyükbabanın hiç orada olmadığını düşün."

"Simon Amca'nın onunla kavga edeceğini düşündüm. Çok korktum."

"Biliyorum. Bunu düşünme," diyerek kapıya doğru yürüdü.

"Keman çalış, Honey. Okulunda başarılı ol. Sana annemin bana tembih ettiklerini söyleyeceğim. Burayı terk edebilmek için bir yol bul," dedi, kapıyı açtı ve beni karanlık odada yalnız bıraktı, ne söylediğini düşünmeyerek.

İçimden bir ses çok yakında olduğunu söylüyordu, çok yakında.

GÜZEL MÜZİK YAPMAK

DEVAMLII söylediği tenkit edici ve cehennem korkusunu işleyen sözlerine karşın, Büyükbaba Forman kiliseye giden bir adam değildi. Kilisenin insanların sömürüldüğü bir yer olduğunu düşünüyor ve şeytanın oyun alanı olduğunu söylüyordu. Pazar günleri annem, ben ve babam kiliseye gitmek için hazırlandığımız zaman annem bunun için onu cezalandırırdı. Simon Amca insanlarla ilişki kurmak, kalabalık yerlere gitmek için çok çekingendi, annem bunun için onu hiç zorlamazdı, ama bu konuda büyükbaba ile her zaman tartışarlardı.

"Tanrı'nın benden ne istediğini bilmek için birini dinlemeye ihtiyacım yok!" diye ısrar ederdi büyükbabam. "Tanrı'nın evinden içeri girmek için hepimizden

V. C. ANDREWS

daha çok sebebin var!" derdi annem de ona karşılık olarak.

Gözleri yeniden savaş arenasındaki gibi birleşir, büyükbabam ya odayı terk eder ya da söylenerek çekip giderdi. Pazar günleri, sabah saatlerini evde yalnız, kenarları yırtılmış ve sararmış Kutsal Ki-tap'ını okuyarak geçirirdi. Küçüklüğümden beri onu tutuşu ilgimi çekmiştir, başparmağı önde ve diğerleri arkada; bir çekici ya da baltayı tutar gibi, onu bizden birine, özellikle Simon Amca'ya fırlata-cakmış gibi. Bunu yaptığında büyükbabamın gözleri nehirdeki taşlar gibi parlardı. Yıldız Savaşları filmi gördükten sonra, büyükbabamın üzerimize çevirdiği kitabından ışınlar yayıldığını görmüştüm, özellikle de Simon Amca'ya.

Her pazar kiliseden döndükten sonra, üzerimi değiştirir, Simon Amca'ya bahçesinde yardım ederdim. Bu pazar çok heyecanlıydım, çünkü ona doğum günü hediyesini verecektim. Annem, onu bu akşamki özel yemekten haberdar etmişti. Dizlerinin üzerine çökmüş çiçeklerle uğraşırken buldum onu. Çiçekler hakkında bildiğim her şeyi bana Simon Amca öğretmişti.

Hafif bir rüzgâr esiyordu, tatlı bir ilkbahar günüydü. Batı güneşinin ardında bulutlar belli belirsiz görünüyordu. Bir kaz sürüsü V şeklinde kuzeye uçuyordu. Doğum günü için ne harika bir gün diye düşündüm.

Simon Amca'ya yaklaştığımda, çiçeklerine sev-

HONEY

gi sözcükleri söylediğini duydum. Gülümsemeye başladım. Papaz bugün, Simon Amca'nın nerede olduğunu biliyormuş gibi, hayata saygı göstermenin ruhumuza ne kadar iyi geldiğinden ve Tan-rı'nın bize bu nimetleri verdiği için her gün ne kadar çok dua etsek yetmeyeceğinden söz etmişti.

"Doğum günün kutlu olsun," dedim. Hızla döndü ve bana baktı. Gür kaşları iki tırtıl gibi kalktı. Sonra elimdeki hediye paketine baktı, ellerini pantolonuna sildi ve ayağa kalktı.

"Bu nedir?"

"Doğum günü hediye," dedim ve hediyesini ona uzattım. "Ben, annem ve babamdan," diye ekledim. Büyükbabanın ismini söylemedim, çünkü o, bu doğum gününü reddetmişti.

Simon Amca paketi kocaman elleriyle nazikçe aldı; gülümsüyordu.

"Kırılacak bir şey değil," dedim.

Durmuş pakete bakıyordu, ambalajından hoşlanmış görünüyordu.

"Aç onu," diye ısrar ettim, şaşkınlığını görünce.

Bana baktı ve başını salladı. Üzerindeki kâğıdı nazikçe açmaya çalıştı, yırtılınca üzüldü. Paketi açınca yeni bahçe malzemelerini gördü.

"Ooooh!" dedi. Çok sevinmiş ve beğenmiş görünüyordu, onlara dünyanın en değerli mücevher-leriymiş gibi bakıyordu. "Çok güzel. Teşekkür ederim, Honey."

V. C. ANDREWS

Zıpladım, bir adım attım ve yanağından öptüm.

"Doğum günün kutlu olsun, Simon Amca."

Başını salladı, araçları kutusundan çıkartıp tek tek inceledi.

"Kullanmaya kıyamayacağım kadar güzel," dedi. Eski, kaba malzemelerine baktı, sanki çok eski bir dostuna hoşça kal diyordu.

"Çiçeklerin daha çok mutlu olacaklar," dedim.

Gülümsedi.

"Evet, öyle," diyerek bana katıldı ve otları yolmaya başladı.

Ben de yanına çömeldim. Bir süre konuşmadan bahçede çalıştık. Son derece sağlıklı ve güzel-büyük bir çiçek bahçesi vardı. İnsanlar gelip bahçesini seyrediyorlar, hatta ondan çiçek satın alıyorlardı. Tüm çiçekleriyle candan ilgileniyordu. Başlangıçta hiçbirini satmak istememişti, ama annem onu çiçeklere sadece

sevgi değil alanlara neşe de kattığı konusunda onu inandırmıştı. Annemin söylediği her şeye saygı gösterir ve yapmaya çalışırdı.

Büyükbabam onun çiçek satışından para kazandığını öğrenince, arazisini kullandığı için ondan kira almaya başladı. Simon Amca kazandığı tüm parayı ona verdi, arha annem, ikisinin arasına girdi ve sonunda büyükbabam kirayı yüzde ona düşürmek zorunda kaldı. Annem her çiçeği ne kadara satması gerektiğini de söyledi. Son zamanlarda ba-

HONEY

bam bu işten iyi para kazanılabileceğini söylemeye başlamıştı.

"Bu kazançlı bir iş olabilir," demişti.

"Ona para yatırmanın iyi bir iş olacağını düşünmüyorum," dedi büyükbabam.

"Neden olmasın?" diye karşı çıktı annem. "Ona verdiği herhangi bir işi unuttuğuna şahit oldun mu? Şimdiye kadar günlük işlerini aksattı mı?"

"Onda bir çocuğun beyni var," dedi büyükbabam ısrarla, ona güvenmiyordu.

Annem omuzlarını dikti ve ona öfke dolu gözlerle baktı, babam da ben de hipnotize olmuştuk neredeyse.

"Kurtlar kuzularla, bir leopar bir çocukla, bir buzağı genç bir aslanla uyuyabilir ve küçük bir çocuk da onlara kılavuzluk yapabilir," diye sayıp dökmeye başladı annem.

"Bana Scripture'u anlatmana gerek yok!" diye bağırarak onun sözünü kesti büyükbabam. Öfkeyle dudaklarını sıkıdığı zaman yüzündeki çizgiler de-rinleşiyordu. Teni kızarmış ekme kabuğunu andırıyordu.

"Senin söylediklerini yaptığı belli oluyor! Ve"..." dedi ve sözünün burasında oldukça nazik bir tavır takınarak ekledi. "Senin yaptığın şeyleri."

Anneme baktı ve sonra başını çevirdi.

"Ne istiyorsan onu yap," diye geveledi ağzında, "Ama benim paramla değil."

V. C. ANDREWS

Bu hâlâ bir sırdaydı, ama babam yeşil bahçe fikrine ciddi bakıyordu.

"Bu kadar güzel çiçekler yetiştirmeyi sana kim öğretti, Simon Amca?" diye sordum onunla bahçede çalışırken.

Duraksadı ve eve baktı, sanki orada duran birine bakıyormuş gibi.

"Senin büyükannen," dedi. "Onun bahçesinde ona yardım ederdim. Orası huzur bulduğu tek yerdi." Koyu renk gözlerinde bir ışık belirmişti sanki. Bir süre hıncını alırcasına bastı toprağa, sonra yeniden normale döndü.

Bir süre onu izledim, bu işle uğraşırken yüzünde mutlu bir gülümseme belirliyordu. Peter Am-ca'nın ben ve kemanım hakkında söyledikleri geldi aklıma.

Bence çiçekler Simon Amca ile oynuyorlardı. Onlar onu besliyorlardı. Yabani otları onun için yoluyorlardı. Yüzünü güneşe ve yağmura onlar çeviriyorlardı.

O gece, eve geldiğinde çok temiz ve iyi giyimliydi. Babam ona bir hediye daha verdi: En sevdiği tıraş losyonu, çiçek kokulu. Annem garnitürlerle dolu, lezzetli bir hindi pişirmişti. Şükran Günü' ndeki kadar güzeldi. Büyükbabam büyük bir adamın doğum günü partisi için bu kadar harcama yapılmasına her zamanki gibi söylenmişti, ama yemekleri afiyetle yedi. Daha sonra annem pastayı getirdi.

HONEY

"Tüm mumlan pastanın üzerine koyamadım, Si-mon," diye açıkladı, "Bu yüzden diğerleri içinde, sadece bir tane koydum."

Amcam güldü ve mumu bir kerede üfledi. Hepimiz söyledik, "İyi ki doğdun!" Büyükbabam da dudaklarını oynattı. Kendisine bile bu hevesini itiraf edemiyordu. Daha sonra, oturma odasında oturdum ve Simon Amca için keman çaldım. Çaldığım melodiler arasında kayboluyordum, artık keman vücudumun bir parçası olmuştu, bunu hissediyordum ve bu şekilde çalıyordum.

Küçük konserimin sonuna doğru gözlerimi açtım ve herkese teker teker baktım. Büyükbaba Forman bana bakıyordu. Bu beni hem çok şaşırttı hem de endişelendirdi. Yüzündeki ifadede küçümseme ve kınama yoktu. Bir büyükbabanın torununa baktığı gibi bakıyordu. Bu beni çok şaşırttı, ama bunun altında başka bir şey olduğunu hissedebiliyordum. Bunu sevgi olarak adlandırmak istedim, ama bundan korktum. Sonunda, bakışını anneme çevirdiğini gördüm, bu sefer ifadesi tamamen değişmiş, o soğuk ve insanlık dışı ifadeyi takınıyordu.

"Yatma zamanı," dedi, annem, babam ve Simon Amca beni alkışladıktan sonra. Hemen ardından kalktı ve odadan çıktı büyükbabam.

"Teşekkür ederim," dedi Simon Amca.

"Nice yıllara, Simon," dedi annem, ona sarıldı ve öptü.

V. C. ANDREWS

Babam omzuna "dokundu.

Ön kapıya gittim ve kulübesine gidene kadar onu izledim. Babam geldi ve yanımda durdu.

"Bu onun için nasıl yeterli olabilir, baba?" diye sordum. "Nasıl gerçekten mutlu olabiliyor?"

"Sanırım bu hayatındaki huzuru bulmanın Lir yolu, .bir tarafın devamlı isterken, diğer yandan hiçbir zaman diğerlerinin sahip olduklarına ulaşamayacağını bilirsin ve sonunda neye sahip olduğunu bile unutursun," dedi babam.

"Daha fazla istemek kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun, baba. Bir şeyleri başarmayı istemek iyi bir şey değil midir?"

"Elbette, ama bu senin için başkasının tarlasına bakmak gibi ise, başardığın hiçbir şey seni mutlu edemez. Bu çok büyük bir amaç olur, sanırım."

"Çok fazla olduğunu nereden bilirsin, nerede duracağını yani?" diye sordum.

Başını kaşdı.

"Bu herkes için farklıdır, lione. İçinde bir şey, 'Yeterli,' der!"

"Bu sana oldu mu?"

Gülümsedi ve kolunu omzuma doladı.

"Evet," dedi, "Ve şimdi, seni izleyeceğim."

"Simon Amca'mın diktiği çiçekleri izlediği gibi mi?"

"Evet."

HONEY

"Ve büyükbabamın seni ve Peter Amca'yı izlediği gibi."

"Onun gibi bir şey," dedi babam, ama kolu boşalmış gibiydi ve gözlerini başka bir yöne çevirdi. Bir anda büyükbabamın karanlık iblislerini görmüş gibi bir hale büründü.

"Yatsam iyi olacak," dedi. "Yarın yapacak işlerimiz var."

Beni verandada bıraktı, karanlığa baktı, sonra da Simon Amca'nın kulübesine. Işık söndü, bir anda bir titreme hissettim. Nereden geldiğini bilmiyordum. Tatlı bir rüzgâr vardı ve gece sıcağı.

İçimden geldi sanırım.

İçimde hayal gibi beliren o sır, beni sevenlerin gözlerinde kılık değiştirmişti. Ama yine de gözükten o sır, hepimizin gülüşlerinde kahkahalarında saklanan ve rüyalarımıza giren o gizli sır...

O hafta, Chandler ve ben okulda artık gizlenmeden konuşuyorduk. Her yerde birlikteydik. Başkalarının yaptıkları ile eğlenmemiz, diğer kızların gözlerindeki kıskançlığı arttırıyordu. Chandler de diğer çocuklara karşı daha ılımlı davranıyordu. Rahatlaması giysilerine de yansımıştı. Artık okula, resmi kıyafetle gelmiyordu, saçlarını yapıştırmıyordu ve diğer çocuklarla gülüp eğlenmeye bile başlamıştı.

"Bir oylama yaptık," dedi Susie Weaver bana, cuma öğle saatinde, "Chandler Maxwell üzerinde iyi bir etki yaptığını düşünüyoruz. Şimdi o bir insan bizim için."

V. C. ANDREWS

"İltifatlarınız için teşekkürler/" dedim soğuk bir gülümsemeye, "Bu, büyük bir rastlantı!"

"Ne? Neden?"

"Chandler ve ben de sizin insan olduğunuzu düşünmeye başlamıştık," diye cevap verdim. Ağzı etrafta dolaşan tüm sineklerin içine kaçabileceği kadar açık kaldı.

O öğleden sonra, Chandler beni sinemaya davet etti. Daha önce gidip bir yerde yemek yiyebileceğimizi de söyledi, ama bu sefer lüks bir restoran olmayacaktı.

"Sadece pizza yiyelim, ne dersin?" diye önerdi. "Müzik başarımızı kutlayalım."

Çarşamba akşamı, derste Bay Wengrow bizden çok memnun olduğunu söylemişti. Chandler, o akşam gelip beni almıştı. Bay Wengrow'un yüzünde memnuniyet ve şaşkınlığı aynı anda görmüştüm.

Söylediği tek şey, "Bu kadar iyi anlaşmanıza sevindim. Bu müziğe de yansıyor," oldu.

Mutlu olduk ve daha gayretli çalışmaya başladık.

"Chandler, eğitimine devam edeceği okulu seçti, ama sen daha bir yere başvurmuş değilsin, değil mi?" dedi Bay Wengrow dersin sonunda.

"Hayır," dedim. "Ailem ve ben konuştuk, devlet okuluna devam edeceğim ve burada yaşayacağım."

"Orada müzik programı yok, yeteneğine katabi-

HONEY

leceğin bir değer bulamazsın orada," dedi hemen Bay Wengrow. "Müdahale etmek istemem, ama sanatını geliştirebileceğin saygın bir okula devam etmelisin. Ailenle konuşacağım elbette, ama öncelikle seninle konuşmak istedim."

Chandler'e baktım, gülümsüyordu.

"Hangi okul? Nerede?"

"Bir tiyatronun muhasebeciliğini yapan bir arkadaşım var. Onunla irtibata geçip senin için bir yer araştırmasını isteyebilirim."

"Oh!" dedim. "Nerede?"

"New York'ta," dedi Bay Wengrow.

"New York!"

Büyükbaba Forman'ın, Los Angeles ve New York şehirleri için nasıl tepki göstereceğini hayal edebiliyordum. O şehirlerin şeytanlar tarafından inşa edildiğini söylerdi, televizyondaki haberlerde o şehirlerde bir suç haberi çıktığı zaman.

"Orada!" dedi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Sanatla ilgili bir şey yapacaksan, Nevv York'ta olmalısın," dedi Bay Wengrow. Başımı kaşıdım.

"Ailemin bunu kabul edeceğini zannetmiyorum, Bay Wengrow."

"Onlara bir tek şey söyleyeceğim," dedi. "Merak etine. Anlamalarını sağlayacağım." Chandler, Boston Üniversitesi'ne gidecekti. Ba-

V. C. ANDREWS

bası B. U. mezunuydu, bu yüzden oraya gitmesini istiyordu, ama Chandier kendisi de kazanabilirdi. "Bay Wengrow haklı," dedi daha sonra.

"Burada yok olup gidersin. Bir şeyler yapmak için dünyaya açılmalısın."

Bu beni rahatsız etmişti. Bir sonraki haftaya kadar düşünmemeye karar verdim. Bay Wengrow annemle ve babamla konuşmamıştı. Eğer konuşursa bu konuyu halledebilirdi ve benim uğraşmama gerek kalmazdı diye tahmin ediyordum.

Cuma akşamı, Chandier beni almak için geldi. Hardal rengi bir ceket, kot pantolon ve alırken, annemin hiç hoşlanmadığı yüksek konçlu spor ayakkabılarımı giydim. Bunların nasıl moda olduğunu anlayamamıştı. Saçlarımı atkuyruğu yaptım.

"Eski filmlerdeki Debbie Reynolds'a benziyor-sun," dedi Chandier, ön merdivenlerde beni almaya geldiğinde. "Ona bayılırım."

"Teşekkür ederim."

Gözlerinin rengini ortaya çıkartan siyah renkli balıkçı yaka bir kazak giymişti. Çok seksi olduğunu düşündüm, arabada onun yanında kendimi çok iyi hissediyordum. Daha önce bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

Gitmeye hazırlandığımız sırada büyükbabam karanlıktan, arabanın farlarının aydınlattığı yerde beliriverdi bir anda. Kır saçları ateşin içindeymiş gibi parıl parıl parılıyordu ve gözlerini dikmiş bize bakıyordu. Chandier ani bir fren yaptı.

HONEY

"Bu da kim?" diye feryat etti. "Büyükbabam/" dedim.

"Ne yapıyordu?"

Büyükbabam orada durmuş bize bakıyordu. Bir anda sağ elini kaldırdı, eski Kutsal Kitap'ı vardı elinde. Sanki korku filmlerinde kurbanın vampire doğru tuttuğu gibi bize doğru tutuyordu onu. Sonra çıktığı gibi bir anda karanlıkta gözden kayboldu.

Chandler şaşkın bir ifadeyle bana dönerek, "Ne demek oluyor tüm bunlar?" diye sordu.

"Lütfen gidelim," diyebildim, gözyaşlarımı silerken. Chandler bana bakıyordu. "Gidelim Chandler, lütfen!" dedim.

"Elbette," dedi hızlanarak, tümsekten hızla geçtik.

Bir balonun içine kıvrılmışım. Öfke ve korku içindeydim. Annem ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın, gözlerindeki suçlayıcı ifade beni korkutuyordu. Onu yatağımın ucunda dua okurken görüyordum, bana cehennem ve günahlar hakkında hikâyeler anlatıyor ve çok genç olduğum için anlamadığımı haykırıyordu. Bildiğim tek şey, bilmeden meydan okuduğum bir tehlike vardı, beni bekleyen.

"Elindeki neydi, Honey" diye sordu Chandler sonunda.

Derin bir nefes aldım ve açılan bir midye kabuğu gibi yavaşça doğruldum.

V. C. ANDREWS

"İncil'i," dedim.

"İncil? Neden onu havaya kaldırdı?" "Günahların bedelini ödemek zorunda olduğumu hatırlatmak için/" dedim yorgun, bitkin bir sesle. "Günah? Ne günahı?" "İşlemek üzere olduğum günah/" dedim.

Chandler çok sessizdi. Bana baktı, başını kaşdı ve gülümsedi.

"Filmi sadece 13 yaşından küçükler izleyemez!"

Ona baktım ve ikimiz de gülmeye başladık. Kendimi bir yaranın üzerindeki baloncuk gibi hissediyordum. Elimi tutmak için uzandı, ben de ona yaklaştım.

"İtiraf etmeliyim ki beni korkuttu," dedi Chandler. "Giden bir arabanın önüne atlayan bir insanın nasıl bir ruh hali olabilir, diye düşündüm."

"Bu konuda konuşmayalım lütfen," dedim.

"Pekâlâ," diyerek bana katıldı.

Pizza yerken okuldaki diğer öğrencilerden, derslerden ve Bay Wengrow'dan söz ettik. Chand-ler'e göre, Bay Wengrow hiç çocuğu olmadığı için bizi çocukları gibi görüyor ve bize yol göstermek istiyordu.

. "Bazen, beni kendi babamdan bile daha çok düşündüğünü hissediyorum," diye itiraf etti. "Babam benim başarılı olmamı istiyor, ama bu konuda bana hiç yol göstermiyor, eğer bir yeteneğim varsa bunu nerede kullanabileceğim konusunda bir şey

HONEY

söylemiyor. Her zaman bana bir avukat olmayı ya da tıp okumayı öneriyor, sanki başka seçenek yokmuş gibi. Ders ücretlerini sadece beni başından savmak için ödüyormuş gibi geliyor bana."

"Ya annen?" diye sordum.

"O babam ne derse ona katılıyor. O, meşgul olmakla meşgul."

"Bu ne demek?" diye sordum gülümseyerek.

"Kendisi için işler üretiyor. Kimse, faks makinesinin değerini annem kadar arttıramazdı. Organizasyon ve gönüllü işlerin kâğıtları arasında yaşıyor ve bunlardan anlamsız işler çıkartıyor. İsmi patronların ve ünlü kişilerin listelerinde olduğu zaman mutlu oluyor, bir işe yaramasına gerek bile yok.

"Hayırsever derneklerinin davetiyelerinden ya da kartlarından inşa edilmiş bir kalede yaşıyor, diyebilirim. Bunu kendi sanayisi haline getirdi."

Bu konuda acı çeker gibi konuşuyordu. "Bunlara üzülüyor musun?" diye sordum.

Pizzasına baktı ve başını salladı.

"Çoğu zaman, bir oğul olmak yerine bir hayır işi olsaydım diyorum. O zaman daha çok ilgi çekebilirdim. Ya senin ailen? Müziğine saygı gösteriyorlar mı?"

Ona Peter Amca'mı anlattım ve babamın ondan sonra müziğe nasıl önem verdiğini.

"Öyleyse senin iyi bir okula gitmeni destekleye-

V. C. ANDREWS

çeklerdir," dedi. "Bay Wengrow'un onları ikna edebileceğini umarım, Honey. Sen bir şeyler yapabilirsin."

"Sen de yapabilirsin," dedim hemen ardından.

"Bilemiyorum... Belki..."

"Tieden, belki?"

"Sendeki hırs bende yok. Bu konuda iyi olduğumu biliyorum, gerçekten iyiyim, ama bunun için başka şeyler de gerekiyor, bu sen de var," dedi. Gözlerini yüzüme dikmişti. "Bu konuda seni kıskanıyorum."

"Sende de var," diye ısrar ettim.

Gülümsedi.

"Belki seninle birlikte olmaya devam edersem, bunu senden yapabilirim," dedi. "Elbette, bu gerçekleşmeden daha yakın olmalıyız."

"Benim için uygun!"

Birbirimize baktık. Kalbimin deli gibi atmaya başladığını hissettim. Sıcaklık, göğsümden boynuma, oradan da yüzüme doğru yükseliyordu.

"Bu gece farklı bir sinemaya gidebiliriz," dedi.

"Nasıl?"

"Annem ve babam bu gece evde değiller. Büyük bir DVD koleksiyonum var. DVD sinema izledin mi daha önce?"

"Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum."

"Bunu görmelisin," dedi heyecanla. "Elliye ya-

HONEY

kın filmim var. Hangisini istersen seçebilirsin. Sinemada gibi hissedeceksin. Tamam mı?"

Oarsona hesap için işaret etti.

Sanki okyanusa düşmüşüm ve sanki çekici bir akıntı beni sürüklüyordu. Karşı koymak mümkün değildi. Rahatlayıp ilerlemek en iyi yoldu.

Chandler'in evi taş duvarlarla örülü geniş bir evdi. Etrafında, bizim küçük kasabamızda olduğu gibi bir araç yolu vardı. Özenle kesilmiş ve biçimlendirilmiş çimlen ve küçük ağaçlar etrafı sarmıştı, kocaman, koyu renk

bir kapısı vardı. Ev bir valinin evi olabilecek kadar görkemliydi. Evin girişinde hayrete kapıldım, mermer döşemeler ve avizeler göz kamaştırıcıydı. Tüm mobilyalar yeni ve pahalı görünüyordu.

"Hadi," dedi, içeri girdiğimiz zaman. Elimden tutup beni büyük yemek odasından geçerek başka bir odaya götürdü. Hayatımda gördüğüm en büyük yemek masasını gördüm, masanın üzerinde büyük şamdanlar ve sanki bir davete hazırlanmış gibi gümüş takımlar hazırды.

Beni sinema odasına götürdü. Büyük bir televizyon ekranı vardı, küçük sinemalarda olduğu gibi.

"Babam elektronik aletler konusunda her zaman arkadaşları ile yarışır," diye açıkladı, odadaki eşyalara bakarken. "Sesini duymadan bir şey söyleme."

V. C. ANDREWS

Maun ağacından yapılmış büyük dolabı açtı, bir sürü film vardı içinde.

"Seç," dedi bana.

Başımı kaşıdım, düşündüm.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Hangisinden istersen. Hem artık yaş sınırı da problem değil," dedi ve göz kırptı.

Ona baktım, sonra da film isimlerine. Hangisini seçeceğimi gerçekten bilmiyordum.

"Sen seç," dedim.

"Pekâlâ. Bu benim en sevdiğimden bir tanesi. Koltuğa otur," dedi başıyla işaret ederek.

Oturdum ve filmi başlatmasını beklemeye başladım. Her şey uzaktan kumandalıydı, ışıklar bile. Işıkları kıstı ve yanıma oturdu. Sinema başladı, her şey söylediği gibiydi, kendimi sinemada gibi hissediyordum.

"Harika, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Mısır alabiliriz, istersen."

"Pizza bana yetti."

"Bana da. Bir şeyler içmek ister misin? Ne istersen?" dedi davetkâr bir tavırla.

"Teşekkür ederim," dedim.

Başını salladı ve filmi izlemek için arkamıza yaslandık. Kısa bir süre sonra kollarını omzumda hissettim ve beni kendisine çekti. Dudakları yanağı-

HONEY

daydı, sonra saçlarımı öptü. "Bunu yapmaya devam edersen, filmi izleyemeyeceğiz," dedim. Ona döndüğümde, bana sadece bir parmak uzaklıktaydı.

Cevabı beni dudaklarımdan öpmek ve bana daha sıkı sarılmak oldu.

"Eski bir açık hava sinemasında olduğumuzu düşün," diye fısıldadı kulağıma.

"Öyle bir yere daha önce hiç gitmedim," dedim.

"Ben de, ama öyle davranabiliriz, değil mi?"

"Bilemiyorum."

"Evet, yapabiliriz," dedi ve beni tekrar öptü, sonra dudakları boynuma doğru indi. "Senden gerçekten çok hoşlanıyorum, Honey. Hiç kimsenin yanında daha rahat ve daha mutlu olmazdım," diye fısıldadı.

Hiçbir şey söylemedim. Söyledikleri ve öpücükleri üzerimdeki tüm gerginliği alıp götürüyordu. Kollarında iyice yumuşadığımı hissettim, şimdi ben onu daha büyük bir arzu ile öpmek istiyordum. Eli göğüslerime değdiği zaman bir anda irkildim.

"Her şey yolunda," dedi. "Sen de benden benim senden hoşlandığım kadar hoşlanıyorsan, her şey yolunda demektir."

Kalbim hızla atıyordu. Kasılma vücudumda bir yukarı bir aşağı gidiyordu, kalbimde bir hortum oluşuyordu sanki, bu sıcak, tatlı bir merhabaydı. Parmakları gömleğimden içeri girdi ve göğüsleri-

V. C. ANDREWS

me doğru ilerledi. Bana dokunduğu zaman, dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Dili dudaklarımın arasında geziyordu. Sutyenimin kenarından elini geçirdi ve çıplak göğüslerimi okşadı. Bu beynimde bir gök gürlemesi gibi geldi bana, kan vücudumun her yerinde hızla dolaşıyordu.

"Sanırım seni seviyorum, Honey. Aşk olmadan hiç kimseden bu kadar çok hoşlanamazsın," diye fısıldadı bu kez.

"Yılanın, Havva'nın kulağına fısıldadığı gibi!" diyen büyükbabamın sesini duydum.

Sağ elini omuzlarımdan arkasına doğru gezdirdi. Eli aç bir örümcek gibi geziyordu vücudumda, sutyenimin kopçasını buldu ve hızla çıkardı. Başımı kaldırmak için, ancak zaman bulabildim. Sutyenim birkaç saniye önce çıkmıştı, sol eli göğüslerimde dolaşıyordu. Çok hızlı nefes alıyordu, bayıldığını sandım.

İçimde daha önce tanımadığım yepyeni hisler vardı, bacaklarımdan mideme doğru yayılan. Sanki rüyada gibiydim. Daha önce hayal ettiğim dalga gibi bu zevk her yanıma sarmıştı. İçimdeki çelişkiyi

hissedebiliyordum, onu itip kalkabilir, içime saldığı bu yumuşak duygulan bir anda silebilir ya da daha ileri gitmesine izin verebilirdim.

"Sen de beni seviyorsun, değil mi, Honey?" diye sordu, gömleğimi sıyrarak.

Gözlerimi açtım. Evet, demek isterdim. Konuşmak isterdim, ama bir anda gözlerimin önüne bü-

HONEY

yükbabam geldi, orada durmuş başını iki yana sallayarak bize bakıyordu. Elini kaldırdı ve Kutsal Ki-tap'ı Chandler'in arkasına koydu. Bir çığlık attım.

Çığlığım onu ürkütmüş olacak, Chandler geri çekildi. Büyükbabamın hayali bir anda balon gibi söndü.

"Sorun ne?" diye sordu Chandler.

Nefesimi tuttum ve ayağa kalkarken, "Üzgünüm," dedim. "Yapamam..."

Chandler arkasına yaslandı.

"Benden hoşlanmıyor musun, Honey?"

"Evet, ama sadece... yapamam Chandler."

"Neden ama?"

"Yapamam," diye tekrarladım ve sutyenimi ilikledim. "Üzgünüm."

"Ben de," dedi. Huysuz ve hırçın görünüyordu. "Sinemaya gitmeliydik."

"Üzgün olduğumu söyledim, Chandler."

"Buraya gelmek istediğin zaman, benimle birlikte olmak istediğini düşünmüştüm."

"Öyleydi," diye ısrar ettim.

"Öyleyse?"

"Daha önce bunu hiç yapmadım," diye itiraf ettim. Bana baktı ve sonra başını yere çevirdi. "3u-nu bildiğini sanmıştım."

"Ben Don Juan değilim ki," dedi. "Olan biten, sadece benim için doğru kızı bulduğumda ortaya

V. C. ANDREWS

çıkanlar. Elbette ben de onun için doğru erkek-sem!" diye ekledi, bana arkasını dönerken, "Birbirimizi sevmek için önce birbirimize güvenmeliyiz."

Gözlerimden yaşlar akmak üzereydi.

"Sana güveniyorum ve seni sevmek istiyorum," dedim. "Ama..."

"Ama?"

"Piyanonun başında bir Mozart konçertosu çalmak üzere değilsin ki, değil mi?"

Bir süre bana baktı.

"Bu alıştıırma yapabileceğin bir şey değil ki, içinden gelmeli!" dedi.

"Ama içine kendini bırakabileceğin bir şey. Alıştıırma değil, karşıındakini korumak, o bazı şeylere hazır olana kadar onu korumak," dedim. "Birçok kız bunun özel bir şey olmadığını düşünüyor. Yanlış düşünmüyorum, değil mi?"

"Hayır," dedi. Gülümsedi. "Pekâlâ, özür dilerim."

Arkama yaslandım ve ikimiz de film izlemeye devam ettik.

Bir gözüm devamlı kapıdaydı, etraftaki her gölgeyi takip ediyordum.

Büyükbabamı takip ediyordum.

9

GÖLET

FİLMİN geri kalanında, Chandler'le çok eğlendik ve filmden sonra bir saate yakın konuştuk. Kapı açıldığında sadece baka-kaldık, annesi ve babası geldiler, Chandler'in eve birini davet ettiğinden haberleri yoktu. Böyle olduğunu tahmin ediyordum, çünkü içeri girdiklerinde şiddetle tartışıyorlardı. Babası, annesinin lvers'lar hakkındaki düşüncelerinden şikâyet ediyordu. Onların sonradan görmeler olduklarını söylüyordu.

"Bu," dedi, ikisi de bizim olduğumuz yöne bakmamışlardı, "Kıyafetin insanı adam etmediğine en güzel örnek. Smokinin içindeki bir hırbo her zaman hırbodur ve sen ve diğerlerinin bunu görememeniz beni deli ediyor. Amanda!"

"Ben kimseyi çıldırtmıyorum. Ben sadece... oh?" İkimizi orada durmuş onları izlerken görünce

V. C. ANDREWS

dudaklarım sıkı ve gözlerini kıstı, tıpkı bir hırsız maskesi takmış gibi.

Aslında çekici bir kadındı, siyah saçları düzgün kesilmiş ve modaya uygundu. Dar, kollan kürklü bir elbise giymişti. Avizenin ışığında parlayan elmas küpeler takmıştı. Bize döndüğünde yakası açıldı ve hayatımda gördüğüm en büyük elması gördüm, boynunda çok gösterişli bir kolyenin ucunda sarkıyordu.

Babası smokin giymişti, yakasında kırmızı, çok hoş bir atkı vardı. Onu tanımlayacak en uygun kelime, 'şıktı', sanırım. Babası ile Chandler arasındaki benzerlik inanılmazdı, özellikle de göz ve ağız yapıları aynıydı, nedense, Chandler'in burnu daha küçük ve daha düzgündü ve sanırım daha güçlü bir çenesi vardı. Aynı boya daydılar.

"Nedir bu?" dedi babası, yüzünde kızgın bir ifade vardı. Bu, Chandler eve bir fahişe ya da onun gibi bir şey getirmiş gibi sormuştu. Gözlerini bana dikip bu soruyu sorması bana böyle hissettirdi.

"Baba," dedi Chandler, soğukkanlı ifadesini koruyarak, "Anne, Honey Forman ile tanışmanı istiyorum. Sana daha önce söz etmişim. Haftada bir, birlikte çalışıyoruz, o keman çalıyor," diye ekledi, sinirlendiği açıkça belli oluyordu. Anne ve babasının beni hatırlaması uzun zaman aldı. "Bay Weng-row'un evinde? Hatırladın mı?"

"Oh!" dedi annesi, arkasından biri dürtmüş gibi bir anda atılarak. "Evet, elbette." Burnunu kaşıdı,

HONEY

gözlerinin etrafı buruştu ve bana dikkatle baktı. "Müzik çalışmıyordunuz, değil mi, çalışıyor muydunuz?"

"Bundan kuşkuluyum," dedi babası, ona bir bakış atarak ve bağırdı, "Salak!"

"Oh!" dedi annesi tekrar. "Öyleyse ne..."

"Honey'i buraya yeni televizyon sistemimizi görmesi için getirdim," diye açıkladı Chandler.

"Yeni televizyon sistemi?" "Büyük ekran televizyon ve DVD ve ses sisteminden söz ediyor, Amanda," dedi babası.

"Oh!" dedi annesi yeniden, kafası karışmış görünüyordu.

"Bunu unutmuş olman beni neden hiç şaşırtmadı?" dedi babası.

"Biliyorsun ki, bugünlerde fazla televizyon izleyemiyorum, Dalton."

"Doğru."

"Biz de tam çıkıyorduk," dedi Chandler. "Honey'i eve bırakıyordum."

"Forman. Doğru, evet. Büyükbaban, Abraham Forman, Forman Çiftliği," dedi babası bana ilk defa açıklama yapıyormuş gibi.

"Bugünlerdeki en ünlü aile çiftliklerinden biri," dedi Chandler'in annesi.

"Kusursuz bir arazi, bir mücevher!" diye ekledi babası. "Çiftçilik hâlâ bu ülkenin belkemiği."

V. C. ANDREWS

"Ne hoş," dedi annesi. "Üzgünüm, burada kalıp konuşamayacağım. Şu gece kıyafetlerinden kurtulup rahatlamalıyım, Chandler. Eğlenceli bir gece geçirmedik. Bu yüzden hepsini en hızlı şekilde unutmak istiyorum. Seninle tanıştığıma memnun oldum..." Chandler'e bakarak devam etti. "Özür dilerim, adının Honey olduğunu mu söyledin, yoksa sen ona Honey mi diyorsun?"

"Bu benim ismim, Bayan Maxwell," dedim.

"Öyle mi? Ne kadar... değişik. Her neyse, seninle tanıştığıma sevindim," dedi ve hızla merdivenleri çıktı.

Chandler ön kapıyı açmak için ilerledi. O ve babası birbirlerine sinirli bakışlar attılar ve dışarı çıktık.

"İyi geceler, Bay Maxwell," dedim. "Sizinle tanıştığıma sevindim."

Chandler, babasının yanıt vermesine fırsat vermeden kapıyı çarpıp çıktı.

"Bu resmi tavırları için senden özür dilerim," dedi arabaya doğru yürürken.

"Umarım sadece şaşırmışlardır," dedim.

Başını salladı, ama yola çıktığımızda tavırlarının sadece şaşkınlıktan kaynaklanmadığını söyledi.

"Bu suçu şaşkınlıklarına atamam, benim ailem oldukça züppe. Her ikisi de varlıklı ailelerden geliyorlar ve birinci sınıf olmayan hiçbir yere gitmemişlerdir şimdiye kadar. Tüm arkadaşları aynı on-

HONEY

lar gibi," diye devam etti. "Ben de senin gibiyim, Honey. Benim de Kaçmam gerekiyordu. Özellikle de bundan," dedi rahatlamak istemiş gibiydi.

"Ne arıyorsun, Chandler?" diye sordum. 'Senin gibi' derken neden söz ediyordu?

O ve benim aynı olduğumuzu nasıl düşünebilirdim? Dünyalarımız birbirinden o kadar farklıydı ki. Bizim yaşıtımız gençlerin hepsi onun sahip olduklarına imrenirlerdi. Babama göre kendi başarılarının ardından bakan insanlar, başkalarının başarılarına özeniyorlar demektir. Chandler de bunlardan biri miydi? O mutlu olabilir miydi?

Bir süre sessiz kaldı. Kendi kendine gülümsedi ve bana baktı.

"Birlikte çalıştığımız ilk geceyi hatırlıyor musun? Bana piyanonun beni nasıl çaldığını anlarsam, kendimi de anlayabileceğimi söylemiştin. Ben de, kim kendisini anlamaz ki, demiştim?"

"Evet..."

"Ben kötü durumdayım, Honey. Kim olduğumu bilmiyorum. Ben bu listenin en sonundayım. Yani, kimlik yönünden bir problemim yok. Ailem ismimi açıkça koymuş. Herkes benim kim olduğumu biliyor. Ya ben?"

"Aileler bunu kabul ediyorlar, çünkü isim sana onlardan miras kalıyor. Onların fırlattığı uzun, büyük karanlıklarda yürüyeceğiz ve biz onların ne olduğu ve kim olduğu hakkında yeni örnekler olacağız. Ailem onları mutlu eden şeylerle benim mutlu olamamamı hiçbir zaman anlayamayacaklar.

V. C. ANDREWS

"Yine de, eğer kendi Kimliğini almak istersen yani onlardan farklı olmak istersen bunu kişisel bir başkaldırı olarak algılıyorlar. Bunu bir reddetme olarak değerlendiriyorlar. Ama öyle değil. Bu sadece kendi kimliğini aramak.

"Benim keşfetmek zorunda olduğum bu. Kaçmak istememin sebebi de bu."

Yüzünü buruşturarak devam etti. "Özür dilerim, seni bu sorunların sorumluluğu altında bırakmak istemezdim."

"Hayır, bunları söylediğine sevindim."

"Gerçekten mi? Birçok kız beni sıkıcı buluyor-dur, eminim," dedi.

"Hemen hemen öylesin, Chandler."

Gülümsedi.

"Sensiz!"

Elimi tutmak için uzandı, ben de ona yaklaştım. Sessizdik, arabanın farları önümüzdeki karanlıkta aydınlık bir patika açıyordu. Düşünüyorduk. İleride ne vardı?

Garaj yolumuza çok yavaş girdi. Sanırım, büyükbabamın yine karanlıktan önümüze çıkabileceğini düşünüyordu. Ben de bu tip bir şeyin olabileceğini düşünmedim, diyemem. Hiç kimse görünmüyordu. Etraf sessiz ve karanlıktı. Simon Am-ca'nın ışığı kapalıydı, tüm evin ışıkları da öyle.

"Çok iyi vakit geçirdim, Honey," dedi Chandler. "Senin için de öyle olduğunu umuyorum," diye ekledi. Bakışlarında kaygı vardı.

HONEY

"Ben de," dedim, aklında bir şüphe bırakmayacak kadar geniş bir gülümsemeyle.

"Sana da uyarsa seni yarın arayacağım."

"Evet, memnun olurum," dedim. Bana doğru eğildi. Ben de ona doğru eğildim ve iyi geceler ö-pücüğü verdim. Arabadan çıktım, kapıyı yavaşça kapattım ve eve doğru koştum. Sadece koridorda küçük bir ışık vardı. Parmak ucunda yukarı çıktım. Döşemelere bastıkça çıkardıkları gıcırtilarla beni gammazlıyorlardı. Annem yatak odasından çıktı.

"İyi vakit geçirdin mi, Honey?" diye sordu annem. Üzerinde geceliği vardı, saçları omuzlarına dağılmıştı.

"Evet."

"Güzel. İyi geceler. Yarın çiftlikte büyük gün," diye açıkladı hepsinin uyuyor olmasını.

Günlük işlerimizin dışında, kuzey bölgesine çiçek dikilmesi ve babamın ve büyükbabamın, sonbaharda mısır ekmek için kullandığımız biçerdöveri tamir etmeleri gerekiyordu.

"İyi geceler, anne," dedim ve odama girdim.

Kafam, bu gece Chandier ile olan randevumda olanlarla o kadar doluydu ki, geceliğimi giyip battaniyeme sarınana kadar yatağımın üzerinde ne olduğunu göremedim.

Muhakkak benden önce konmuştu. Büyükbabamın eski Kutsal Kitap'ı, arasına bir yeri işaretlemek için mavi bir kurdele konmuş şekilde duru-

V. C. ANDREWS

yordu. Bir süre orada donakaldım, ona dokunamadım. Büyükbabam bir keresinde bana, günahkâr bir kadının, kilisede katıldığı bir ayin sırasında, bisküvinin nefesini kesmesiyle öldüğünü anlatmıştı.

"Kirlenmiş bir ruh, kutsal bir şeye karşı gelirse, Tanrı'nın cezası ağır olur!" demişti.

Annemi çağırıp ne yaptığını görmesini istedim, ama korktum. Kutsal Kitap'ı yatağımın üzerinden kaldırmasını söylersen, ona bir şey olabilir miydi? Ben bu tip saçmalıklara inanan bir budala mıydım? Büyükbabamın düşüncelerini ve yaptıklarını tasvip etmememe rağmen o Tanrı'nın bizi istediğine gönül rahatlığı ile inanıyordu.

Buna örnek olarak, onun her zaman bir çiftçi olmakla övünmesini gösterebilirim.

"Tanrı beni sadakatimden dolayı ödüllendiriyor," diye iddia ederdi. "Sahip olduğum her şey, yaptığım her şey doğadan bağımsız, Tanrı'nın ellerinde. Beni bir anda dünyadan silebilir!" derdi, parmaklarını gözümün önünde sallayarak.

Sonuç olarak, büyükbabam bana baktığı zaman, Tanrı onun gözlerinden bana bakıyormuş gibi hissedirdim. Çoğu zaman ondan kaçardım, bana baktığı zaman düşüncelerimi okuyormuş gibi gelirdi, fena şeyler düşündüğümü biliyormuş gibi hissedirdim. Çocukluğum boyunca, ailede hiç kimsenin olmadığı kadar etrafımda dolaşırdı. Neden? Benim hakkımda benim bilmediğim neyi biliyor olabilirdi? Bu, beni o zamanlar çok korkutur-

HONEY

du, hâlâ da biraz öyle. İçimde karanlık bir şeytan mı vardı? Ben onun söylediği gibi, 'şeytan için en iyi yemek' miydim?

Bir keresinane annem, önüne dikilip, Kutsal Ki-tap'ı hiçe sayarak onun dehşet tehditlerini ve vaatlerini sayıp dökmüştü.

"Ben o adamların ve meleklerin diliyle konuştuğum halde ve hiç merhametim olmadığı halde, konuşan bir piring tanesine, çınlayan bir zile döndüm," dedi ona.

Doğru söylüyordu, başışlayıcı Tanrı bilmeden işlediğim bir günah için beni cezalandırmaz, diye düşündüm ve kitabı alıp bir kenara koymak için uzandım, ama büyükbabamın işaretlediği yeri açıp okumaktan kendimi alamadım.

Korintoslulara birinci mektup, Bap 5:11: "Fakat kardeş denilen biri zani, yahut tamahkâr, yahut putperest yahut sövücü, yahut ayyaş, yahut gasıp olursa, ihtilat etmemeyi, hatta böyle biriyle yemek bile yememeyi şimdi size yazdım."

Ne demek istemişti? Chandler'i mi kastediyordu? Beni mi kastediyordu?

Nasıl böyle bir suçlamaya cüret edebilirdi? Chandler'le hiç tanışmamıştı, kalbimizin içinde ne olduğunu bilmeden nasıl böyle bir suçlama yapabilirdi?

Kutsal Kitap'ını ve onun bu tehditlerini pencereden dışarı atmak istedim. Bunu yapmak için ayağa kalktım, ama pencereyi açmaya yöneldiğim zaman

V. C. ANDREWS

durdum". Onun suçunu Tann'nın kitabına yükleyemedim, bu kutsal bir varlığa yapılan saygısızlık olurdu. Tuzağa düşmüş gibi hissettim, öfkelenim, çalışma masama gittim, defterimden bir sayfa kâğıt aldım. Kalın uçlu bir tahta kalem aldım ve annemin en beğendiği karşılıklardan birini yazdım: "Yargı senin yargılanmayacağına bir yargı değil!" ve kâğıdı kitaba kapak olacak şekilde sardım. Odasına gittim ve kitabı kapının yanına bıraktım, böylece sabah kalktığı zaman göreceği ilk şey bu olacaktır. Kendimi daha iyi hissediyor, ama hâlâ titriyordum. Annem onun suçlamalarına karşı en iyi ayakta durabilen kişiydi.

Ama bir gün neden onun cehennem ve lanet sözlerinin tek hedefi olduğumu öğreneceğim. Neden günahın yüzünü benim yüzümde görüyor? Ona bu düşüncelerin ve korkuların izlenimini verecek ne yapmış olabilirim? Ben ve Peter Amca hakkında korkunç, iğrenç düşüncelere sahip olabilir. Bu ihtimal, hiçbir zaman kaybolmayacak bir ağı gibi içimi kemiriyordu. Bunun cevabını bulacağıma yemin ettim.

Ama şimdilik, cevaptan da sorudan korktuğum kadar korkuyordum.

Cumartesi, beklendiği gibi zor ve uzun bir gün oldu. Sabah kalkıp kahvaltıya indiğim zaman, babam ve büyükbabam, Simon Amca'yla birlikte tarlada çalışmaya başlamışlardı bile. Annemi izledim,

HONEY

büyükbabamın Kutsal Kitap'la ilgili ya da üzerine kapladığım kâğıtla ilgili bir şey söyleyip söylemediğini anlayabilmek için. Benim meydan okumamı onlara dile getireceğini düşünmüştüm, ama sadece annem, babamın ne kadar fazla çalıştığından ve büyükbabamın en azından hasat zamanında çiçekler için yeni bir adam alması gerektiğinden söz etti.

"Simon iki kişinin işini yapıyor, baban da öyle sayılır, eminim Simon'ı o şekilde görmekten nefret ediyordur. Senin büyükbaban çok farklı bir masal. Kendi karşı koymalarını ve inatçılığını besleyen bir adam. Bunlar onu ateşliyor ve onun yarı yaşındaki biri kadar enerji veriyor ona. Ne olacağını söyle Abraham, şeytanın hakkını vereceksin," diye durmadan konuştu.

"Dışarı çıkıp yardım edeceğim," dedim.

"Bu güneşin altında orada çalışmamalısın. Benim geldiğim yerde senin yaşındaki kadınlar ve kızlar da böyle çalışırdı ve çabucak yaşlanırlardı. Ellerin sertleşmesini istemiyorum, keman çalmanı engelleyebilir, Honey."

Şaşkınlıkla ona baktım. Her zaman keman çalmak konusunda beni cesaretlendirir ve desteklerdi, ama daha önce geleceğimle ilgili düşüncelerini dile getirmemişti.

"Bunun gerçekten önemli olduğunu mu düşünüyorsun, anne?"

Yaptığı işe ara verdi ve bana döndü, bulaşık ön-

V. C. ANDREWS

lüğülle ellerini sildikten sonra, "Baban ve ben Bay Wengrow'la konuştuk," dedi. "O adam sana ve yeteneğine çok güveniyor. En başından beri. Ben bir anne olarak seninle gurur duyuyorum elbette, ama o bir öğretmen ve senin geleceğinin keman olduğunu düşünüyor. Bizden, New York'taki okulu denemen için izin istedi." "Biliyorum," dedim.

"Baban bu konuda biraz endişeli, ama ben değilim."

"Nasıl?" diye sordum.

Masaya oturdu ve elimi tutmak için uzandı.

"Benim Ethel Teyzem ile Amerika'ya geldiğim yaştan daha genç değilsin," dedi. "İlk kez New York'a gelmiştik. Oradaki trafik, kalabalık insanlar ve uzun binalar beni çok korkutmuştu, ama..." Dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi, "Çok da heyecan vericiydi. Tüm hayatımı küçük bir kasabada yaşamıştım. Başka bir gezegenden yanlışlıkla buraya düştüğümü düşünmüştüm. Ama unutma, İn-gilizcemiz de çok iyi değildi. Sadece bize yardım edebilecek kuzenlerimiz vardı ve Ohio'ya geldik.

"Sen de tüm hayatın boyunca kırsal bir bölgede yaşadın, ama büyük şehirleri görme ve televizyonda izlediğin yerlerde yaşama avantajın var. Bu senin için o kadar farklı olmayacak. Sen iyi bir kızsın, Honey. Senin her zaman doğru şeyi yapacağından eminim. Ben endişelenmiyorum," diye vurguladı. "Eğer bir şey senin için doğruysa, sen de bunun için doğru olacaksın."

HONEY

"Bilemiyorum, anne. Bay Wengrow'un söylediği kadar iyi olup olmadığını bilmiyorum."

"Pekâlâ, ileride bundan emin olacağız," dedi elimi okşayarak ve ayağa kalktı. "Ne olacaksa olacak."

"Babam kabul etti öyleyse..."

"Baban kabul etti," dedi. Gülümsemesi bir anda soldu. "Büyükbabandan herhangi bir cesaretlendirme bekleme. Sen gittikten hemen sonra ölüm duaları okumaya başlayacaktır!"

"Neden benim için bu kadar kötü düşünüyor, anne? Neden bana bir günahkârmışım gibi davranıyor?" diye sordum.

Başını sallayarak, "Bu onun herkese takındığı tavır," dedi ve işini yapmaya devam etti.

"Hayır, öyle değil, anne. Biliyorsun ki öyle değil. Her zaman beni azarlıyor, korkutuyor, uyarıyor, onun söylediği gibi iyi bir kız olmam gerektiğini söylüyor. Neden?" diye sürdürdüm.

"Bu onun tarzı," diye tekrarladı, bu sefer bana arkası dönüktü.

Ona dün gece Kutsal Kitap'la ne yaptığını ve benim karşılık olarak ne yaptığımı anlattım. Beni dinledi, gözleri kısılıyor ve giderek karanyordu.

Sonra başını salladı.

"Bu sabah çok sessiz olduğumu düşünmüştüm, gözlerinde şeytanı görmüş gibi bir ifade vardı."

"Ondan korkuyorum," diye itiraf ettim.

V. C. ANDREWS

Bana baktı ve tekrar başını salladı.

"Buradan ayrılman çok iyi olacak!" dedi. Gözlerinden ateş çıkıyordu neredeyse, bir anda nefesim kesildi.

"Ama neden, anne? Neden böyle söylüyorsun?"

"Sadece..."

"Neden büyükbabam bana karşı bu kadar sert?"

"Çünkü o kendisi bir günahkâr," diye ağzından kaçırdı.

"Anlayamıyorum, anne. Nasıl bir günahkâr olabilir? Kiliseye gitmediği için mi?"

"Hayır."

"Peki, neden anne?"

"Bırak öyle olsun, Honey. Devam et, keman çal. Çalış!" diye iteledi beni ve işini yapmaya devam etti.

İçim titredi, dün gece büyükbabamın kitabını gördüğüm zamandan bile daha soğuktum.

Öğleden sonra Chandler telefon etti ve bize ge-lip gelemeyeceğini sordu.

"Senin için bir şeyim var," dedi.

"Ne?"

"Eğer söylersem, sürpriz olmaz."

Güldüm ve gelmesini söyledim. Anneme haber verdim. Babam, büyükbabam ve Simon Amca hâlâ tarladaydılar. Dışarı çıkıp onu beklemeye başla-

HONEY

dım, tahmin ettiğimden önce geldi. Arabadan indi ve bana paketlenmiş bir kutu verdi.

"Bu nedir? Bana neden bir şey aldın? Doğum günüm ya da onun gibi bir şey yok!" dedim.

"Sana bir şey almak için bir nedene ihtiyacım yok," dedi ısrarla. Gergin ve kararlı görünüyordu. Başımı salladım.

"Bu nedir?" diyerek ön kapının merdivenlerine oturdum ve paketi açtım. Bir nota kitabıydı.

"Chandler, bu çok... çok pahalı olmalı," dedim, sayfaları karıştırırken. İki yüz dolar civarında olmalıydı.

"Hepsi Bartok," dedi. "Orada bir tek şansın var, Birinci ve ikinci sonat, birinci rapsodi, Macar Halk Dansı tonları ve Romen Dansı. Giriş sınavını ve orada ne yapacağını düşünüyordum. İlk sonatın Romen Dansı'ndan olabileceğini düşündüm. Herkes bu ses ritmiyle senin iyi olduğunu anlayabilir."

"Teşekkür ederim, Chandler," dedim. "Bu harika bir hediye ve sen tam zamanında getirdin. Annem ve babam denemem için bana izin verecekler. Bay Wengrow onları ikna etmiş."

"Yapabileceğini biliyordum," dedi Chandler.

"Pekâlâ, benim bildiğimden fazlasını biliyorsun." dedim, kutuyu kucakladım ve ayağa kalktım. Tekrar teşekkür ettim ve onu yanağından öptüm.

O sırada babam, büyükbabam ve Simon Amca ahırdan çıktılar. Kalbim durdu ve yeniden atmaya

V. C. ANDREWS

başladı. Babam el salladı, ama büyükbabam bir süre sert sert baktıktan sonra Simon Amca'yı da peşinden sürükleyerek tekrar ahıra girdi.

İçeri gel dedim. "Bunları bırakayım, sonra yürüyüşe çıkarız."

Chandler annemle selamlaştı, ben elimdekileri odama çıkarana kadar ayaküstü biraz sohbet ettiler. Sonra evden çıktık. Onu göle götürdüm.

"Burası benim en sevdiğim yer," dedim. "Burada Peter Amca ile çok zaman geçirirdik."

Chandler etrafına bakınarak başını salladı.

"Çok sakin ve hoş."

"Çoğu zaman iskelede oturur, ayaklarımı bileklerime kadar suyun içine sokarım. Ufak balıklar ayaklarımın altında dolaşır."

"Hadi yapalım," dedi Chandler, yere oturdu ve ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Bir kahkaha attım ve ben de aynı şeyi yapmak için çömeldim.

"Vouv! Düşündüğümden çok daha soğuk," diye bağırdı, ayaklarını suya sokunca. "Sanırım ayak bileklerim maviye dönüşecek. Bu seni nasıl rahatsız etmiyor?"

"Sanırım buna alıştım," dedim omuz silkerek.

"Girdiğim bütün havuzlar ısıtmalıydı."

Buna dayanmak için gözlerini kapadı. Ama sonunda teslim oldu ve ayaklarını sudan çıkardı, paçalarını sıvadı ve ayak bileklerini ovmaya başladı. Güldüm ve ona yardım ettim.

HONEY

"Bundan hoşlanmak için damarlarında çelik dolaşiyor olmalı!" dedi.

"Şimdi nasılsın? Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Su insanı canlandırıp ayağa kaldırıyor/" dedim.

"Ben uyanıktım zaten, teşekkür ederim!"

Ayaklarımı sudan çıkardım, o da benimkileri ovdu.

"Bazı ülkelerde, bunu yapanların evlenmesi gerekir," dedi. "Birinin çıplak bileğine dokunmak samimi olmak demektir."

İkimiz de birbirimizin gözlerine baktık, bakışlarımızda sıcaklık vardı. Beni öpmek istediğini biliyordum, ben de beni öpmesini istiyordum. Eğildim ve kucağına yattım, buna çok şaşırı. Güldü ve rahat etmem için doğruldu, saçlarımı okşamaya başladı.

"Çok güzel bir yerde büyümüşsün, Honey. Çok kıskandım. Tek başıma kalmak istediğim zaman, odama gidip kulaklıkla müzik dinlemek yerine, böyle dinlendirici bir yere gelmeyi çok istedim. Hepsinin içindesin: Su, çimen kokusu, çiçeklerin kokusu ve güneş. Sana parlaklık ve ateş veriyor."

"Bunu senin söylemen çok komik. Simon Amca beni yetiştirdiği çiçekler gibi görüyor."

"Bu doğru."

V. C. ANDREWS

Dudaklarımı okşadı ve ben de parmaklarını öptüm. Gülümsedi, başımı nazikçe yere koydu ve kendisi de yanıma uzandı. Böylece yüz yüze gelmiştik. Burnumun ucunu öptü.

"Bir gün sana geleceğim," dedi, "Ve çıplak ayak bileklerine dokunduğumu hatırlatacağım. Ve sonra sana, 'Benimle evlenir misin?' diye sormam gerekecek, Honey."

"Evlenip evlenmeyeceğimi bilmiyorum."

"Evleneceksin. Eğer öyle biri varsa o da benim. Önümde güzel örnekler yok. Annem ve babam bu konuda örnek insanlar değil. Ama..." diye devam etti, parmaklarını yüzümde dolaştırırken. "Seninle, bunun çok daha farklı olabileceğini biliyorum. Sen gerçeksin."

"Aslında bazen senin bana çok fazla olduğunu düşünüyorum ve senin bir rüya olduğunu zannediyorum. Emin olduğum tek an bunu yaptığımız zaman!" dedi ve beni öpmek için eğildi.

Gözlerimi kapadım. Sıcaklığı hissettim, çimenlerin kokusu burnuma geldi. Derin bir nefes aldım, sanki bir mutluluk havuzunda yüzüyordum, her şeyi hissedebilmek için gözlerimi kapadım. Açtığımda büyükbabamın orada durmuş bize baktığını gördüm.

Orada durmuş, gözlerinde büyük bir kinle bize bakıyordu. Elinde de kocaman bir bıçak vardı.

Bir an için Chandler büyükbabamın orada olduğunu anlamadı ve benim tepkime şaşırmış gibi

HONEY

baktı. Sonra arkasını döndü ve onu görünce ani bir hareketle ayağa kalktı.

"Günahkârlar!" diye bağırmaya başladı büyükbabam, elindeki bıçağı Chandler'e doğru savurarak. "Benim arazimde, burayı günahkârların şehri Sodom ve Gomora'ya mı çevireceksiniz? Sana bunu daha önce söylemiştim," diye ateş püskürdü bana. Gözlerini kocaman açmıştı. "Kehanetler, kehanetler!"

"Biz yanlış bir şey yapmadık, Bay Forman," diye açıklamaya çalıştı Chandler. "Biz sadece..."

"Zina! Git buradan şeytan!" diye emretti, büyükbabam, elindeki bıçağı sallayarak. Chandler'in gözleri yerinden çıkıyordu. Korkmuş ve şaşkın bir şekilde bir adım geri geldi. Ayakkabılarımızı ve çoraplarımızı aldım. Onu kolundan tuttum ve iskeleden yürüdük.

"Sadece yürü," diye fısıldadım, gözyaşlarını beni boğuyordu.

Büyükbabam arkamızdan tehditler savuruyordu.

"Özür dilerim, Chandler. Bizi izleyeceğini düşünmemiştim. Ambarda çalışıyorlar zannediyordum."

"Onun sorunu ne?"

"Cehenneme gitmekten korkuyor," dedim arkama bakarken. Deli bir peygamber gibi görünüyordu. Elindeki bıçağı bize doğru sallamaya devam ediyordu konuşurken.

V. C. ANDREWS

"Onun bir yere kapatılması gerekli! Çok tehlikeli!"

Babam ve Simon Amca henüz ayrılmışlardı, babam verandaya çıkıyordu, biz hızla Chandler'in arabasına doğru yürürken. İki de bizi izlemek için bir süre bakakaldılar.

"Neden ayakkabısız yürüyorsunuz, siz ikiniz? Bir şey mi oldu, Honey?" diye sordu babam yakınlaştığımız zaman.

"Büyükbabam," dedim.

"Ne yaptı?"

"Bizi korkuttu ve tehdit etti," dedim. "Elindeki bıçağı Chandler'e savurdu."

"Ne yaptı?"

Babam ve Simon Amca göle doğru baktılar.

"Gitsem iyi olacak," dedi Chandler, arabasının kapısına yönelirken. Ayakkabılarını bile giymedi. "Seni arayacağım. Ya da belki sen beni müsait olduğunda ararsın," diye ekledi. Öyle korkmuş görünüyordu ki onu suçlayamadım.

"Üzgünüm!" dedim. Başını salladı, arabayı çalıştırdı ve hızla uzaklaştı, tümseği unutarak.

Babama baktım.

"O çok kötü!" diye haykırdım. "Onun senin baban olması ya da benim büyükbabam olması beni hiç ilgilendirmiyor! Sadece o çok kötü! Ondan nefret ediyorum!"

Merdivenleri arkama bakmadan hızla çıktım. İçeride gözyaşlarına boğuldum.

HONEY

"Honey!" diye bağırdı annem, içeri hızla girdiğim zaman. "Ayakların neden çıplak? Ne oldu?"

"Büyükbabam!" diye bağırdım. "Onun ölmesini istiyorum!"

Hayatımı bu şekilde etkilemesine ve deli bir yaşlı adam olmasına rağmen bunu söylediğim için pişman oldum. Dudağımı öyle bir ısırıldım ki ağızıma kan tadı geldi. Eğer Tanrı yakında bir yerde olsaydı ve kötü biri olduğum için üzerime bir anda çökseydi aynı şey olurdu, diye düşündüm.

Hiçkırarak ve sakinleşmeye çalışarak yatağıma uzandım ve böyle bir günün ardından olması gereken gök gürültüsünü bekledim.

Her yer sessizdi ve tek duyduğum uykuya dalana kadar kalbimin atışlarıydı.

10

BABANIN GÜNAHLARI

KALKTIĞIM zaman, bir ölüm sessizliği ile karşılaştım. Annem uyumama izin vermişti ve sanırım gece olmuştu. Pencereden, günün son ışıklarını görebiliyordum, ufukta, denizde boğulurken kurtarılmayı bekleyen bir insanın ellerine benziyordu. Mavi gökyüzündeki sarı ışıklar, yardım isteyen parmaklara benziyordu.

Kalktım, ellerimle yüzümü ovaladım ve öyle derin bir nefes aldım ki, omurgalarımın kırılacağını sandım. Tekrar etrafı dinledim, ama ne televizyonun vızıltısı, ne birinin ayak sesleri, ne de fısıltı ile konuşan bir ses duydum. Bir süre daha öylece oturdum ve göldeki korkunç dakikalar tekrar aklımdan geçti. Chandler'in yüzü gözümün önüne geldikçe kendimi çok kötü hissettim. Bundan sonra benimle birlikte olmayı kesinlikle istemezdi. Be-

V. C. ANDREWS

nim delilerin arasından geldiğimi düşünüyorum olmalıydı.

Ayağa kalktım ve alt kata indim, bir ses duyabilmek için hâlâ etrafı dinliyordum. Annem, verandada sallanan sandalyesinde oturuyordu. Örgü şalına sarınmıştı ve gözleri kapalıydı.

"Anne?" dedim, doğruldu.

"Nasılsın, Honey? Aç mısın?"

"Hayır. Neler oluyor? Babam ve büyükbabam nerede?"

"Olanlardan sonra, babam ve büyükbabam tartıştılar," diye başladı. "Yumruklaşacaklarını zannettim. Büyükbabanın, elindeki koca bıçağı gerçekten babana savuracağını düşündüm. Simon Amcan aralarına girdi, orada bir duvar gibi durdu ve onları ayırdı.

"Ortalık yatıştı. Bir şeyler yediler ve yeniden çalışmaya gittiler. İki de. Simon Amcan da odasında. Üşütmüş büyük ihtimalle, her zaman düş aldığı o soğuk su, yattığı rutubetli ve karanlık yerden dolayı."

"Akşam yemeğini yedi mi?"

"Ona yemek götürdüm," dedi. "Neden sen de bir şeyler yemiyorsun, Honey?"

"Çok utandım, anne," dedim. "Chandler bir daha benimle görüşmek istemez."

"Ben isteyeceğinden eminim."

HONEY

"Sen orada değildin. Korkunçtu! Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım."

"Biliyorum. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım' dedi ısrarla ve ayağa kalktı. "En azından sıcak bir çorba." Kolunu omzuma doladı, içeri girdik.

Bir şeyler yedikten sonra kemanımı aldım ve biraz çalıştım. Zamanla, içimdeki duygulara tercüman olduğumu keşfettim. Müzik her zaman kalbimin derinliklerindeki büyük mağaraların dili olurdu. Simon Amca'yı oturmuş beni dinlerken gördüm. Bugün daha farklı bakıyordu, kafası karışmıştı. Uyuyakaldığını düşündüm. Bir süre ona baktım, belki uyanır ve iyi geceler der diye, ama uyanmadı. Ben de kemanımı kaldırdım.

Kendimi çok yorgun hissediyordum. Duygusal sarsıntı beklediğimden çok daha derindi. Belki de canım çok sıkkin olduğu içindi, başımı yastığa koyduğum anda gözlerim kapandı, bundan sonra hatırladığım tek şey sabahın ışıklarıydı.

Ev sessizdi. Saatime baktığımda, dokuzu geçmiş olduğunu gördüm. Her zaman kiliseye sekiz, sekiz buçuk gibi giderdik. Kalktım, yıkandım ve olabildiğince hızlı giyindim. Aşağı indiğimde annemin buzdolabının üzerine benim için bir not bırak-" mış olduğunu gördüm.

"Babam ve ben bugün uyumanın daha iyi olacağını düşündük. Buzdolabında tereyağlı çörek var. Güzelce kahvaltı et. Kiliseden sonra hemen geleceğiz."

V. C. ANDREWS

Büyükbabanın nerede olabileceğini düşündüm. Onun cehennem zebanisi gibi konuşmalarını dinleyecek ve dün Chandler'le orada ne yaptığım konusunda ona hesap verecek durumda değildim. İçimdeki öfke alevlendi, mutfakta tencereleri tavaları sertçe vurmaya başladım. Etrafımda ses olmalıydı, bu sessizlikte dünya üzerime doğru geliyordu.

Bile bile, çatalımı tabağımda biri varmış gibi batırıyor ve kopartırcasına çiğniyordum. Kafamı kapıya her çevirdiğimde, büyükbabanın içeriye girdiğini hayal ettim, ama o gelmedi. Yemeğimi bitirdim, bulaşıkları yıkadım. Babamın kapının önünde sesini duyunca aklımdakiler yok olup gitti. Onları karşılamak için çıktım.

"Günaydın, Honey," dedi babam.

"Kendine yiyecek bir şeyler hazırladın mı?" diye sordu annem, beni görür görmez.

"Evet," dedim. "Üzgünüm, bugün geç kalktım."

"Önemi yok. Dinlenmene çok sevindik, tatlım," dedi annem.

Annem bu sabah çok güzel ve genç görünüyordu. Babam da spor ceketini, pantolonu ve kravatıyla çok yakışıklıydı. Annem durdu ve beni alnımdan öptü. Gözleri kısıldı ve karardı.

"Bu sabah seni hiç rahatsız etti mi?"

"Bu sabah ne onu gördüm ne de sesini duydum."

HONEY

"Büyükbaban batı tarlasında olmalı," dedi babam. "Orada tahta bir kulübe var, senelerdir orası, pazar günleri onun kilisesi gibidir."

Orayı biliyordum. Kutsal eşyalarını oraya koyardı ve benim oraya gitmem yasaktı.

"İstirap içinde olmalı," dedi annem, babama, "Sadece, dünkü olaydan söz etmiyorum, Isaac. Yeni bir olay var. Dün senin üzerine yürüdüğünde, o bıçağı sana savuracağını sandım. Kendi kendine mırıldanıyor ve gölgelerle eskisinden daha fazla konuşuyor. Bu iyi değil."

Babam başını salladı ve batı tarlasına doğru bakarak, "Biliyorum," dedi. "Onunla eskisi gibi birlikte çalışacağız, ama bundan sonra, Kutsal Ki-tap'la ilgili sözleri zor söyler. Söyledikleri, arkamda sanki kimse yokmuş, sadece ses varmış gibi ürperti veriyor."

"Bu can sıkıcı. Çok can sıkıcı, Isaac," dedi annem.

"Onunla biraz daha konuşup sakinleştirmeye çalışacağım," dedi babam. "Belki geri döner."

"Bu sabah Simon Amca'yi da hiç görmedim," dedim.

"Oh, Simon hâlâ hasta, Honey. Ağır bir grip geçiriyor, ona bugün dinlenmesini söyledim," dedi babam.

"Kahvaltı etti mi?"

"Kiliseye gitmeden önce sıcak yulaf ezmesi gö-

V. C. ANDREWS

türdüm," dedi annem. "Pekâlâ, sanırım üstümü değiştirmeliyim."

"Ben de," dedi babam.

Çiftlik ambarına baktım. Böyle hasta ve bu kadar güçsüz bir duruma düşmek Simon Amca için az görülür bir durumdu. Onun yenilmez olduğunu düşünürdüm. Eğer bu şekilde kapalı bir yerde yatıyorsa, bu önemli olmalıydı.

"Belki, Simon Amca'nın bir doktora görünmesi ve ilaç alması iyi olur," dedim.

"Bu konuda nasıl olduğunu bilirsin," diye cevapladı annem. "Öğle yemeğinde ona bir tavuk çorbası yapacağım."

O ve babam içeri girdiler. Ben bir süre orada kalıp düşündüm ve sonra içeri girdim. Kemanımı ve Chandler'in hediye ettiği müzik kutusunu aldım.

"Ben Simon Amca'yı görmeye gidiyorum," diye bağırdım, hâlâ üzerlerini değiştirmekte olan anneme ve babama.

Çiftlik ambarına giderek Simon Amca'nın odasına çıktım. Kapıyı çaldığımda yanıt vermedi, ben de açtım ve önce içeri baktım. Yatağında yatıyordu. Uyuduğunu düşündüm, ama kapıya yöneldiğimde gözlerini açtı.

"Honey," dedi ve sonra öksürüklere boğuldu. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, Simon Amca. Ben sadece keman çalış-

HONEY

maya ve bir şeye ihtiyacın olup olmadığını sormaya gelmiştim."

"Oh," dedi. Alnındaki terli saçlarını eliyle arkaya taradı ve doğruldu. Üzerine bir şey giymemişti ve göğsünde kırmızı benekler vardı.

"Ateşin var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi, enerjik bir şekilde başını iki yana sallayarak. Yine öksürdü.

"Bu ses hiç hoş değil, Simon Amca."

"Bir şey yok," diye ısrar etti.

"Annem sana tavuk çorbası yapıyor, ama eğer kendini iyi hissetmiyorsan doktora gidebiliriz," dedim, kararlı bir sesle.

Başını salladı, ama bu gerçek düşüncesi değildi.

"Kemanı benim için mi çalacaksın?" dedi son olarak, gözlerinde çok hafif bir parlama ve heyecan belirtisiyle.

"Dün bir arkadaşımın hediye ettiği melodilerden biriyle başlamak istiyorum. New York'ta bir okulun giriş sınavına katılacağım," diye açıkladım.

Gözleri hayretle kocaman oldu.

"New York?"

"Hı ihı."

Kemanımı kutusundan çıkardım, sandalyelerinden iki tanesini yatağın kenarına çektim, bir tanesine oturdum. Bartok'un ilk sonatını çalmaya başladım.

V. C. ANDREWS

"Bunu öğreniyorum," diye açıkladım.

İlgiyle bakarak başını salladı. Onun yüzünü güldürdüğüm ve kendisini iyi hissetmesini sağladığım için çok mutlu oldum. Yatağında biraz daha dik oturdu ve beklemeye başladı. Akort yaptım, birkaç ısınma notası çaldım ve başladım. Yeniden başlamak için her durduğumda övgüyle başını sallıyordu.

"Bunu Bay Wengrow olmadan yapmamalıyım. Kendi kendini değerlendirmek gerçekten zor."

Yeniden çalmaya başladım. Ona baktığımda, gözlerini kapattığını gördüm. Bu müzik onu kalbinden vurmuştu, ama yüzündeki ifade heyecan doluydu. Kemanı bir kenara koydum, şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Yüksek ateşin var gibi görünüyor, Simon Amca," dedim.

Ona yaklaştım ve dudaklarımı alnına yapıştırdım. Bu annemin ateş ölçme yöntemi.

Tam o sırada büyükbabam elinde kitabıyla oraya gelmişti. Üst kata çıktığını duymamıştım.

"Jezebel!" diye bir çığlık attı. "Ondan uzak dur?"

"O hasta, büyükbaba."

Soğuk bir gülümseme fırlattı bana doğru, bu gülümseme odayı da kalbimi de buz gibi yaptı.
"Evet, o hasta," dedi. "Siz ikinizin içindeki şeytan yüzünden hasta. Tanrı'nın öcünü üzerime çekeceksiniz!
Fahişe!" diye haykırdı.
Gözyaşlarımı tutamadım.

HONEY

Simon Amca yatağından kalktı, çıplaktı. Sopasını ona bir yumruk gibi salladı.
"O kötü düşüncelerini de al ve buradan git!" diye kükredi. Odaya bir yıldırım düşmüş gibiydi.
Büyükbabam kocaman gözlerini açtı ve baktı, eğer bir ölüm meleğine bakıyor olsaydı ona nişan almıştı.
"Günahkâr!" diye bağırdı ve kaçtı.
Simon Amca üzerinde bir şey olmadığını fark etti ve battaniyesini üzerine sardı. "Gitsen iyi olacak," dedi.
Kalbim, göğüs kafesim ve omurgalarım arasında bir ileri bir geri atıyordu sanki. Tüylerim diken diken oldu, üzerime bir titreme geldi, müzik aletlerimi topladım.
"Anneme neler olduğunu söyleyeceğim," diye söz verdim. "Sen yanlış bir şey yapma."
Gözlerini kapamıştı, parmakları battaniyenin üzerindeydi.
"Senin bir doktora ihtiyacın var," dedim ve hızla çıktım, hiç korkmadan. Büyükbabam ortalıkta olabilir mi diye kontrol ettikten sonra hızla eve girdim.
Annem mutfakta tavuk çorbası yapmakla uğraşıyordu. Bir an konuşamadım. Bana baktı, üzgün olduğumu gördü. Elindeki bıçak yere düştü.
"Ne oldu?"
"Büyükbabam... Simon Amca," dedim, zorlukla. "Korkunç bir sahneydi!"

V. C. ANDREWS

Babam konuşmamızı duymuş olacak, hızla merdivenlerden indi.
"Ne oldu?"
Olanları kelimesi kelimesine anlattım, ona keman çalmak için gittiğimde, ateşi olduğunu fark ettiğimi ve nasıl ateşini ölçtüğümü, o sırada büyükbabamın gelişini ve bana neler söylediğini. Simon Amca'nın çıplak olması dışında her şeyi anlattım, ona nasıl yumruk salladığını ve sözlerini. O kadar hızlı konuştum ki, boğazım zımpara kâğıdına döndü. Annem bitirmem için bana bir bardak su verdi.
"Isaac," dedi annem. "Zamanı geldi. Bunu hissediyorum. Biliyorum."
"Oraya gideceğim," dedi babam ve çizmelerini almaya gitti.
"Dikkatli ol," diye bağırdı annem arkasından. "Neyin zamanı geldi?" diye sordum anneme.
Annem sandalyeye oturdu, elini başına dayayarak durdu bir süre.
"Anne?"
Eliyle başını kaşıdı ve iç geçirdi. Tam konuşmaya başlayacağı sırada, dışarıdan korkunç bir inleme sesi duyuldu. Annemin yüzündeki ifade benim korkuma karıştı.
"Isaac," diye haykırdı, ikimiz de evden koşarak çıktık.
Ses, ambarın arkasından, Simon Amca'nın bahçesinden geliyordu. Annem elimi tuttu, ikimiz de

HONEY

arka tarafa koştuk. Ambarın köşesini döndüğümüz zaman Simon Amca'yı gördük. Yalınayaktı, üzerinde sadece kot pantolonu vardı, elindeki tırpanı yerde kıvrılmış bir şekilde duran büyükbabamın üzerine indirecekmiş gibi kaldırmıştı.
Yerdeki yolunmuş çiçekler perişan bir haldeydi. Bahçenin büyük bir kısmı yok olmuştu. Babam yanlarında, gazap sütunu gibi duran Simon Amca'nın ellerini zaptetmeye çalışıyordu.
"Bunu yapma, Simon," diye yalvardı babam. "Bunu yapamazsın!"
Simon Amca'nın kolları bir anda sakinleşti, ama sonra yeniden gerildi. Simon Amca'nın, büyükbabamı ikiye bölecek gücü olduğu şüphe götürmezdi.
"Simon!" diye bağırdı annem. Elimi bıraktı. "Isa-ac, söyle ona!" dedi babama. Babam önce anneme, sonra bana baktı ve biraz daha yaklaştı.
"Simon, o senin baban," dedi. "O senin gerçek baban."
Simon Amca babama baktı, sonra da yerde elleriyle kendisini öldürücü bir vuruştan korumaya çalışan büyükbabama. Büyükbabam kitabına bir kalkan gibi sıkıca sarıldı.
Simon Amca başını salladı.
"Evet," dedi babam. "Bu doğru, Simon. Bu doğru. Ona söyle!" diye bağırdı büyükbabama.
Sanki hava bir an için etrafımızda dolaşmıyordu

V. C. ANDREWS

ve biz o sırada donmuştuk. Hiçbir şey hareket etmedi; kuşlar, tavşanlar... Tüm dünya nefesini tutuyordu. Büyükbabam başını salladı. "Ona itiraf etmeyeceğimi" diye bağırdı. "Ona itiraf etmeyeceğimi"

"Simon," dedi annem, daha yumuşak bir tonla. "Isaac sana doğruyu söylüyor. Bunu yapamazsın. Biz tüm olanları yoluna sokacağız. Lütfen, Simon."

Ağlıyor ve titriyordum, konuşmak istesem de konuşamazdım. Simon Amca, büyükbabama baktı, tırpanı attı ve çiçeklerine doğru hızla yürümeye başladı.

Büyükbaba Forman yavaşça kalktı. Babama, anneme ve sonra da bana baktı, başını salladı. Beni işaret ederek, "Bunlar kanda var," dedi. "Günahlarım, kanımızdan yenilere geçiyor."

"Hayır!" diye bağırdı annem. "Günahların seninle doğdu ve seninle ölecekler, bizimle değil. Kendi barışını kendin yarat ve bizim barışımıza karışma!"

Büyükbabam döndü ve sendeleyerek yürümeye başladı. Bir eliyle göğsünü tutuyordu, diğer eliyle de Kutsal Kitap'ını. Birkaç adım attıktan sonra durdu ve dönüp bize baktı. Kendi kendine mırıldanıyordu, delirmiş gibi görünüyordu, saçları karışmıştı, rüzgârda her yöne uçuşuyordu.

"Eve git, baba," diye bağırdı babam.

HONEY

Büyükbabam başını salladı ve hızlandı, kaçır gibi batı tarlasına doğru gitti. Sendeleyerek yürüyordu, yere düştüğünü gördük, bize baktı ve kalkıp hızla yürümeye devam etti, gözden kaybolana kadar bize dönüp mırıldanarak yürümeye devam etti.

"Arkasından gitsem iyi olacak," dedi babam.

"Bırak onu, Isaac. Simon'ı yatağına yatırmalıyız," dedi annem, ona doğru yürürken. Ellerini Simon Amca'nın omuzlarına koydu. "Yatağına dön, Simon. Daha fazla hastalanmadan dinlenmelisin. Isaac ve Honey, yapılması gerekeni senin için yaparlar."

"Doğru söylüyor, Simon," dedi babam. "Sen yatağına git."

Simon Amca en güzel yerleri bozulan bahçesine, gözlerinden yaşlar akarak baktı.

"Yapabildiğim kadarını düzeltereğim, Simon Amca," dedim, benim de çenemden gözyaşları süzülüyordu.

"Yeniden çiçek yetiştirirsin, Simon," dedi annem. "Hadi git."

Babam onu kaldırmak için koluna girdi. Büyükbabama baktı, yüzünde kızgınlık ya da nefret yoktu. Sadece, karmaşık duygular içinde olduğu anlaşılıyordu.

"Onun babam olmasına izin vermeyeceğim," dedi Simon Amca.

V. C. ANDREWS

Annem gülümseyerek, "Seni suçlamıyorum," dedi.

Simon Amca başını kaşdı. Bozulan bahçesine ve sonra büyükbabamın gittiği yöne baktı.

"Olamaz!" dedi. "Olamaz!"

Babam ona yürümesi için yardım etti.

"Bekleyin," dedi annem arkalarından. Babam ona döndü. "Onu ambara geri götürme. Eve getir, Peter'ın odasına."

Babam gülümsedi ve başını sallayarak, "Hadi, Simon. Senin eve dönme vaktin geldi." dedi ona.

Annem, kolunu bana doladı.

Titremem sonunda durmuştu, boğazımı tıkayan yumruyu yutmuşum. Gözyaşlarını, gözlerimde dondu.

"İyi misin, Honey?"

"Evet." Her yeri parça parça olmuş, bahçeye baktım. "Yapabildiğim her yeri onaracağım."

"Pekâlâ. Çorba pişirip ona ateş düşürücü bir şeyler vereceğim," dedi annem ve büyükbabamın arkasından bakarak devam etti. "O deli eve gelip bana bir tek laf söylemeye kalkarsa..."

"Doğruyu söylemiyordun değil mi anne, söylüyor muydun? Büyükbabamın onun babası olduğunu söyledin. Simon Amca bu yüzden mi ona vuramadı?"

"Hayır, Honey, bu gerçek. Büyükannen Jennie bunu babana yıllar önce söylemiş. Kardeşi Tessie

HONEY

ve kocası büyükbaban için çalışıyorlarmış, büyükbaban ona günahkâr bir şekilde sahip olmuş. Hamile kaldıktan kısa bir süre sonra, kocası öldürülmüş. Meyin iyi olduğunu bilmeden öldüğüne eminim. Bundan sonra, büyükbaban Tess'le evlenmiş, ama bu günahkâr olayın tanığı Simon varmış ortada. Onu gözünden ve gönlünden uzak tutmak için herhalde, ona her zaman çok kötü davranıyor-muş ve sonunda onu evden dışarı atmış.

"Jennie öldükten sonra, bu ağır yük vicdanını daha fazla rahatsız etmeye başlamıştır. Tanrı, onu da alarak, büyükbabanı cezalandırmış olmalı. Kutsal inançlara daha fazla bağımlı hale geldi.

"Kardeşi Jennie onunla evlenmek istememiş, ama onu ayartmayı da başarmış, Simon'a karşı sorumluluğu olduğunu düşünmüş. Simon'a, Peter'a ve babana çok iyi davranmış, o çok iyi bir kadın-mış. Ama büyükbaban kötü düşüncelerini bizim üzerimizde düşünmekten hiç vazgeçmedi."

"Bu yüzden büyükbabam benim de kendisi gibi bir günahkâr olabileceğimi mi düşünüyor? Bu yüzden mi her zaman benim etrafımda dolaşiyor ve bana lanetler yağdırıp duruyor?"

"Evet, ama sen bunların seni etkilemesine izin verme, Honey. Bu onun kendi günahı ve suçu, kendi kendine başa çıkması gerekir ve yaptığı deliliklerin sebebi de bu.

"Baban uzun zaman onun için üzüldü. Sorumluluk sahibi bir çocuk olmaya çalıştı, kendisini to-

V. C. ANDREWS

parlaması için ona yardım etmeye çalıştı. O bir oğul için çok iyi bana sorarsan."

"Peter Amca da tüm bu olanları biliyor muydu?" "Bana göre hayır. Büyükannen ona hiçbir zaman söylememiş. O farklıydı, son derece yumuşak bir ruha sahipti. Onu değiştirecek bir yük yüklemek istememiş omuzlarına. Peter onun en sevdiği oğluymuş, ama baban bunu hiçbir zaman önemsemedi. Bir şekilde hepsi, Peter'ı korumaya çalışmışlar."

"Zavallı Simon Amca, yine de. Neden babasının günahları yüzünden karanlıkta tek başına yaşamaya mahkûm?"

Annem gülümsedi.

"Ben her zaman, onun bir şey bilmeden ve babasından nefret etmeden yaşamasının daha iyi olduğunu düşünmüşümdür. Bana göre Simon bunlardan bir rahatlık hissetmiş olmalı," dedi, parçalanmış çiçeklere bakarak.

"Ve şimdi, büyükbabam bunu da mahvetti," dedim acıklı bir sesle.

"Her şey yoluna girecek. Ve eğer ben Simon'ı tanıyorsam, o daha iyisini ve daha büyüğünü yapacaktır. Baban da bu yeşil bahçe fikrine daha sıcak bakmaya başladı."

"Güzel."

"İçeri girip, babana yardım etsem iyi olacak. İşte tüm bu olanların nedeni bu. Benim bugün yaşa-

HONEY

nanların bir gün olacağından kuşku yoktu. Bunlar büyükbabanın ruhundan bir iltihap gibi uzun zaman kalbine aktı. Belki şimdi içi biraz rahatlar."

Başımı salladım.

"Seninle ilgili bir sorun olduğunu hiçbir zaman düşünme ve onun yüzünden senin de günahkâr olabileceğin aklından bile geçmesin. Onun günahları onunla yaşayıp onunla ölecek," diye rahatlatmaya çalıştı annem beni.

Bana sarılarak öptü ve eve doğru yürüdü.

Savaş alanı neye benzer, diye dönüp baktım ve yeniden dikilebilecek ne kadar çiçek var, diye bir inceleme yaptım.

Belki de Peter Amca'nın odası olmasından kaynaklanıyordu. Simon Amca burayı çok sevmişti. Belki de annemin yaptığı muhteşem ev yapımı çorbadan. Belki aldığı ilaç iyi etki yapmıştı ya da belki de, hepsinin etkisi vardı. Simon Amca, yüzünde huzurlu bir ifadeyle, mutlu bir şekilde uykuya dalmıştı.

"En kısa sürede onun eve dönmesini sağlayacağız," diye yemin etti babam.

"Yarına kadar ateşi düşmezse, onu Doktor Spal-ding'e götürmeliyiz," dedi annem.

"Bunu deneyeceğim," dedi babam- "Her ne kadar babamla kan bağı olduğunu kabul etmek istemese de, onun inatçılığını almış. Bu kesin!"

V. C. ANDREWS

Annem güldü.

Tüm bunları düzeltmek için bir yol bulabilir miydik, diye düşündüm. Onların bu iyimserliklerine ve başlarına her ne gelirse gelsin, göğüs germelerine hayrandım. Benim de onlar kadar sebatkâr olabileceğimi ümit ettim. Müzik kariyeri yapmaya karar verirsem buna ihtiyacım olacağını biliyordum. Reddedilmeler ve yenilgiler her zaman karşıma çıkabilecek şeyler.

Gün geçti. Chandler'in beni aramasını umdum, ama aramadı ve benim de onu arayacak gücüm yoktu. Bir saat kadar bahçede vakit geçirdim ve sonra eve gittim. Annem ve babam mutfakta gecikmiş öğle yemeğini yemeye hazırlanıyorlardı.

"Saatler geçti, İsaac," dedi annem, babama. "Onu kontrol etmelisin."

Babam başını salladı.

"Ben de seninle gelebilir miyim, baba?" diye sordum ona.

"Hayır, bu olmaz," dedi.

"Belki olabilir, İsaac," dedi annem. Annemin gözlerindeki hüznün bir daha düşünmesini sağlamıştı.

"Pekâlâ, tamam," dedi. "Büyük ihtimalle hâlâ, batı tarlasında."

"Ümit ederim, aklı başına gelmiştir," dedi annem.

Babam başını salladı ve dışarı çıktık.

HONEY

"Bu doğru mu baba, Peter Amca hiçbir zaman olanları bilmedi mi?" diye sordum, tarlaya doğru yürürken.

"Bazen bildiğini düşünürdüm, içgüdüsel olarak. Ama hiç soru sormadı ya da bunu hiç kimseye yansıtmadı. Peter, büyükbabanın aydınlığa açılan tek penceresiydi. Bu pencereyi kapatmanın yolunu hiçbir zaman düşünmedim. Biliyorsun, onu nasıl cezalandırırdı, ama diğerlerine göre her zaman daha yumuşaktı. Örneğin, ona vurduğunu hiç hatırlamıyorum.

"Sanırım, Peter bir kurtuluştun için."

"Ama baba, büyükbabam, beni Peter Amca ile kötü şeyler yapmakla suçladı."

"Sadece Peter'in ölümünden sonra. Peter'in ölümüyle babamın içinde bir şeyler yer değiştirdi ve biliyorsun, bunu Tann'nın bir cezası olarak değerlendiriyor. Seni suçladı. Hepimizi suçladı. Hepimizin onun günahlarından etkilendiğini düşünüyor.

"Ondan nefret ettiğini biliyorum, Simon'ın bahçesine yaptıklarından, sana karşı davranışlarından ve söylediklerinden dolayı. Ama şunu unutma hiç kimse, ondan, onun kendisinden nefret ettiği kadar nefret edemez. İçinde ondan hoşlanacak ve ona acıyacak bir şeyler bulabileceğinden eminim. Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaktır, inan bana," dedi babam.

Başımı salladım, gözlerim belki de ilk defa

V. C. ANDREWS

onun ne kadar iyi ve bilge biri olduğunu düşünerek doldu.

"Yapacağım, baba" diye söz verdim. "Yapacağım."

"Biliyorum, Honey. Büyükbabanın unuttuğu tek şey senin, onun kurtuluşun olduğu. Sen onun için kurtuluşsun. Sen bizim için her gökkuşağının ardından hissedilen rahatlamanın."

Bana sarıldı ve ormanı görene kadar öylece yürüdük.

"Onu göremiyorum," dedi babam, sağ elini gözlerine siper ederken.

Ben de göremiyordum.

"Belki eve başka bir yoldan gitmiştir ya da belki bir yere gitmiştir."

"Belki," dedi, ama gözleri hâlâ onu arıyordu.

Yürümeye devam ettik. Şimdi ondan yüz metre kadar bir uzaklıktaydık, babam elimi tuttu.

"Ne?" diye sordum ve ileri baktım. Büyükbabam yerde yatıyordu.

"Onu gördüm. Uyuyor. Onu korkutmayalım," dedi babam. Yavaş ve sessiz yürüdük.

"Baba," dedi babam kısık bir sesle. Sesini biraz yükseltti ve yeniden seslendi.

Büyükbaba Forman cevap vermedi. Kutsal Ki-tap'ı göğsünde idi ve iki eliyle onu kavramıştı.

"Baba!"

HONEY

Babam hızla ona doğru gitti. Birkaç adım geride durup babamın yanına çömelmesini ve onu sarsmasını izledim. Elleri ile boğazına dokundu. Bir süre sonra, babamın başı önüne düştü.

"Baba?" diye seslendim, endişeyle.

Başını kaldırdı ve bana baktı.

"Ne oldu?"

Babam başını iki yana salladı.

"Eve dön, Honey. Annene büyükbabanın öldüğünü söyle, nihayet aradığı huzuru buldu."

11

KALP ŞARKISI

BÜYÜKBABA Forman'ın cenazesi kalabalık değildi. Arkadaşlarının çoğu ölmüş ya da cenazeye katılamayacak kadar hasta ve güçsüzlerdi. Chandler'in babası da cenazedeydi, Chandler de onunla birlikteydi. Birkaç işadamı ve babamla annemin arkadaşlarından başka kimse yoktu. Simon Amca'nın gelmek isteyeceğini hiç düşünmemiştim, ama o beni şaşırttı.

Doktora gitmeyi kabul ederek annemi ve babamı da şaşırttı. Doktor Spalding ona hızla etkisini gösteren bir antibiyotik verdi. Çok kısa bir süre içerisinde ateşi düştü ve öksürüğü kesildi, halsizliği de normale döndü, bu yüzden törene katılmasında bir mahsur yoktu. Sadece bir takım temiz kıyafeti vardı. Annem pantolon ve ceketini ütledi, babam da takması için ona siyah bir kravat buldu

V. C. ANDREWS

ve tabi takmasına yardım etti. Annem, Simon Am-ca'nın ayakkabılarını da cilaladı.

Basit bir kilise ayiniydi ve keman çalmam babamın fikriydi, ben de kabul ettim. Çalarken, büyükbabam hakkında güzel şeyler düşünmeye çalıştım.-ışindeki başarısını, fiziksel gücü ve yumuşakbaşlı olduğu zamanları, bana sevgiyle baktığı anları.

Keman çalmam annemi çok duygulandırmış ve mutlu etmişti. Chandler'e baktığımda yüzünde gördüğüm sıcak ifade içimi de ısıttı. Ona gülümsedim ve seremoniden sonra onu sıcak bir şekilde selamladım.

"Üzgünüm, seni aramadım," dedi. "Düşündüm, ama sonra tüm bu olanlarda payım olduğuna karar verdim."

"Yoktu, Chandler, benim de yoktu." "Okula ne zaman geri dönüyorsun?"

"Yarın," dedim ve sonra annem, babam ve Simon Amca'ya cenaze merasimi için katılmak üzere yanından ayrıldım. Büyükbabamın ilk karısı Tess eski eşinin yanında gömülüydü. Büyükbabam da, Jennie'nin yanına gömülecekti.

"Bundan çok mutlu olacağını sanmam," diye fısıldadı annem kulağıma.

Gizlice gözlerimizle gülümsedik, tabutun başında son sözler söylenirken el ele tutuştuk, büyükbabam yaşadığı ve sevdiği dünyadan toprağın altına gömüldü. Hiç kimse onun kadar toprağa gömülmeyi isteyemezdi, diye düşündüm.

HONEY

Annesinin mezarını ziyarete giden Simon Am-ca'nın yanına gittim. Orada durmuş, mezar taşına bakıyordu, sanki granit taşın üzerinde annesinin yüzünü görüyordu. Babamın, onu zaman zaman buraya çiçek dikmesi için getirdiğini biliyordum.

"Onu duyamadan öldü.Onu hatırlamıyorum!" dedi, inleyen bir ses çıkartarak.

"O senin içinde, Simon Amca. Sen onu kalbinde taşıyorsun."

Başını salladı ve elimi tuttu. Orada bir süre daha durduk ve daha sonra diğerlerine katıldık. Aynı sessizlikle eve döndük, hepimiz ayrı ayrı anılarımızı ve yaşadıklarımızı düşünüyorduk. Bu ölüm bizi ne kadar da birbirimize bağlamıştı.

Bir sonraki gün okula döndüğüm için çok mutluydum. Çok fazla ödevim yoktu ve derslerde çok sıkılmamıştım. Gürültünün arasına karıştım ve koridorlarda, kantinde arkadaşlarımla sohbet ettim. Chandler ve benim yakınlığımızı izleyen bazı sınıf arkadaşlarımda da kıskançlıklarına maruz kaldım elbette. Hiç kimse, gözlerimiz birleştiğinde aramızda özel bir şeylerin gelişebileceğini anlayamamıştı.

Bay Wengrow ile çalıştığımız dersler çok daha candan olmaya başladı. Chandler'in bana hediye ettiği müzik kutusundan o da çok hoşlanmıştı ve seçimlerimize o da Katıldı. Sürekli alıştırmaya yapmaya devam ettim. Chandler ile ortak derslerimizde, onun Bay Wengrow'u kendisinin yerine benimle ilgilenmeye ikna etmesi hoştu.

V. C. ANDREWS

Akşamları babam, annem ve Simon Amca için oturma odasında keman çalıyordum. Büyükbabamın baskıları yüzünden kapalı kalmış müzik bir anda açığa çıktı ve hepimiz daha mutlu olduk. Hava güzelleşip akşamlar daha sıcak olmaya başladığında, kemanımla dışarı çıkıp, babam ve Simon Amca tarlada çalışırken onlara çalabiliyordum. Enstrümanım ve ben ayrılmaz ikili olmuştuk. Onlara yardım için ek işçiler alındı ve herkes müziğimle daha fazla ilgilenmeye başladı.

"Kemanıyla uyuyorsa buna hiç şaşmam!" diye takılıyordu babam bana.

"Hiçbir zaman benden çok uzakta değil!" diyordum.

Chandler'le her cuma ve cumartesi dışarı çıkı-yorduk, bize televizyon izlemeye bile geliyordu, birlikte yürüyüşe çıkıyorduk. Çoğu zaman gölün kenarında oturuyorduk. Hava ısındıkça o da benim gibi ayaklarını suya uzatıyordu.

Mayısın sonuna doğru sıcak bir gecede, yüzmeye gitmeye karar verdik. Bu çok heyecan vericiydi. İki kocaman havlu getirdim. Ayın gümüş gibi parlayan ışıklarını yansıtan göl harika görünüyordu. Birbirimize arkamızı dönerek soyunduk. Kalplerimiz mutluluk doluydu. Suyu atlar atlamaz birbirimize sarıldık ve öpüştük, çıplak vücutlarımız birbirine değiyordu. Göğüslerimi öptü, sarılıp etrafımızdaki muhteşem senfoniye dinledik: Kuş cıvıltılarını, kurbağaları... Bir baykuş o meraklı sesi çıkartıyordu: "Vu? Vu? Vu?"

HONEY

Sonra havlulara sarıldık, birbirimize yeniden dokunduk ve öpüştük. Her şeye çok yakındık. Çocukluk korkularımı toprağın altına gömmüş olmama rağmen, büyükbabamın gümüş gibi parlayan yüzü hâlâ orada durmuş bana bakıyordu, gözleri mum ışığı gibi bizi izliyordu.

Başımı Chandler'in göğsüne gömdüm ve onu durdurdum. Beni sıkıca tuttu.

"Henüz değil," dedim. "Burada değil."

"Pekâlâ, Honey. Seni seviyorum. Bunu senden başka hiç kimse ile yapmayı istemem."

"Ben de," dedim ardından.

Muhteşem olacağından hiç şüphem yoktu, ama bir kez olduktan sonra birbirimize karşı olan ilgimizi kaybetmeyeceğimizden emin olmadan bunu yapamazdım. Chandler bunun olmayacağına binlerce kez söz vermişti, ama benim sözlere inancım yoktu. Güneş çiçeklere her zaman orada olacağına dair söz verir, ama sonra karanlık günler başlar, toprağı silip süpüren yağmurlar gelir. Bunun sadece bir ümit olacağına söz verdim, geleceğe dair bir ümit. Bazı şeylere sahip olmak için çok çalışmak gerekir. Bu Simon Amca'nın çiçeklere gösterdiği özen gibi.

Birbirimize böyle bir söz vermeye hazır mıydık, diye düşündüm. Bir anda ayrılırsak bize ne olurdu?

Bu düşünceler tereddüt yaşamama sebep oldu. Bu tereddüdün birbirimize karşı hissettiğimiz duyguları karmaşaya düşürmemesini ümit ettim.

V. C. ANDREWS

Yine de müzik bizi birbirimize o kadar sağlam bir bağla bağlıyordu ki diğer insanlar bunu anlayamazlardı. Çoğu zaman, müzik yaparak seviştiğimizi düşünürdüm, birbirimizin ruhlarına dokunuyoruz gibi hissederdim. Bay Wengrow da bunu hissediyordu, bizim aramızda değil, her zaman yanımızda bir yerlerde gibi davranıyordu.

"Size verebileceğim her şeyi verdim," dedi bir gün. "Şimdi sıra gidip daha donanımlı kişilerle kendinizi en üst seviyeye çıkarmak."

Senetsky Okulu'nda bir tek boş yer olduğunu öğrendik ve ben diğer üç aday ile yarışacaktım. Haziran ayının ilk cumartesi günü programa uygundum. Babam ve annem, benimle birlikte New York'a uçacaklardı. Bunun çok pahalıya geleceğini düşündüm. Daha en baştan bu kadar harcama yaparsak ve okulu kazanırsam orada nasıl yaşayacağımla ilgili endişelerimi babama açtım. Ama babam beni şaşırttı.

"Senin büyükbaban, Ohio'nun en ünlü çiftçile-rindendi, Honey. Cimri biri olduğunu sen de biliyorsun. Bu çiftliği hiçbir zaman başarısının hakkını vererek yönetmedi. Kazandığı her şeyi bankaya yatırdı, orada değerlendirdi.

Aslını söylemek gerekirse, ne kadar parası olduğunu, daha doğrusu ne kadar paramız olduğunu hiçbir zaman bilmedim. Bunu bilmemi o da istemedi sanırım. Cenazeden sonra, büyükbabanın avukatı, Bay Ruderman'la görüştüm ve banka hesabının bakiyesini öğrendim.

HONEY

"Gerçek şu ki..." dedi babam, annemin yüzündeki gülümseme, bir anda parladı, "Biz senin erkek arkadaşının ailesinden bile daha zenginiz. Bu yüzden parayı sorun etme. Sadece müziği düşün!"

Dediği gibi yaptım, keman alıştırılmalarını ve çalışmalarını özenle yapmaya devam ettim. Bu okulun sınavını kazanmak, kendi çevrem dışına bir yerde okula gitmek, etrafımda daha üstün nitelikli arkadaşlar sağlayacaktı. Bu bana her zaman istediğim kanatları kazandıracaktı ve uçmak istediğim yere uçabilecektim. Üzerime alacağım riskler, yaşayacağım maceralar, günlerimi ve gecelerimi sabırsızlıkla dolduruyordu.

Sonunda o gün geldi. Bavullarımızı toplayıp havaalanına gittik. Evden ayrılmadan önce, Simon Amca'ya veda etmeye gittim. Yeni çiçek yataklarını hazırlıyordu.

"Biz gitmeye hazırız," diye bağırdım. "Çok heyecanlıyım, zorlukla yürüyorum."

Bana baktı, eğildi ve bir çiçek kopardı,

"Bu senin için," dedi, elinde beyaz bir karanfil vardı.

Simon Amca, çiçeklerin dili ile ilgili her şeyi bilirdi. Büyükbabam ise onu her zaman cahil olarak niteledi. Bu onun günahlarının bedeliydi.

"Teşekkür ederim, Simon Amca. Bunu her zaman yanımda taşıyacağım," dedim. "Bunu müzik kitabımın içinde saklayacağım."

V. C. ANDREWS

Gülümsedi, uzanıp ona bir veda öpücüğü verdim.

Gitmek için arkamı döndüğümde elimi yakaladı. Ona döndüm.

"Çalarken," dedi. "Benim çiçeklerimi düşün. Onlar için çalışıyormuşsun gibi."

"Öyle yapacağım, Simon Amca, sonsuza kadar!"

Annemle babamın yanına koştum.

riew York'a vardığımızda hepimiz oyuncakçı dükkânına girmiş çocuklar gibiydik. Gittiğimizde akşamdı, ama ışıklar cesaret vericiydi. Aynı televizyonda gördüğümüz gibiydi, ama orada olmak, trafiğin sesini duymak, hiç dinmeyen insan seli içinde yaşamak başka bir duyuydu.

Otel odamız çok konforluymuştu, Manhattan'ı tepeden görebilecek kadar da yüksekti. Gece yarısına kadar televizyon izledikten sonra yataklarımıza uzandık. Üçümüz de çok heyecanlıydık. Randevum on birden önce değişti. Babam, öğleden sonra, rahatça dönebilmemiz için böyle olmasını uygun bulmuştu. Eve dönerken umut içinde mi, yoksa gözlerimizde hüznle mi döneceğimizi çok merak ediyordum.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra, otelin görevlisi bize bir taksî çağırdı. Hiçbirimiz konuşmadık. Pencereden ilgiyle etrafı izliyorduk. Her şeye dikkatle bakıyordum; insanlara, mağazalara... Çok heyecanlı ve sinirliydim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kemanımı doğru dürüst bile tutamayacağımı düşündüm.

Annem elimi tuttu ve gülümsemesiyle bana güven verdi.

"En iyisini yapacaksın, Honey' dedi. "Yapman gereken bu. Sonra ne olacaksa olacak. Ben genç bir kadinken buraya geldiğimde, kadere sonuna kadar inanırdım. Başıma geleceklerin her zaman en iyisi olduğuna inanırdım. Yapabileceğinin en iyisini yaptıktan sonra, yapman gereken tek şey beklemek. Kabullenmeyi öğrenmelisin."

"Bükülmek ve kırılmamak," diye tekrarlardım. Bu babamın önemli sözlerinden biriydi.

Başını salladı.

"Kesinlikle!"

Tiyatroya merak ve endişe içinde girdik. Boş bir tiyatroydu. Girişte bizi karşılayacak kimse yoktu. Birkaç dakika öylece durup etrafa baktık. Babam saatine baktı.

"On bir demişlerdi, değil mi?"

"Bu kâğıdın üzerinde yazıyor," dedi annem, kâğıdı kaldırarak. Bunu birçok kere okumuştum babam.

O sırada sağ tarafımızda bir kapı açıldı ve uzun boylu, ince, koyu renk saçlı bir bayan belirdi. Topukları, kiremit kaplı lobide takırdıyordu.

"Merhaba," dedi. "Siz Honey Forman olmalısınız, sanırım?" diye sordu bana, sağ elinde bir kâğıt tutarken.

Kocaman kahverengi gözleri ve uzun bir burnu vardı. Dudakları kalem kadar inceydi, konuştuğu zaman kenarları kıvrılıyordu.

"Evet" dedim.

"Biraz geriden gidiyoruz. Orada senin için bir nota ayaklığı var. Çalışmalarını hemen hazırla."

"Ben Honey'in annesiyim, bu da babası," diye tanıttı annem kendisini ve babamı. Uzun boylu bayan gözlerini açtı ve başını salladı.

"Evet," dedi. "Ben Laura Fairchild, Madam Se-netsky'nin asistanıyım. Lütfen acele edelim," diye ekledi ve kapıya doğru yöneldi. Benden daha sinirli görünüyordu.

Annem bana baktı, kadının halinden yardıma ihtiyacı olduğu anlaşılıyordu. Bu beni gülümsetti, başımı salladım ve onu takip ettim.

Tiyatro sahnesi de karanlıktı, sadece sahneye bir spot ışık yansıtılmıştı. Gözlerim karanlığa alışıp etrafa bakabildiğimde, ön sırada birinin oturduğunu fark ettim. Koyu renk bir kıyafet giymiş bir bayandı, bir an için onun canlı mı yoksa manken mi olduğunu anlayamadım.

Laura Fairchild bir kenara çekildi.

"Lütfen," dedi. "Başlamalıyız."

Annem ve babam kendilerine bir yer buldular. Kemanımı ve nota kitabımı kutusundan çıkardım. Önce kitabımı ayaklığın üzerine koydum. Ellerim o kadar titriyordu ki bir sayfa düştü ve onun havada dalgalanmasını izledim. Beceriksiz ve amatör göründüğümü düşündüm, ama buna engel olamıyordum. Alıp yerine koyduğumda, bunun Simon Am-ca'nın karanfilini koyduğum sayfa olduğunu gördüm. Bunu görünce kendimi daha rahat ve güvenli hissettim.

Isınmadan sonra, derin bir nefes aldım ve Bay Wengrow'un duruş hakkında söylediklerini düşündüm. Bu benim için yavaş bir başlangıçtı. Karanlık tiyatroya baktığımda, Simon Amca'nın çiçeklerini gördüm. Ön taraf cennet gibi bir yer oldu, pembe ve beyaz karanfiller üzerinde, bebekler nefes alıp veriyordu. Papatyalar yüzlerini bana çevirmişlerdi. Çelenklerin üzerinde mavi, sarı, mor ve beyaz sü-senler vardı. Yaseminler etrafa saçılmıştı.

Dudaklarımda oluşan gülümsemeyi hissettim ve kalbim neşeye doldu. Müziğin içinde kendimi kaybettim, melodiyi dans ediyormuşum gibiydi.

Bitirdiğimde ne kadar bitkin olduğumu anlatamam. Sanırım çalarken çok heyecanlanmışım. Bir süre nefes alamadım.

"Teşekkür ederim," diyen Laura Fairchild'in sesini duydum.

Hemen ondan sonra, tiyatronun kapılarının açılıp kapandığını duydum, babam bana yardım etmek için yanıma gelmişti.

"Harikaydın, Honey!" dedi. "Daha önce bu kadar iyi çaldığını duymamıştım!"

"Eğer seni istemezse, o bir budaladır!" dedi annem, ben bir tek söz söyleyemedim.

Kendi kendime güldüm. Bu kadar iyi ve cana yakın bir ailem olduğu için ne kadar şanslıyım.

Annem ağırlanışımız konusunda hiç memnun değildi. Eve dönene kadar bundan söz etti.

"Neden o kadın hemen bize kendisini tanıtmadı? Neden hiç kimse cesaretlendirici bir şey söylemedi? Ne biçim bir okul bu böyle? Bay Weng-rovv'la ilk fırsatta konuşacağım," dedi.

"Onu hiçbir şey için suçlama," diye uyardı babam.

Annem dudaklarını büzdü ve başını iki yana sallayarak, "New Yorklular," diye söylenmeye devam etti. "Ne kaba! Belki de bunu hiç düşünmemelisin!"

Beni bir hayal kırıklığına hazırladığını düşünmeye başladım. Bu yaralanan vücuduna bir yara bandı yapıştırmak gibi bir şeydi, ama ben hayal kırıklıklarının üzerini bu şekilde örten biri olmayacaktım. Üzümler ve tilkinin fablındaki gibi, ulaşamadığım bir şeyin tatsız olduğunu söylemeyecektim.

New York'ta bir randevuya gitmek hiç de hayal kırıklığı yaratacak bir şey değildi. Bunu hiç yapma-saydım her zaman hayallerimi süsleyecekti.

Mezuniyetime kadar her şey çok hızlıydı. Bu can sıkıcı ve monoton yerden ayrılacak olan sınıf arkadaşlarım çok heyecanlı ve sinirli görünüyordular, burada kalanlar ise, kıskançlık içinde kıvranıyordu. Konuşmalardaki şakalar ve kahkahalar kaybolmuştu.

Büyük saat ilerliyordu: Tik tak, tik tak... Saat çaldığında hepimiz bağlı olduğumuz ipleri kesecek, koşabildiğimiz kadar uzağa koşacaktık. Kimimiz kayaların üzerinde yuvarlanacağız, kimimiz denizde hızla ilerleyeceğiz, hepimiz bir yolda gideceğiz. Seslerimiz daha az çıkacak, bizi bekleyen kabalığın içinde kaybolmak mı daha iyi olacak kay-bolmamak mı, gülümsemelerimiz hızlanacak, kalp atışlarımız daha güçlü olacak.

Chandler ve benim için daha önemli bir gerçek vardı. Saat çocukluğumuzdaki gibi geçmiyordu, tomurcuklanan aşkımız üzerinde atıyordu zaman. Erken bir başlangıç için hazırlanmıştı, bir yaz okulu ile başlamak istiyordu. Her ikimiz de birbirimizi kaybetmekten çok korkmamıza rağmen, ayrılık gününü bekliyor ve birlikteliğimizin tadını çıkarmaya çalışıyorduk. Her telefon konuşması, her buluşma, her öpüşme, her dokunuş artık çok özel olmaya başlamıştı.

Mezuniyetten önceki perşembe, öğleden sonraya yakın bir telefon geldi. Annem cevapladı ve öncelikle beni korkutan bir çılgınlıkla beni çağırdı. Başımıza bu kadar kötü ne gelmiş olabilirdi? İlk düşündüğüm, Chandler ve ailesi olmuştu, ama merdivenlerden inip annemin yanına geldiğinde, yü-

"Bay Wengrow," dedi nefes nefese. "Kabul edilmişsin! Seni kutlamak istiyor!"

Telefonu bana uzattı. Bir süre yerimden kıpırda-yamadım. Arkamda birçok insanı aydınlığa taşıyacak kişi benmişim gibi geldi, annem bunun için günlerce dua etmişti.

Sabırsız bir şekilde telefonu bana doğru tutuyordu.

Onu aldım ve kulağıma götürdüm.

"Bay Wengrow?"

"Tebrik ederim, Honey, Sen bu kasabanın en iyisisin. Madam Senetsky senden çok etkilenmiş. Umarım bunun nasıl bir fırsat olduğunu kavraya-bilmişsindir. Okulundan mezun olanların yüzde doksanı müzik konusunda çok başarılı olurlar. Geri kalanı ise onun okulundan dolayı değil, kendi kişisel sorunlarından dolayı başarısız olmuşlardır. Eve bir paket gönderilecek. Senin başarının bir parçası olmak beni çok mutlu etti. Ünlü ve zengin olduğunda beni sakın unutma, olur mu!" diye şakalaştı benimle.

"Oh, kesinlikle. Bay Wengrow, teşekkür ederim, çok teşekkür ederim!" diye haykırdım.

Gözyaşlarını durmadan akıyordu.

Annem bana sarıldı, hemen babamın ve Simon Amca'nın yanına koştuk.

"Bunu kutlayacağız. Hepimiz bu gece güzel bir restorana gideceğiz!" diye bağırdı babam. "Çok

HONEY

para harcayacağız. Büyükbaban mezarında doğrulacak! İkinci defa!

Simon Amca güldü. Hepsi bana sarılıp beni tebrik ettiler. Hemen Chandler'e haber vermek için içeri koştum. Öğrenince hemen bize geldi, en sevdiğimiz yere, göl kenarına gittik.

"Senin için çok sevindim, Honey. Bunun olacağından şüphem yoktu, bunu biliyordum."

"Ben bilmiyordum. Kabul edilmeyeceğimi düşünüyordum. Hiç insancıl değillerdi."

"Orası tiyatro. O senin içinde yaşayacağın dünyanın ta kendisi. Sana karşı olan davranışları kafana takmasan çok daha iyi olur. Hayal kırıklıklarına ve reddedilmelere arkasını dön ve kendi yolunda ilerle."

"Bazen çok katı konuşuyorsun, Chandler."

"Ben hayal kırıklıklarına, farklı yönlerden alıştım..."

"Umarım aradığını bulursun, Chandler." "Bulacağım," dedi. "Aradığımı sende buldum."

Öpüştük ve birbirimize sarılıp gölü izlemeye başladık. Balıklar gölde atlayıp zıplıyor, kurbağalar bağırişiyor, bulutlar yer değiştirip duruyordu.

"New York'a geleceksin, değil mi, Chandler?" "Elbette," dedi. "Ne zaman gelmemi istersen orada olacağım."

"Her zaman beni görmeye gelmeni isteyeceğim, Chandler."

Gülümsedi. "Ben de öyle."

El ele eve doğru yürüdük. Annem onu akşam yemeğine davet etti, ama o ailesi ile yemeğe çıkması gerektiğini söyleyerek teşekkür etti.

"Bazen, onun için çok üzülüyorum dedi annem Chandler gittikten sonra. "Umarım daha mutlu olur."

"Olacak."

"Elbette, olacak," diye rahatlattı annem beni. "Unutma," diye fısıldadı, "Geleceğe olan inancını kaybetme. Bazı insanlar çok kötümserdir ve önlerine çıkan fırsatları her zaman kaçıırırlar. Yeteneklerini ve becerilerini göremez ve körleşirler."

"Sen hiç kaybetmedin, anne."

"Senin doğduğun gün, bunun hiç kaybolmayacağını anladım!" dedi.

SON

ŞİMDİ, mezuniyet günü benim için daha farklıydı. Bir şeyin sonu ve diğerinin başlangıcıydı. Yeni bir başlangıca kendimi hazırlamıştım.

Simon Amca sahneyi süslemek için en güzel çiçeklerini getirdi, görenler bunun bu okulda yaşanan en görkemli mezuniyet olduğunu söylediler.

Müzik öğretmenimiz benden, partinin bir parçası olarak bir şeyler çalmamı istedi. Chandler ile bir düet yapmak istedim.

"Eğer isterse, neden olmasın," dedi. Chandler'e bu tür şeyler teklif etmeyi uzun süre önce bırakmıştı. Chandler kabul etti, birlikte Beethoven'dan bir sonat çaldık. Alkışlar inanılmazdı.

Okul müdürü bize diplomalarımızı verirken, gelecek planlarımızın ne olduğunu sordu. Herkesin, benim New York'taki okula kabul edildiğimi öğrenince ne kadar heyecanlandığını gördüm.

"Bu kızı ilerde çok dinleyeceğiz," dedi mikrofondan müdürümüz.

Annemin gözlerinden yaşlar dökülüyordu, babam ve Simon Amca, ikizler gibi kafa kafaya vermiş, gülümsüyorlardı.

Daha sonra birçok parti verildi, en büyüklerden bir tanesi Chandler'in evindeydi. Bütün partilere Chandler'le birlikte katıldık. Yakın arkadaşlarımızın partilerinde daha fazla kaldık, diğerlerinde ise iyi

eğlenceler deyip erken ayrıldık. Annesi ve babası bunu pek umursamamışlardı. Kendi arkadaşları ile eğleniyorlardı. Annesi bir hostes gibi etrafta dolaşıyordu.

"Orada boğulacağımı sandım!" diye itiraf etti Chandler.

Güldük ve başka bir partiye gitmek yerine, tarladaki en sevdiğimiz yere, göle gittik. Chandler bir battaniye getirmişti, uzandık ve yıldızları izledik.

"Birbirinden kilometrelerce uzaklıkta olan insanların göğe baktıklarında aynı yıldızları görüyor olmaları bana hep ilginç gelmiştir," dedi Chandler.

"Bak oradan bize göz kırpan grubu görüyor musun? Yedi kız kardeşler," dedi.

"Evet."

"Bu gecedен sonra onlar bizim yıldızlarımız olsun ve onları her gördüğümüzde her nerede olursak olalım sonsuza kadar birbirimizi hatırlayalım."

"Tamam."

"Honey, bir gün çok ünlü olacaksın ve muhteşem şeyler yapacaksın."

"Ya sen Chandler? Sen de çok yeteneklisin."

"Ben senin gibi değilim. Senin çaldığın, kemanıyla bütünleştiğin gibi değilim. En azından şimdilik."

"Olacaksın."

"Belki de," dedi gülümseyerek Bana döndü ve beni öptü. "Seni seviyorum. Başka hiç kimseyi bu kadar sevebileceğimi düşünmüyorum."

"Umarım olmaz," dedim. "Beni sevmek isteyebileceğini düşünmemiştim. Senin sabırsız ve sinirli olacağını düşünmüştüm, çünkü şeye kadar beklemeni istediğim için... biz şey olmadan önce..."

"Seni sevmek için kendimi zorlayamam." "Bu erkekler için daha farklı biliyorum. Onlar, kendileriyle alay edilmesini ve hayal kırıklığına uğramayı istemezler."

"Bunu alay ediliyormuş gibi algılamıyorum, ama endişelendiğimi gizleyemem."

Gülümsedi ve parmaklarını boynumdan göğsüme indirdi, beni öperken.

"Senin yaşında buna hayır diyecek çok fazla kız yok. Bunun özel bir şey olmasını isteyenler çok az," diye fısıldadı kulağıma.

"Belki de bu benim yetiştirilme tarzımdan kaynaklanıyor. Belki de önce, daha birçok şeyi serbest bırakmam gerekiyor. Belki de büyükbabamı artık karanlıkta beni izlerken görmemem gerekiyor. Korkularımı dindiremiyorum. Onun gibi daha ölmeden cehennemde yaşamayı, herkese kötü davranmayı istemiyorum. Tüm hayatım boyunca suçluluk duymayı istemiyorum. Bu mantıklı mı?"

"Evet," dedi. "Yarın tüm bunları geride bırakmaya başlayacaksın. Sana kendime inandığımdan daha fazla güveniyorum, Honey."

Kolunu başımın altına koydu, ben de onun omzuna yaslandım ve yıldızları izlemeye devam ettik. Bir bulut gelip yedi kız kardeşi kapattı.

"Git oradan!" diye bağırdı Chandler. "Yoluna devam et!"

Bulut önlerinden çekildi.

Güldük ve birbirimize sarıldık, tıpkı tüm hayatımız boyunca olacağı gibi. Her zaman yıldızlarımızın önüne geçen bulutları kovacağız.